

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΕΣΟΓΕΙΑΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΣΧΟΛΗ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ

**< ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΚΙΝΗΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ
(ΣΥΜΒΑΣΗ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ ΚΑΙ ICC
INCOTERMS ΣΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΜΠΟΡΙΟ) >**

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Εισηγητής 1 : < ΑΥΓΕΡΗΣ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ, 713 >

Εισηγητής 2 : < ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ, ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, 698 >

Επιβλέπων: < ΚΑΛΑΜΠΟΚΗ, ΕΥΑ-ΜΑΡΙΑ, ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ >

©
<2021>

HELLENIC MEDITERRANEAN UNIVERSITY

**SCHOOL OF MANAGEMENT AND ECONOMICS SCIENCE
DEPARTMENT OF MANAGEMENT SCIENCE AND TECHNOLOGY**

**<INTERNATIONAL MOBILE SALES (UNITED
CONTRACT AND ICC INCOTERMS IN INTERNATIONAL
TRADE)>**

DIPLOMA THESIS

Student 1 : < AVGERIS, ELEFThERIOS, 713 >

Student 2 : < EMMANOUIL, GIANNOULIS, 698 >

Supervisor : < KALAMPOKI, EYA-MARIA, PROFESSOR >

©
<2021>

Υπεύθυνη Δήλωση : Βεβαιώνω ότι είμαι συγγραφέας αυτής της πτυχιακής εργασίας και ότι κάθε βοήθεια την οποία είχα για την προετοιμασία της, είναι πλήρως αναγνωρισμένη και αναφέρεται στην πτυχιακή εργασία. Επίσης έχω αναφέρει τις όποιες πηγές από τις οποίες έκανα χρήση δεδομένων, ιδεών ή λέξεων, είτε αυτές αναφέρονται ακριβώς είτε παραφρασμένες. Επίσης βεβαιώνω ότι αυτή η πτυχιακή εργασία προετοιμάστηκε από εμένα προσωπικά ειδικά για τις απαιτήσεις του προγράμματος σπουδών του Τμήματος Διοικητικής Επιστήμης και Τεχνολογίας του ΕΛ.ΜΕ.ΠΑ.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η παρούσα πτυχιακή εργασία, πραγματεύεται το θέμα των διεθνών πωλήσεων κινητών πραγμάτων στα πλαίσια της συμβάσεως των Ηνωμένων Εθνών και των Incoterms στο διεθνές εμπόριο. Από τη σκοπιά του ιδιωτικού δικαίου, μία από τις σημαντικότερες προκλήσεις που αντιμετωπίζει ένα διεθνές συμβόλαιο πώλησης είναι η ποικιλία των νομικών συστημάτων που θα μπορούσαν ενδεχομένως να εφαρμοστούν σε αυτό. Αν και η CISG θεωρείται ο πιο επιτυχημένος ομοιόμορφος νόμος, δεν είναι ένας πλήρης νόμος. Ρυθμίζει ένα πολύ συγκεκριμένο εύρος θεμάτων, δεν ισχύει για όλους τους τύπους αγαθών και λειτουργεί ως προεπιλεγμένος νόμος. Το INCOTERMS αντιπροσωπεύει μια κωδικοποίηση κανόνων ή συνηθισμένης πρακτικής στον τομέα των διεθνών πωλήσεων αγαθών, της συνήθους πρακτικής που εφαρμόζεται στην Ευρώπη. Ως νομική δύναμη, αυτοί οι κανόνες είναι εθελοντικοί, εφαρμόζονται μόνο εάν τα μέρη έχουν κάνει σαφή αναφορά στη σύμβασή τους στους κανόνες INCOTERMS. Οι κανόνες INCOTERMS δημιουργήθηκαν για να αποφευχθούν τυχόν διαφορές που ενδέχεται να προκύψουν από το γεγονός ότι τα συμβαλλόμενα μέρη γνωρίζουν διαφορετικές επιχειρηματικές πρακτικές που ισχύουν στις χώρες των εταίρων.

Λέξεις Κλειδιά : διεθνείς πωλήσεις, κινητά πράγματα, Σύμβαση Ηνωμένων Εθνών, INCOTERMS, ΠΟΕ

ABSTRACT

This dissertation deals with the subject of international sales of movable property under the United Nations Convention and Incoterms in International Trade. From the point of view of private law, one of the major challenges facing an international contract of sale is the variety of legal systems that could possibly be applied to it. Although the CISG is considered the most successful uniform law, it is not a complete law. It regulates a very specific range of issues, does not apply to all types of goods and acts as the default law. INCOTERMS represents a codification of rules or common practice in the field of international sales of goods, of common practice in Europe. As a legal force, these rules are voluntary, they apply only if the parties have made a clear reference to their contract in the INCOTERMS rules. The INCOTERMS rules were created to avoid any differences that may arise from the fact that the parties are aware of different business practices that apply in the partner countries.

Key Words: International Sales, Movable Property, United Nations Convention, INCOTERMS, WTO

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ	iv
ABSTRACT	v
ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΕΣ	viii
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	1
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1 – ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΜΠΟΡΙΟΥ	3
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2 – ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΜΠΟΡΙΟ – ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΜΠΟΡΟΥΣ....	6
2.1. Εισαγωγή	6
2.2. Διεθνής κανονιστική συνεργασία (IRC).....	11
2.3. Καλές κανονιστικές πρακτικές περί εμπορίου	15
2.4. Τα οφέλη των καλών κανονιστικών πρακτικών (GRP) για την επίλυση των θεμάτων του εμπορίου.....	18
2.5. Οι περιορισμοί των GRP για την επίλυση των προβλημάτων του εμπορίου	21
2.6. Η διαδικασία RIA - πότε οι χώρες αξιολογούν τις επιπτώσεις στο εμπόριο;	28
2.6.1. Κατώφλια για την εκτίμηση των εμπορικών επιπτώσεων.....	29
2.6.2. Αναλογικότητα στην εκτίμηση των εμπορικών επιπτώσεων	30
2.6.3. Διασφάλιση σχετικής εμπειρογνομosύνης μέσω της θεσμικής οργάνωσης	31
2.7. Επιπτώσεις στις εξαγωγές, τις εισαγωγές, τις επενδύσεις, το άνοιγμα της αγοράς και την ελκυστικότητα.....	34
2.8. Αλληλεπίδραση μεταξύ ρυθμιστικών πρωτοβουλιών και διεθνούς ρυθμιστικού περιβάλλοντος.....	35
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3 – ΣΥΜΒΑΣΗ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ.....	37
3.1. Εισαγωγή	37
3.2. Γενικό υπόβαθρο.....	42
3.3. Η κριτική του οικουμενισμού ως νομικό πλαίσιο	45
3.4. Ο πλουραλισμός στο πλαίσιο της CISG	48
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4 - ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΥ (ICC) INCOTERMS	51
4.1. Εισαγωγή	51
4.2. Το πεδίο εφαρμογής και η περιοχή ενδιαφέροντος των κανόνων INCOTERMS....	53
4.3. Η δομή των INCOTERMS.....	54
4.4. Τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των μερών στη σύμβαση πώλησης-αγοράς..	58
4.5. Καινοτομίες που δημιουργήθηκαν από το INCOTERMS 2000.....	63

4.6.	Η εξέλιξη των διεθνών κανόνων για την παράδοση αγαθών.....	69
4.7.	Περιεχόμενο των όρων παράδοσης Incoterms 2010	71
4.8.	Πλεονεκτήματα της χρήσης του Incoterms 2010.....	73
4.9.	Ειδικά χαρακτηριστικά σχετικά με την εφαρμογή του Incoterms 2010 στην Κοινότητα	74
4.10.	Διαφορές των Incoterms 2020 σε σχέση με τα Incoterms 2010.....	76
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ		79
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ		84

ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΠΟΕ → Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου

ΟΟΣΑ → Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης

CFR / C&F / CF → Cost And Freight → αξία και ναύλος

CIF → Cost, Insurance and Freight → αξία, ασφάλεια και ναύλος

CIP → Carriage And Insurance Paid To → μεταφορά και ασφάλεια πληρωμένη μέχρι

CPT → Carriage Paid To → μεταφορά πληρωμένη μέχρι

DAF → Delivered At Frontier → παραδοτέο στα σύνορα

DP → Delivered At Place → Παραδοτέο στον τόπο προορισμού

DAT → Delivered At Terminal → Παραδοτέο στο τερματικό

DDU → Delivered Duty Unpaid → παραδοτέο, δασμός απλήρωτος

DDP → Delivered Duty Paid → παραδοτέο, δασμός πληρωμένος

DES → Delivered Ex Ship → παραδοτέο εκ του πλοίου

DEQ → Delivered Ex Quay (Duty Paid) → παραδοτέο εκ της προκυμαίας (δασμός πληρωμένος)

EXW → Ex Works → εκ του εργοταξίου

FAS → Free Alongside Ship → ελεύθερο παράπλευρα του πλοίου

FCA → Free Carrier → ελεύθερο στον μεταφορέα

FOB → Free On Board → ελεύθερο επί του πλοίου

GATT → Γενική Συμφωνία Δασμών και Εμπορίου

TTIP → Διατλαντική Εταιρική Σχέση Εμπορίου και Επενδύσεων

TPP → Transpacific Partnership

RIA → Αποτίμηση των Κανονιστικών Επιπτώσεων

GRP → Καλή Ρυθμιστική Πρακτική

IRC → Διεθνής Επιτροπή Διάσωσης

RPC → Επιτροπή Κανονιστική Πολιτική

TC → Επιτροπή Εμπορίου

ΣΕΣ → Περιφερειακές Συμφωνίες Εμπορίου

TBT → Τεχνικά εμπόδια στο εμπόριο

SPS → Υγειονομικά και φυτοϋγειονομικά πρότυπα

GATS → Γενική Συμφωνία για το Εμπόριο Υπηρεσιών

CISG → Διεθνής πώληση αγαθών

PICC → Διεθνείς εμπορικές συμβάσεις

PECL → Σχέδιο αρχών του ευρωπαϊκού δικαίου των συμβάσεων

DCFR → Σχέδιο κοινού πλαισίου αναφοράς

CESL → Κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο πωλήσεων

OHADA → Οργανισμός Εναρμόνισης των Επιχειρησιακών Νόμων στην Αφρική

PACL → Αρχές του Ασιατικού Συμβολαίου Νόμου

PLDC → Αρχές Συμβάσεων Νόμου Λατινικής Αμερικής

UNCITRAL → Επιτροπής Διεθνούς Εμπορίου των Ηνωμένων Εθνών

UCC → Αμερικανικός Ενιαίος Εμπορικός Κώδικας

ICC → Διεθνές Εμπορικό Επιμελητήριο

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το διεθνές εμπόριο είναι ένας από τους βασικούς παράγοντες μακροοικονομικής ευημερίας οποιασδήποτε χώρας του πλανήτη. Στις μέρες μας, χάρη στην αυξανόμενη δύναμη της παγκοσμιοποίησης, το διεθνές εμπόριο έχει γίνει πολυσύνθετο, με πολλά δισεκατομμύρια συναλλαγές να πραγματοποιούνται κάθε χρόνο. Ωστόσο, ορισμένες από τις πτυχές του διεθνούς εμπορίου δεν έχουν ακόμη ερευνηθεί πλήρως και ακόμη και οι υπάρχουσες θεωρίες που σχετίζονται με το παγκόσμιο εμπόριο πρέπει να υποβληθούν σε κριτική ανάλυση, λαμβάνοντας υπόψη το συνεχώς μεταβαλλόμενο διεθνές οικονομικό περιβάλλον (Krugman, et al, 2011).

Παρόλο που η διατύπωσή των όρων «διακλαδικό» και «ενδοκλαδικό» διεθνές εμπόριο είναι πολύ παρόμοια, εντέλει οι έννοιες μεταξύ τους έχουν πολύ διαφορετικές σημασίες. Το διακλαδικό κομμάτι, αφορά το εμπόριο προϊόντων που ανήκουν σε διαφορετικές βιομηχανίες. Για παράδειγμα, το εμπόριο γεωργικών προϊόντων που παράγονται σε μία χώρα, με την χρησιμοποίηση τεχνολογικού εξοπλισμού που παράγεται σε κάποιο άλλο κράτος, μπορεί να χαρακτηριστεί ως διακλαδικό εμπόριο. Οι χώρες συνήθως συμμετέχουν σε αυτόν τον τύπο εμπορίου αναλόγως των ανταγωνιστικών πλεονεκτημάτων τους.

Ενδοκλαδικό εμπόριο, από την άλλη πλευρά, είναι το εμπόριο προϊόντων που όμως ανήκουν στον ίδιο κλάδο. Όπως έχει καταγραφεί από την παγκόσμια βιβλιογραφία, το ενδοκλαδικό εμπόριο, που αφορά παρόμοια προϊόντα, αποτέλεσε βασικό παράγοντα στην ανάπτυξη του διεθνούς εμπορίου τις τελευταίες δεκαετίες. Η τάση αυτή αποδίδεται κυρίως στον κατακερματισμό της παραγωγής, που προκύπτει ως αποτέλεσμα της παγκοσμιοποίησης και της εμφάνισης των νέων τεχνολογιών (Johnson & Turner, 2010). Ο κλάδος του διεθνούς εμπορίου έχει προσελκύσει την προσοχή πλήθους επιστημόνων και η απόδειξη αυτού είναι η ποικιλία των γραπτών που εντοπίζεται σχετικά με τα ζητήματα του παγκόσμιου εμπορίου. Με το πέρασμα των χρόνων, παρουσιάστηκαν νέα χαρακτηριστικά και αναπτύχθηκαν νέες έννοιες

που πλέον κάνουν την εμφάνισή τους ολοένα και περισσότερο στην διαθέσιμη βιβλιογραφία. Το ενδοκλαδικό και το διακλαδικό εμπόριο είναι δύο από αυτούς τους νέους όρους (Ruffin, 1999).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1 – ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

Ο ΠΟΕ (Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου) ξεκίνησε την 1η Ιανουαρίου 1995, αλλά το εμπορικό του σύστημα είναι παλαιότερο μισό αιώνα. Από το 1948, η Γενική Συμφωνία Δασμών και Εμπορίου (GATT) είχε προβλέψει τους κανόνες για το σύστημα. Η δεύτερη υπουργική συνάντηση του ΠΟΕ, που πραγματοποιήθηκε στη Γενεύη τον Μάιο του 1998, περιελάμβανε τον εορτασμό της 50ης επετείου του συστήματος (Deighton-Smith, et al. 2016).

Δεν άργησε η Γενική Συμφωνία να γεννήσει έναν ανεπίσημο, de facto διεθνή οργανισμό, γνωστό και άτυπα ως GATT. Με την πάροδο των ετών η GATT εξελίχθηκε μέσα από αρκετούς γύρους διαπραγματεύσεων.

Ο τελευταίος και μεγαλύτερος γύρος της GATT, ήταν ο Γύρος της Ουρουγουάης, ο οποίος διήρκεσε από το 1986 έως το 1994 και οδήγησε στη δημιουργία του ΠΟΕ. Ενώ η GATT ασχολήθηκε κυρίως με το εμπόριο αγαθών, ο ΠΟΕ και οι συμφωνίες του καλύπτουν πλέον το εμπόριο υπηρεσιών και τις εμπορικές εφευρέσεις, δημιουργίες και σχέδια (πνευματική ιδιοκτησία).

Υπάρχουν διάφοροι τρόποι εξέτασης του ΠΟΕ. Είναι ένας οργανισμός για την απελευθέρωση του εμπορίου. Είναι ένα φόρουμ για τις κυβερνήσεις να διαπραγματευτούν εμπορικές συμφωνίες. Είναι ένα μέρος για να λύσουν εμπορικές διαφορές. Λειτουργεί ένα σύστημα εμπορικών κανόνων (Mendes, 2015).

Πάνω απ' όλα, είναι ένα φόρουμ διαπραγματεύσεων. Ουσιαστικά, ο ΠΟΕ είναι ένα μέρος όπου πηγαίνουν οι κυβερνήσεις μέλη, για να προσπαθήσουν να διευθετήσουν τα εμπορικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν μεταξύ τους. Το πρώτο βήμα είναι να μιλήσουμε. Ο ΠΟΕ γεννήθηκε από διαπραγματεύσεις και όλα όσα κάνει ο ΠΟΕ είναι αποτέλεσμα διαπραγματεύσεων. Το μεγαλύτερο μέρος της τρέχουσας εργασίας του ΠΟΕ προέρχεται από τις διαπραγματεύσεις 1986-94 που ονομάζονται Γύρος της Ουρουγουάης και παλαιότερες διαπραγματεύσεις στο πλαίσιο της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου (GATT). Ο ΠΟΕ είναι σήμερα

ο οικοδεσπότης νέων διαπραγματεύσεων, στο πλαίσιο της «Αναπτυξιακής Ατζέντας της Ντόχα» που ξεκίνησε το 2001 (Karttunen, 2015).

Όπου οι χώρες αντιμετώπισαν εμπορικά εμπόδια και ήθελαν να μειωθούν, οι διαπραγματεύσεις βοήθησαν στην απελευθέρωση του εμπορίου. Αλλά ο ΠΟΕ δεν αφορά μόνο την απελευθέρωση του εμπορίου, και σε ορισμένες περιπτώσεις οι κανόνες του υποστηρίζουν τη διατήρηση εμπορικών φραγμών - για παράδειγμα για την προστασία των καταναλωτών ή την πρόληψη της εξάπλωσης ασθενειών.

Είναι ένα σύνολο κανόνων. Στην καρδιά του βρίσκονται οι συμφωνίες του ΠΟΕ, οι οποίες διαπραγματεύθηκαν και υπογράφηκαν από το μεγαλύτερο μέρος των εμπορικών χωρών του κόσμου. Αυτά τα έγγραφα παρέχουν τους νομικούς βασικούς κανόνες για το διεθνές εμπόριο. Πρόκειται ουσιαστικά για συμβάσεις, που δεσμεύουν τις κυβερνήσεις να διατηρούν τις εμπορικές τους πολιτικές εντός των συμφωνημένων ορίων. Αν και διαπραγματεύτηκε και υπογράφηκε από τις κυβερνήσεις, ο στόχος είναι να βοηθήσει τους παραγωγούς αγαθών και υπηρεσιών, τους εξαγωγείς και τους εισαγωγείς να διεξάγουν τις δραστηριότητές τους, επιτρέποντας παράλληλα στις κυβερνήσεις να επιτύχουν κοινωνικούς και περιβαλλοντικούς στόχους (Eberlein, et al. 2014).

Ο πρωταρχικός σκοπός του συστήματος είναι να βοηθήσει το εμπόριο να κυλήσει όσο το δυνατόν πιο ελεύθερα-εφόσον δεν υπάρχουν ανεπιθύμητες παρενέργειες- επειδή αυτό είναι σημαντικό για την οικονομική ανάπτυξη και ευημερία. Αυτό εν μέρει σημαίνει άρση των εμποδίων. Σημαίνει επίσης να διασφαλιστεί ότι τα άτομα, οι εταιρείες και οι κυβερνήσεις γνωρίζουν ποιοι είναι οι εμπορικοί κανόνες σε όλο τον κόσμο και ότι τους δίνουν την εμπιστοσύνη ότι δεν θα υπάρξουν ξαφνικές αλλαγές πολιτικής. Με άλλα λόγια, οι κανόνες πρέπει να είναι «διαφανείς» και προβλέψιμοι.

Και βοηθά στην επίλυση της διαφοράς. Αυτή είναι μια τρίτη σημαντική πλευρά στο έργο του ΠΟΕ. Οι εμπορικές σχέσεις περιλαμβάνουν συχνά αντικρουόμενα συμφέροντα. Οι συμφωνίες, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που επιμελώς διαπραγματεύθηκαν στο σύστημα του ΠΟΕ, συχνά χρειάζονται ερμηνεία. Ο πιο

αρμονικός τρόπος επίλυσης αυτών των διαφορών είναι μέσω κάποιας ουδέτερης διαδικασίας που βασίζεται σε συμφωνημένη νομική βάση. Αυτός είναι ο σκοπός πίσω από τη διαδικασία επίλυσης διαφορών που περιλαμβάνεται στις συμφωνίες του ΠΟΕ (Allio, 2015).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2 – ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΜΠΟΡΙΟ – ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΜΠΟΡΟΥΣ

2.1. Εισαγωγή

Καθώς οι αγορές ενσωματώνονται διασυνοριακά και οι εμπορικές τριβές λόγω δασμών γίνονται λιγότερο ανησυχητικές, η προσοχή των υπεύθυνων χάραξης εμπορικής πολιτικής εστιάζει όλο και περισσότερο στις ρυθμιστικές δραστηριότητες ως πιθανά εμπόδια στην οικονομική ολοκλήρωση και το εμπόριο. Η περιττή κανονιστική απόκλιση μεταξύ δικαιοδοσιών θεωρείται ότι ενδέχεται να επιβάλλει εμπορικό κόστος και να παρεμποδίσει αδικαιολόγητα το διεθνές εμπόριο σε ένα πλαίσιο παγκόσμιων αλυσίδων αξίας. Η αυξανόμενη προσοχή αποδεικνύεται καλά από τις πρόσφατες συζητήσεις σχετικά με τη ρυθμιστική συνεργασία στο πλαίσιο της Διατλαντικής Εταιρικής Σχέσης Εμπορίου και Επενδύσεων (TTIP) και της Transpacific Partnership (TPP) (Allio, 2015).

Ταυτόχρονα, μέσω της Σύστασης του Συμβουλίου για τη Ρυθμιστική Πολιτική και Διακυβέρνηση (ΟΟΣΑ, 2012), τα ρυθμιστικά όργανα εποπτείας των χωρών του ΟΟΣΑ έχουν αναγνωρίσει τη σημασία των καλά σχεδιασμένων κανονισμών για τη δημιουργία σημαντικών κοινωνικών και οικονομικών οφελών που υπερτερούν του κόστους και συμβάλλουν στην κοινωνική ευημερία. Η σύσταση του ΟΟΣΑ (Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης) του 2012 τονίζει μια σειρά από αρχές και εργαλεία που μπορούν να βοηθήσουν τους υπεύθυνους χάραξης πολιτικής να αναπτύξουν, να εφαρμόσουν και να ενημερώσουν κανονισμούς που προωθούν τους στόχους πολιτικής τους προς το δημόσιο συμφέρον. Σε αυτό το πλαίσιο, η σύσταση του ΟΟΣΑ του 2012 αναγνωρίζει τη σημασία της διεθνούς ρυθμιστικής συνεργασίας για την κανονιστική ποιότητα (αρχή 12) και τη συνάφεια των εργαλείων της κανονιστικής πολιτικής - που περιλαμβάνει εκ των προτέρων εκτίμηση των επιπτώσεων των κανονιστικών ρυθμίσεων (RIA), τη συμμετοχή των ενδιαφερομένων και την εκ των υστέρων αξιολόγηση - βασική χάραξη κανονιστικής πολιτικής σε αποδεικτικά στοιχεία, συμπεριλαμβανομένης της αξιολόγησης των

πιθανών οφελών, κόστους και επιπτώσεων της ρύθμισης και εξέταση της φωνής των ρυθμιζόμενων (Αρχές 2, 4 και 5) (Allio, 2015).

Μαζί με την επίτευξη καλύτερων αποτελεσμάτων ευημερίας, η μείωση του περιττού εμπορικού κόστους και οι τριβές από κανονισμούς και αποκλίσεις από τις κανονιστικές ρυθμίσεις μπορούν να θεωρηθούν ως μια σημαντική διάσταση της ποιότητας των κανονιστικών ρυθμίσεων. Δεν σημαίνει, ωστόσο, ότι οι εμπορικές εκτιμήσεις πρέπει πάντα να παίζουν κεντρικό ρόλο στη ρυθμιστική πολιτική. Το εμπόριο θα πρέπει να διαδραματίσει ρόλο μόνο στο βαθμό που αναμένονται σημαντικές εμπορικές επιπτώσεις και ενόψει της εξισορρόπησης αυτών έναντι άλλων θεμάτων δημόσιας πολιτικής. Μέχρι στιγμής, ωστόσο, τα αναλυτικά εργαλεία ή μέθοδοι για την εκτίμηση του εμπορικού κόστους έναντι των συνολικών επιπτώσεων (θετικών και αρνητικών) των ρυθμιστικών αλλαγών και της ρυθμιστικής συνεργασίας δεν έχουν αναπτυχθεί καλά. Από κανονιστική άποψη, η RIA (Αποτίμηση των Κανονιστικών Επιπτώσεων) και άλλα εργαλεία (όπως η συμμετοχή των ενδιαφερομένων και η εκ των υστέρων αξιολόγηση) παρέχουν μια ευκαιρία για την αξιολόγηση των επιπτώσεων των κανονιστικών ρυθμίσεων που σχετίζονται με το εμπόριο. Αυτό το έγγραφο διερευνά εάν οι χώρες χρησιμοποιούν το δυναμικό αυτών των εργαλείων για να ενσωματώσουν τις εκτιμήσεις του εμπορικού αντίκτυπου - όπου είναι απαραίτητο - στην ανάπτυξη κανονισμών και αναλύει τον τρόπο με τον οποίο πραγματοποιείται η εκτίμηση των εμπορικών επιπτώσεων. Το έγγραφο επικεντρώνεται κυρίως στη χρήση του RIA (για το οποίο περισσότερες πληροφορίες είναι άμεσα διαθέσιμες), αλλά επίσης, στο μέτρο του δυνατού, αναλύει τον τρόπο με τον οποίο οι χώρες χρησιμοποιούν τη συμμετοχή των ενδιαφερομένων και την εκ των υστέρων αξιολόγηση για να συμπληρώσουν τη διαδικασία RIA. Η μελέτη στο εξής αναφέρεται εξίσου στην «Καλή Ρυθμιστική Πρακτική» (GRP) και στην «Ρυθμιστική Πολιτική» για τον χαρακτηρισμό των κλάδων που στοχεύουν στη διασφάλιση της ποιότητας των κανονιστικών ρυθμίσεων (Sunesen, et al. 2016).

Υπάρχουν ενδείξεις ότι οι χώρες του ΟΟΣΑ χρησιμοποιούν την RIA για να αξιολογήσουν τις εμπορικές επιπτώσεις των κανονισμών. Σύμφωνα με τους Δείκτες Ρυθμιστικής Πολιτικής και Διακυβέρνησης του 2015, τα δύο τρίτα των μελών του

ΟΟΣΑ αναφέρουν επίσημα την αξιολόγηση των επιπτώσεων που σχετίζονται με το εμπόριο για τους προτεινόμενους νόμους και κανονισμούς στις διαδικασίες RIA τους. Οι κατευθυντήριες γραμμές για την RIA προβλέπουν συνήθως τον ποσοτικοποίηση και τη δημιουργία εσόδων από τις εμπορικές επιπτώσεις, κάτι που είναι σχετικά απροβλημάτιστο, δεδομένης της οικονομικής φύσης των περισσότερων εμπορικών επιπτώσεων. Πέρα από αυτά τα γενικά χαρακτηριστικά, ωστόσο, μια ανασκόπηση επιλεγμένων παραδειγμάτων δείχνει ότι, στην πράξη, οι τρόποι με τους οποίους αυτές οι εκτιμήσεις προβλέπονται στις κατευθυντήριες γραμμές RIA παραμένουν τόσο αρκετά ετερογενείς μεταξύ των χωρών όσο και υψηλού επιπέδου. Οι επιπτώσεις στο εμπόριο πράγματι τυπικά εξετάζονται μέσω των επιπτώσεων 1) της γενικής μακροοικονομικής κατάστασης, 2) των εξαγωγών, των εισαγωγών, των ροών επενδύσεων και της διεθνούς ανταγωνιστικότητας, 3) των αλληλεπιδράσεων μεταξύ των εγχώριων ρυθμιστικών πρωτοβουλιών και του διεθνούς ρυθμιστικού περιβάλλοντος και 4) των επιπτώσεων σε τρίτες χώρες (Deighton-Smith, et al. 2016).

Παρά το γεγονός ότι η αξιολόγηση των εμπορικών επιπτώσεων ως μέρος της RIA αναφέρεται ως συχνή πρακτική από χώρες του ΟΟΣΑ, φαίνεται ότι υπάρχει ένα χάσμα μεταξύ της θεωρητικής χρήσης των RIA που κατοχυρώνεται στις κατευθυντήριες γραμμές RIA και της πραγματικότητας. Υπάρχουν σημαντικές προκλήσεις που μπορεί να κάνουν τη χρήση της RIA ως εργαλείου για την αξιολόγηση των εμπορικών επιπτώσεων μια δύσκολη προσπάθεια. Υπάρχουν γενικές προκλήσεις καθώς και ειδικές για το εμπόριο. Γενικά, υπάρχει ένα πρόβλημα με την υπερφόρτωση RIA που έχει εντοπιστεί ανεξάρτητα από τους τύπους των επιπτώσεων που εξετάζονται. Υπάρχει η αντίληψη ότι οι κύριες υπηρεσίες πρέπει να αξιολογούν πάρα πολλούς πιθανούς αντίκτυπους, οι οποίοι μπορεί να υπονομεύσουν την ποιότητα των RIA. Ενώ η θέσπιση κατωφλίων και αρχών αναλογικότητας θα βοηθήσει στην αντιμετώπιση του ζητήματος, τις περισσότερες φορές η ασάφεια τους σε σχέση με το πότε θα εκτιμηθούν οι επιπτώσεις στο εμπόριο και το κόστος συναλλαγών που πρέπει να ληφθούν υπόψη μπορεί να ενισχύσει το πρόβλημα. Η θεσμική συγκρότηση της διαδικασίας RIA μπορεί να συνιστά άλλη αδυναμία των διαδικασιών RIA. Τα αρμόδια υπουργεία

που είναι υπεύθυνα για την ανάπτυξη κανονισμών και το εποπτικό όργανο που είναι επιφορτισμένο με τον ποιοτικό έλεγχο του ενδέχεται να μην διαθέτουν την εμπειρία να εκτιμήσουν τη συνάφεια για το εμπόριο μιας δεδομένης κανονιστικής πρότασης. Καθώς η καθοδήγηση σχετικά με την ουσία και τις μεθόδους για την εκτίμηση των επιπτώσεων στο εμπόριο περιορίζεται συνήθως στις εθνικές κατευθυντήριες γραμμές, η έλλειψη εμπλοκής εμπειρογνομόνων μπορεί να μεταφραστεί σε αγνόηση ή λανθασμένη εκτίμηση των εμπορικών επιπτώσεων (Deighton-Smith, et al. 2016).

Πέρα από τις γενικές προκλήσεις, η εκτίμηση των εμπορικών επιπτώσεων μέσω της RIA αντιμετωπίζει επίσης μεθοδολογικούς περιορισμούς. Οι εγχώριες RIA αποτελούν από το σχεδιασμό και τον σκοπό ένα εργαλείο για τη μεγιστοποίηση της εθνικής ευημερίας. Προς το σκοπό αυτό, οι RIA συνήθως αξιολογούν και μοντελοποιούν τις επιπτώσεις μιας κανονιστικής πρότασης σε εγχώριο επίπεδο. Σπάνια αξιολογούν επιπτώσεις που υπερβαίνουν τα εθνικά σύνορα και, ακόμη πιο ουσιαστικά, συχνά δεν αξιολογούν κανονιστικές προτάσεις έναντι παρόμοιων κανονισμών σε άλλες δικαιοδοσίες. Ως εκ τούτου, οι RIA που πραγματοποιούνται σε εγχώριο επίπεδο είναι απίθανο να καταγράψουν τις επιπτώσεις των ρυθμιστικών αποκλίσεων σε διεθνές επίπεδο και στις παγκόσμιες αλυσίδες εφοδιασμού. Αυτή η μεθοδολογική πρόκληση μπορεί να δικαιολογήσει περαιτέρω εξέταση του ρόλου της RIA σε πολυμερές και πολυμερές περιβάλλον (Hoekmann & Manroidis, 2015).

Δεύτερον, οι έμποροι συνήθως ασχολούνται με τον συνολικό αντίκτυπο του ρυθμιστικού περιβάλλοντος - δηλαδή το άθροισμα των κανονισμών, των προτύπων και των νόμων σε έναν δεδομένο τομέα - στο εμπόριο. Στην πράξη, ωστόσο, οι RIA αξιολογούν τις επιπτώσεις σε όλους τους τομείς της δημόσιας πολιτικής για μια ενιαία κανονιστική πρόταση και είναι απίθανο να ενημερώσουν τους υπεύθυνους χάραξης πολιτικής για τον ευρύτερο αντίκτυπο του ρυθμιστικού περιβάλλοντος στους εμπόρους. Αυτή η μερική προσέγγιση των RIA επιδεινώνεται από το γεγονός ότι ενώ τα RIA έχουν γίνει υποχρεωτική πειθαρχία για τη ρύθμιση που αναπτύχθηκε από την εκτελεστική εξουσία της εθνικής κυβέρνησης των χωρών του ΟΟΣΑ, δεν χρησιμοποιούνται συστηματικά σε σχέση με άλλες πηγές κανονισμών, κανόνων και προτύπων που πρόστιμο καθορίζουν το ρυθμιστικό περιβάλλον και πλαισιώνουν τις

δραστηριότητες των εταιρειών. Ειδικότερα, όπως επισημαίνεται στον ΟΟΣΑ (2015α), οι κλάδοι της ρυθμιστικής πολιτικής σπάνια επεκτείνονται στο κοινοβούλιο και σε υποεθνικά επίπεδα διακυβέρνησης. Επιπλέον, σε πολλούς τομείς, η ιδιωτική ρύθμιση και τα πρότυπα αποτελούν σημαντικό μέρος του κανονιστικού πλαισίου, το οποίο σε μεγάλο βαθμό δεν εμπίπτει στους παραδοσιακούς μηχανισμούς ελέγχου και λογοδοσίας του δημόσιου τομέα. Ως εκ τούτου, το RIA, από μόνο του, μπορεί να είναι ανεπαρκές για να βελτιώσει το ρυθμιστικό περιβάλλον για τους εμπόρους των τομέων όπου οι πηγές των κανόνων προέρχονται σε μεγάλο βαθμό από την εκτελεστική εθνική κυβέρνηση (APEC-OECD, 2015).

Αυτές οι πληροφορίες δεν απορρίπτουν τη συμβολή των RIA στην ενσωμάτωση των εμπορικών εκτιμήσεων στη διαδικασία λήψης κανόνων, όπου ενδείκνυται. Συγκεκριμένα, ως διαδικασία και όταν χρησιμοποιείται επαρκώς και νωρίς κατά τη θέσπιση κανόνων, το RIA παρέχει την ευκαιρία να εξεταστούν εναλλακτικές λύσεις και κυρίως η ύπαρξη σχετικών διεθνών κανόνων και προτύπων που θα βοηθούσαν στον περιορισμό των κανονιστικών τριβών και στην επίτευξη στόχων δημόσιας πολιτικής με χαμηλότερο κόστος. Οι περιορισμοί του RIA - τόσο όσον αφορά τη μεθοδολογία όσο και το εύρος του - υπογραμμίζουν τη σημασία άλλων εργαλείων κανονιστικής πολιτικής - όπως η συμμετοχή των ενδιαφερομένων και η εκ των υστέρων αξιολόγηση - για να συμπληρώσουν τη διαδικασία RIA. Όταν διεξάγεται με τον κατάλληλο τρόπο και κυρίως για τη συλλογή των απαραίτητων αποδεικτικών στοιχείων για τη λήψη αποφάσεων, η συμμετοχή των ενδιαφερομένων και η εκ των υστέρων αξιολόγηση μπορεί να ενημερώσουν τους υπεύθυνους χάραξης πολιτικής για απρόσμενες επιπτώσεις των μέτρων στο εμπόριο και να παράσχουν πληροφορίες για τις εμπορικές επιπτώσεις του κανονιστικού περιβάλλοντος γενικά. Το Η δέσμευση ενδιαφερομένων μερών που επιτρέπει στους εμπόρους (συμπεριλαμβανομένων των ξένων) να εκφράσουν τις ανησυχίες τους μπορεί επίσης να παρέχει πληροφορίες σχετικά με τις αντιληπτές επιπτώσεις της κανονιστικής απόκλισης. Η εμπλοκή των ενδιαφερομένων αντιμετωπίζει ωστόσο σημαντικές προκλήσεις, όπως η έλλειψη συμμετοχής που οδηγεί στη σύλληψη και καθιστούν τη χρήση του δύσκολη προσπάθεια. Η εκ των υστέρων αξιολόγηση μπορεί να βοηθήσει να διασφαλιστεί ότι οι απρόσμενες επιπτώσεις ενός

κανονισμού, συμπεριλαμβανομένης της εφαρμογής του, θα αποτυπωθούν και θα τροφοδοτήσουν την αναθεώρηση του κανονισμού (Karttunen, 2015).

2.2. Διεθνής κανονιστική συνεργασία (IRC)

Η διεθνής κανονιστική συνεργασία (IRC) έχει γίνει το επίκεντρο της προσοχής του κοινού με την έλευση των λεγόμενων «μεγάλων περιφερειακών», όπως η Διατλαντική Συνεργασία Εμπορίου και Επενδύσεων (TTIP) και η Transpacific Partnership (TPP). Οι φορείς χάραξης κανονιστικών και εμπορικών πολιτικών έχουν προσδιορίσει το IRC ως βασική πρόκληση διακυβέρνησης (Hoekman, 2014, 2015, Hoekman and Mavroidis, 2015). Ενώ οι υπεύθυνοι χάραξης εμπορικής πολιτικής ενδιαφέρονται για το IRC ως στρατηγική για τη μείωση των κανονιστικών αποκλίσεων και του σχετικού εμπορικού κόστους με σκοπό τη διευκόλυνση του εμπορίου, οι υπεύθυνοι χάραξης πολιτικής σκέφτονται πώς να ενσωματώσουν και να ισορροπήσουν επαρκώς διάφορους στόχους δημόσιας πολιτικής, συμπεριλαμβανομένης της διεθνούς και εμπορικής πολιτικής στόχους, στην εγχώρια ρυθμιστική διαδικασία (Liberante, 2015).

Οι κανονισμοί ενδέχεται να διαφέρουν μεταξύ των δικαιοδοσιών για δύο κύριους λόγους. Οι αποκλίσεις των κανονιστικών ρυθμίσεων μπορεί να είναι αποτέλεσμα διαφορετικών δημόσιων πολιτικών και δημοκρατικών στόχων των ρυθμιστικών αρχών, που εκδηλώνονται σε διαφορετική αυστηρότητα κανονισμών (ασφάλεια, περιβάλλον, υγεία ή άλλα). Ρυθμιστική απόκλιση μπορεί επίσης να συμβεί εάν ρυθμιστικές αρχές από διαφορετικές χώρες επιδιώκουν τους ίδιους δημόσιους στόχους και δημοκρατικούς στόχους, αλλά υιοθετούν διαφορετικές κανονιστικές προσεγγίσεις για την επίτευξη αυτών των στόχων. Συνήθως καταλήγει σε διαφορετικές απαιτήσεις συμμόρφωσης και αντικατοπτρίζει την εξάρτηση από τη ρυθμιστική πορεία (ΟΟΣΑ 2015β).

Η κανονιστική απόκλιση μπορεί να θεωρηθεί εμπορικό εμπόδιο εάν αυξήσει το κόστος συναλλαγών. Το κόστος συναλλαγών μπορεί, μεταξύ άλλων, να λάβει τη

μορφή εξόδων προδιαγραφών (κόστος εργασίας και κεφαλαίου για την προσαρμογή του προϊόντος ή της υπηρεσίας στους κανονισμούς της αγοράς - στόχου), του κόστους αξιολόγησης της συμμόρφωσης (κόστος απόδειξης της συμμόρφωσης με τη ρύθμιση στην αγορά -στόχο) ή του κόστους πληροφοριών (κόστος απόκτησης και παρακολούθηση του ρυθμιστικού περιβάλλοντος στην αγορά -στόχο) (ΟΟΣΑ 2015β). Λείπουν συστηματικά στοιχεία για το μέγεθος αυτού του κόστους σε όλους τους τομείς. Ωστόσο, ανέκδοτα στοιχεία δείχνουν ότι είναι πιθανό να είναι σημαντικά για τους εμπόρους.

Τα ρυθμιστικά εμπορικά εμπόδια είναι πιθανό να εμποδίσουν το εμπόριο μεταξύ ανεπτυγμένων οικονομιών περισσότερο από τους κλασικούς δασμούς. Λόγω δεκαετιών μονομερών προσπαθειών απελευθέρωσης και διεθνών εμπορικών διαπραγματεύσεων, οι μέσες τιμές των ανεπτυγμένων οικονομιών έχουν μειωθεί σημαντικά. Παρά τις προσπάθειες, τα εμπορικά εμπόδια του κανονισμού, από την άλλη πλευρά, θεωρούνται ότι προκαλούν σημαντικές τριβές. Η ΕΕ, οι ΗΠΑ, η Ιαπωνία, ο Καναδάς, η Νορβηγία, η Ελβετία και το Μακάο, για παράδειγμα, έχουν καταργήσει σε μεγάλο βαθμό τους δασμούς για τα φαρμακευτικά προϊόντα στο πλαίσιο της συμφωνίας κατάργησης των φαρμακευτικών τιμολογίων που διαπραγματεύθηκαν κατά τη διάρκεια του Γύρου της Ουρουγουάης. Μελέτες, ωστόσο, υποδηλώνουν ότι οι αποκλίσεις στη φαρμακευτική ρύθμιση μεταξύ της ΕΕ και των ΗΠΑ επιβάλλουν πρόσθετο κόστος στους εμπόρους που ασχολούνται με διατλαντικό φαρμακευτικό εμπόριο ισοδύναμο με δασμό 19% (Sunesen et al., 2016). Επιπλέον, ο νόμος του ΠΟΕ - ιδίως οι συμφωνίες για τα τεχνικά εμπόδια στο εμπόριο (TBT), για τα υγειονομικά και φυτοϋγειονομικά πρότυπα (SPS) και τη Γενική Συμφωνία για το Εμπόριο Υπηρεσιών (GATS) - περιέχουν διατάξεις που αποσκοπούν να διασφαλίσουν ότι οι πρόσφατα εφαρμοσμένοι ή αναθεωρημένοι κανονισμοί και τα εθελοντικά πρότυπα δεν δημιουργούν περιττά εμπόδια στο εμπόριο ή δεν είναι πιο περιοριστικά από τα αναγκαία για την εκπλήρωση νόμιμων σκοπών. Οι Περιφερειακές Συμφωνίες Εμπορίου (ΣΕΣ) δίνουν επίσης γενικά προσοχή στα TBT και SPS. Ωστόσο, οι υπεύθυνοι χάραξης πολιτικής και οι ακαδημαϊκοί εξέφρασαν την περιορισμένη ικανοποίησή τους για τις επιπτώσεις αυτών των προσπαθειών (Alemanno, 2015). Συνεπώς, οι υπεύθυνοι χάραξης πολιτικής επικεντρώνονται όλο

και περισσότερο στη μείωση των κανονιστικών εμπορικών εμποδίων ως προτεραιότητα της εξωτερικής οικονομικής και εμπορικής πολιτικής.

Ρυθμιστικά εμπορικά εμπόδια μπορεί να προκύψουν στα σύνορα καθώς και πίσω από τα σύνορα. Τα εμπόδια στα σύνορα, όπως οι αποκλίνουσες τελωνειακές διαδικασίες και οι διαδικασίες εκκαθάρισης, αποτέλεσαν αντικείμενο πρόσφατων εργασιών του ΠΟΕ. Η συμφωνία διευκόλυνσης του εμπορίου συνήφθη στη υπουργική σύνοδο του Μπαλί το 2013 και θα τεθεί σε ισχύ μόλις τα δύο τρίτα των μελών του ΠΟΕ υπογράψουν το έγγραφο. Η συμφωνία θα εναρμονίσει πολλές πτυχές των τελωνειακών διαδικασιών και συνεπώς θα συμβάλει στην άρση των κανονιστικών εμπορικών εμποδίων που προκύπτουν στα σύνορα. Πίσω από τα σύνορα εμφανίζονται εμπόδια λόγω των αποκλίνων εσωτερικών κανονισμών. Είναι πιθανό να προκαλέσουν το μεγαλύτερο μέρος του εμπορικού κόστους και να βρεθούν στο επίκεντρο των τρεχουσών προσπαθειών για τη μείωση των κανονιστικών εμπορικών εμποδίων. Η κανονιστική συνεργασία είναι ένα βασικό εργαλείο για την επίτευξη πιο συμβατών κανονισμών. Η ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των ρυθμιστικών αρχών και η εξέταση των προσεγγίσεων και των εμπειριών του άλλου μπορεί να αποφύγει ή να μειώσει τα περιττά εμπόδια στο εμπόριο χωρίς να θέσει σε κίνδυνο τους στόχους της ρύθμισης. Πρόσφατες προσπάθειες ενίσχυσης και θεσμοθέτησης της διεθνούς ρυθμιστικής συνεργασίας συνεχίζονται στο πλαίσιο του TTIP και του TPP (Mendes, 2015).

Τα μέλη του ΟΟΣΑ προσδιόρισαν το IRC ως αρχή της ρυθμιστικής πολιτικής στη σύσταση του ΟΟΣΑ για το 2012. Συνιστά στα κράτη να λαμβάνουν υπόψη το διεθνές ρυθμιστικό περιβάλλον, να σέβονται τις διεθνείς κανονιστικές τους υποχρεώσεις και να αποφεύγουν την επανάληψη ρυθμιστικών προσπαθειών όπου η αναγνώριση των υφιστάμενων διεθνών και ξένων κανονισμών και προτύπων θα είχε τα ίδια αποτελέσματα. Το βασικό σκεπτικό είναι ότι ένα εγχώριο κανονιστικό πλαίσιο, το οποίο αγνοεί την παγκοσμιοποίηση, είναι πιθανό να υπολείπεται του σκοπού του και να δημιουργήσει περιττό κόστος.

Ο ΟΟΣΑ, μέσω της Επιτροπής Κανονιστικής Πολιτικής (RPC) και της Επιτροπής Εμπορίου (TC), εργάζεται εδώ και χρόνια σε διάφορες πτυχές του IRC από την

άποψη της κανονιστικής και εμπορικής πολιτικής. 1 Η έκθεση του ΟΟΣΑ για το 2013 Οι προκλήσεις παρήγαγαν τα πρώτα στοιχεία σχετικά με τις προσπάθειες των χωρών να προωθήσουν το IRC. Στις 5 Νοεμβρίου 2015, το RPC και το TC πραγματοποίησαν κοινή συνάντηση, η οποία αντιπροσώπευε μια ευκαιρία για αυτές τις δύο κοινότητες πολιτικής να συγκεντρώσουν τις προοπτικές τους, να καταγράψουν την εμπειρία τους μέχρι σήμερα με διαφορετικούς μηχανισμούς IRC και να προσδιορίσουν τα κρίσιμα στοιχεία μιας ατζέντας για το IRC στο πλαίσιο του εμπορίου. Σκοπός της συνάντησης ήταν να ενημερώσει τους αντιπροσώπους σχετικά με την πρόοδο που έχει σημειωθεί και να τους δώσει την ευκαιρία να μοιραστούν την κατανόησή τους και να ανταλλάξουν τις απόψεις τους για τις διαφορετικές προσεγγίσεις IRC και τα εργαλεία και τις μεθοδολογίες για τον εντοπισμό και τη μέτρηση των εμπορικών επιπτώσεων (Hoekmann, 2014).

Προς στήριξη αυτής της κοινής ατζέντας, το παρόν έγγραφο επικεντρώνεται στη χρήση εργαλείων κανονιστικής πολιτικής - και ιδίως στις αξιολογήσεις επιπτώσεων των κανονιστικών ρυθμίσεων (RIA) - στα μέλη του ΟΟΣΑ για την αξιολόγηση και την εξισορρόπηση της εμπορικής πολιτικής και άλλων θεμάτων δημόσιας πολιτικής στη ρυθμιστική διαδικασία. Όπως καθορίζεται στη Σύσταση του ΟΟΣΑ για το 2012, η κανονιστική πολιτική περιλαμβάνει μια σειρά αρχών και εργαλείων όπως η RIA, η συμμετοχή των ενδιαφερομένων και η εκ των υστέρων αξιολόγηση, που υποστηρίζουν την ανάπτυξη και την εφαρμογή κανονισμών υψηλής ποιότητας (Πλαίσιο 2). Η χρήση του RIA βρίσκεται στο επίκεντρο αυτής της μελέτης, επειδή έχει λάβει ιδιαίτερη προσοχή σε συνεχείς συζητήσεις πολιτικής και χρησιμοποιείται ευρέως σε όλα τα μέλη του ΟΟΣΑ (OECD 2015a). Η μελέτη συμπληρώνει αυτήν την εστίαση με μια συζήτηση για τη συμβολή της συμμετοχής των ενδιαφερομένων και την εκ των υστέρων αξιολόγηση ως απαραίτητα συμπληρωματικά εργαλεία στην αξιολόγηση διεθνών και εμπορικών θεμάτων στην εγχώρια ρυθμιστική διαδικασία (Deighton-Smith, et al. 2016).

Όπως ορίζεται στον ΟΟΣΑ (2015α) και συντίθεται στο Πλαίσιο 2, η γλώσσα και η ορολογία γύρω από τη ρυθμιστική πολιτική διαφέρουν μεταξύ χωρών και κοινοτήτων πολιτικής και περιλαμβάνουν όρους όπως «Καλύτερη ρύθμιση», «Έξυπνη ρύθμιση», «Ρυθμιστική διαχείριση και ορθές κανονιστικές πρακτικές

(ΠΠΠ)». Στο πλαίσιο πρόσφατων συζητήσεων για το TTIP, το TPP και τον ΠΟΕ, ο όρος GRP έχει χρησιμοποιηθεί ευρέως.

2.3. Καλές κανονιστικές πρακτικές περί εμπορίου

Το RIA είναι μια συστημική προσέγγιση για την κριτική αξιολόγηση των θετικών και αρνητικών επιπτώσεων των κανονισμών και των μη κανονιστικών εναλλακτικών λύσεων. Ο σκοπός του RIA είναι να ενημερώσει τους υπεύθυνους χάραξης πολιτικής για το κόστος και τα οφέλη από διάφορες ρυθμιστικές και μη ρυθμιστικές επιλογές για την αντιμετώπιση προβλημάτων δημόσιας πολιτικής. Το RIA, επιπλέον, μπορεί να επιτρέπει τη διάδοση πληροφοριών σχετικά με θέματα δημόσιας πολιτικής και κανονιστικές πρωτοβουλίες εντός των δημόσιων διοικήσεων και μεταξύ των δημόσιων διοικήσεων και της κοινωνίας. Οι εκθέσεις RIA τυπικά υπόκεινται σε έλεγχο ποιότητας από ειδικά όργανα εποπτείας και συζητούνται σε επίπεδο πολιτικού υπουργικού συμβουλίου προκειμένου να ληφθεί πολιτική απόφαση για το πώς θα προχωρήσει και ποια επιλογή θα ακολουθήσει. Σε πολλές χώρες, η συμμετοχή των ενδιαφερομένων αποτελεί μέρος της διαδικασίας RIA (Bonell & Lando, 2013).

Τα βασικά βήματα ενός τυπικού εκ των προτέρων RIA περιλαμβάνουν:

Ορισμός του προβλήματος. Οι διοικήσεις που επιθυμούν να προτείνουν έναν νέο κανονισμό καλούνται να εντοπίσουν και να περιγράψουν λεπτομερώς το πρόβλημα και τους οδηγούς του. Τα προβλήματα πολιτικής συνήθως ταξινομούνται σε δύο διαφορετικές ομάδες: αστοχίες της αγοράς, συμπεριλαμβανομένων των πληροφοριακών ασυμμετριών, εμπόδια στην είσοδο στην αγορά, μονοπωλιακή ισχύς, κόστος συναλλαγών και πολλές άλλες ατέλειες της αγοράς που οδηγούν σε αναποτελεσματικά αποτελέσματα. και κανονιστικές αποτυχίες, οι οποίες περιλαμβάνουν όλες τις περιπτώσεις στις οποίες ένα υπάρχον σύνολο κανόνων δεν επιτυγχάνει τα επιθυμητά αποτελέσματα, και ως εκ τούτου απαιτεί ενημέρωση ή κατάργηση. Μια άλλη περίπτωση στην οποία μπορεί να εντοπιστεί ένα πρόβλημα

πολιτικής συμβαίνει κάθε φορά που η προτεινόμενη διοίκηση αντιμετωπίζει νέους στόχους ή στόχους πολιτικής και αυτό απαιτεί νέα ρυθμιστική παρέμβαση.

Προσδιορισμός εναλλακτικών ρυθμιστικών επιλογών. Σε αυτή τη φάση, η ανάγκη παρέμβασης πρέπει να μεταφραστεί σε συγκεκριμένες επιλογές πολιτικής. Συχνά, οι διαθέσιμες κατευθυντήριες γραμμές σε διεθνές και εθνικό επίπεδο συνιστούν να υπάρχουν εναλλακτικές λύσεις στη ρύθμιση «βαρέων χεριών», όπως κανονισμός με ελαφρύ άγγιγμα, ρύθμιση μέσω πληροφοριών, κανονισμός βάσει αρχών και εναλλακτικές μορφές παρέμβασης, όπως η αυτορρύθμιση, έχουν ληφθεί δεόντως υπόψη, προκειμένου να διασφαλιστεί ότι η επιλεγμένη λύση δεν είναι δυσανάλογη με το συγκεκριμένο πρόβλημα (Kauffmann, 2014).

Η δέσμευση των ενδιαφερομένων μερών είναι μια διαδικασία επικοινωνίας μεταξύ ρυθμιστικών αρχών και ρυθμιζόμενων με διπλό σκοπό. Η συμμετοχή των ενδιαφερόμενων μερών αυξάνει τις πληροφορίες που είναι διαθέσιμες στις ρυθμιστικές αρχές. Οι διαβουλεύσεις επιτρέπουν στα ενδιαφερόμενα μέρη να εκφράσουν τις ανησυχίες τους και να παράσχουν στις ρυθμιστικές αρχές την απαραίτητη τεχνική εμπειρογνωμοσύνη. Μόλις αντιμετωπιστούν οι προκλήσεις της εμπλοκής των ενδιαφερομένων μερών (ιδίως αποφεύγοντας τον κίνδυνο σύλληψης), η αυξημένη πρόσβαση των ρυθμιστικών αρχών στην πληροφόρηση θα πρέπει να προάγει υψηλή κανονιστική ποιότητα. Η δέσμευση των ενδιαφερόμενων μερών, επιπλέον, αυξάνει τη νομιμότητα, τη λογοδοσία και τη διαφάνεια της κανονιστικής διαδικασίας. Τα ενδιαφερόμενα μέρη είναι πιο πιθανό να αναλάβουν την ιδιοκτησία και να συμμορφωθούν, εάν οι ανησυχίες τους ληφθούν υπόψη και ληφθούν υπόψη στον κανονισμό. Οι δεσμεύσεις των ενδιαφερόμενων μερών πρέπει να πραγματοποιούνται καθ' όλη τη διάρκεια του κανονιστικού κύκλου ζωής από το σχεδιασμό έως το στάδιο της εφαρμογής. Τα κράτη βασίζονται σε διάφορα μέσα διαβούλευσης, όπως συνεδριάσεις, γραπτά σχόλια ή διαδικτυακές πλατφόρμες για να δημιουργήσουν επαφή με τους ρυθμιζόμενους. Η δέσμευση των ενδιαφερομένων μερών συμπληρώνει τυπικά την RIA και την εκ των υστέρων αξιολόγηση για να παρέχει τις σχετικές πληροφορίες στις οποίες βασίζονται οι αποφάσεις και η χάραξη πολιτικής (ΟΟΣΑ, 2015α).

Η εκ των υστέρων αξιολόγηση των κανονισμών είναι απαραίτητη για να διασφαλιστεί ότι οι κανονισμοί είναι αποτελεσματικοί και αποδοτικοί (ΟΟΣΑ, 2012). Μόνο μετά την εφαρμογή μπορούν να εκτιμηθούν πλήρως οι άμεσες, έμμεσες και ακούσιες επιπτώσεις της ρύθμισης. Μπορεί να ενημερώνει τις ρυθμιστικές αρχές σχετικά με τον τρόπο μεταρρύθμισης και βελτίωσης ή κατάργησης ενός κανονισμού σε συγκεκριμένο τομέα. Η εκ των υστέρων αξιολόγηση μπορεί να λάβει πολλές διαφορετικές μορφές, όπως διαχείριση αποθεμάτων (π.χ. στόχοι μείωσης γραφειοκρατίας), προγραμματισμένες αναθεωρήσεις συγκεκριμένων κανονισμών (π.χ. ρήτρες επανεξέτασης) ή ad hoc αναθεωρήσεις κανονισμών ή τομέων.

Συλλογή δεδομένων. Αυτή η φάση μπορεί να συνεπάγεται μια ποικιλία εμπειρικών μεθόδων, από γραφεία, τηλεφωνικές και προσωπικές συνεντεύξεις έως τη διανομή ερωτηματολογίων, την οργάνωση διαδικτυακών ερευνών και διαβουλεύσεων, τη συνεργασία μεταξύ των ρυθμιστικών αρχών, των ομάδων εστίασης, των μεθόδων των Δελφών, των χρονομετρητών κλπ. Η ποσότητα των δεδομένων που απαιτούνται και η μέθοδος που χρησιμοποιείται για τη συλλογή τους ποικίλλει από περίπτωση σε περίπτωση και πρέπει να είναι ανάλογη με την RIA. Όταν λείπουν δεδομένα, είναι επίσης δυνατή η οικονομική μοντελοποίηση, ειδικά μέσω μοντέλων συμπεριφοράς όπως αυτά που χρησιμοποιούνται στη βιβλιογραφία του δικαίου και της οικονομίας και μέσω της οικονομετρικής μοντελοποίησης (Mendes, 2015).

Αξιολόγηση εναλλακτικών επιλογών. Αυτή η φάση μπορεί να πραγματοποιηθεί μέσω διαφορετικών τεχνικών-η πιο κοινή είναι η ανάλυση κόστους-αποτελεσματικότητας, η ανάλυση κόστους-οφέλους και η ανάλυση κινδύνου. Οι επιλογές που ελέγχονται πρέπει πάντα να περιλαμβάνουν το σενάριο "μηδέν", μερικές φορές αναφερόμενο ως σενάριο "βασικής γραμμής" ή "χωρίς αλλαγή πολιτικής", το οποίο δεν πρέπει να συγχέεται με το σενάριο "status quo", καθώς αποτυπώνει την εξέλιξη του προβλήματος πολιτικής που δεν υπάρχει νέα ρυθμιστική παρέμβαση. Ανάλογα με τα διαθέσιμα δεδομένα και το βάθος της άσκησης RIA, η αξιολόγηση μπορεί να είναι ποιοτική ή ποσοτική ή συνδυασμός των δύο (Eberlein, et al. 2014).

Προσδιορισμός της προτιμώμενης πολιτικής επιλογής. Μόλις εξεταστούν προσεκτικά οι διαθέσιμες επιλογές, η σύγκριση οδηγεί στον προσδιορισμό της πλέον προτιμώμενης επιλογής. Αυτό δεν είναι απαραίτητως οι επιλογές που πρέπει να αναληφθούν, καθώς το RIA καθαυτό είναι μόνο μια υποστήριξη και όχι αντικατάσταση του ρόλου του υπεύθυνου χάραξης πολιτικής στην επιλογή της καταλληλότερης δράσης. Τα διεθνή έγγραφα καθοδήγησης συχνά συνιστούν ότι η προτιμώμενη επιλογή υπόκειται σε μια πιο σε βάθος αξιολόγηση, η οποία στοχεύει κυρίως στην ποσοτικοποίηση των μελλοντικών επιπτώσεων.

Διατάξεις για παρακολούθηση και αξιολόγηση. Όπως απαιτείται όλο και περισσότερο στα εθνικά συστήματα RIA, το έγγραφο RIA θα πρέπει επίσης να καθορίζει τους τρόπους με τους οποίους ο αντίκτυπος της επιλεγμένης δράσης πολιτικής μπορεί να παρακολουθείται υπερωριακά, και έναν σαφή και αποτελεσματικό χρονικό ορίζοντα για αναθεώρηση της δράσης στο μέλλον. Επιπλέον, κάθε φορά που μπορούν να επιλεγούν δείκτες στο εκ των προτέρων στάδιο, αυτό διευκολύνει την ενδιάμεση και εκ των υστέρων αξιολόγηση της επιλεγμένης δράσης, η οποία θα πρέπει να ακολουθήσει την εκ των προτέρων φάση (Sunesen, et al. 2016).

2.4. Τα οφέλη των καλών κανονιστικών πρακτικών (GRP) για την επίλυση των θεμάτων του εμπορίου

Τα εργαλεία της κανονιστικής πολιτικής και ιδίως οι RIA είναι από πολλές απόψεις σχετικές προσεγγίσεις για τις βασικές εμπορικές εκτιμήσεις στην εγχώρια ρυθμιστική διαδικασία, όπου ενδείκνυται λαμβάνοντας υπόψη την αναμενόμενη σημασία των εμπορικών επιπτώσεων. Είναι πιθανό να βοηθήσουν στην αντιμετώπιση των εμπορικών θεμάτων στη ρυθμιστική διαδικασία για τέσσερις λόγους (Kauffmann, 2014):

- Υποβάλλουν ρυθμιστικά μέτρα σε έλεγχο πραγματικότητας, υποστηρίζουν τη χάραξη πολιτικής βάσει τεκμηρίων και βοηθούν στη διοχέτευση των φωνών των

επηρεαζόμενων μερών, συμπεριλαμβανομένων των ανησυχιών που σχετίζονται με το εμπόριο.

- Δεν εισάγουν διακρίσεις-όλοι οι πιθανοί εμπορικοί εταίροι μπορούν να επωφεληθούν από καλύτερους κανόνες.
- Διατηρούν τη ρυθμιστική κυριαρχία.
- Ως οριζόντιοι κλάδοι, αποτελούν μια προσέγγιση χαμηλού κόστους και μπορούν να βοηθήσουν στην αποφυγή μακροχρόνιων συζητήσεων για συγκεκριμένους τομείς.

Ένας βασικός σκοπός των RIA είναι να ακονίσουν την άποψη των φορέων χάραξης πολιτικής, πριν από την έγκριση των κανονισμών, για διάφορες, έμμεσες και μη εμφανείς επιπτώσεις του προτεινόμενου μέτρου σε τομείς δημόσιας πολιτικής. Τα ρυθμιστικά εμπόδια στο εμπόριο είναι συχνά το αποτέλεσμα έμμεσων επιπτώσεων της θέσπισης κανόνων. Οι RIA μπορεί να αυξήσουν την προσοχή των υπεύθυνων χάραξης πολιτικής για τις επιπτώσεις στο εμπόριο και έτσι να εξασφαλίσουν συνειδητή εξισορρόπηση των συναλλαγών και άλλων θεμάτων δημόσιας πολιτικής. Επιπλέον, η διαδικασία RIA παρέχει ένα χρονικό σημείο για να σκεφτούμε εναλλακτικές επιλογές, να εξετάσουμε πώς άλλες δικαιοδοσίες αντιμετωπίζουν παρόμοιες προκλήσεις και να χαρτογραφήσουμε την ύπαρξη διεθνών νομικών μέσων και προτύπων πολιτικής στον ίδιο τομέα (Liberante, 2015).

Η εκ των υστέρων αξιολόγηση παρέχει μια κρίσιμη συμπληρωματική προοπτική στη διαδικασία RIA, βοηθώντας στον εντοπισμό απροσδόκητων επιπτώσεων των εγχώριων κανονισμών μόλις θεσπιστούν, για παράδειγμα στο εμπόριο. Και σε αντίθεση με το RIA, οι εκ των υστέρων αξιολογήσεις ενδέχεται να έχουν ευρύτερη προοπτική και να αξιολογήσουν όχι μόνο τις επιπτώσεις ενός ενιαίου κανονισμού αλλά του κανονιστικού περιβάλλοντος γενικά σε έναν δεδομένο τομέα (π.χ. αξιολόγηση αποθεμάτων). Η συμμετοχή των ενδιαφερομένων μερών μπορεί να είναι χρήσιμη τόσο στα εκ των προτέρων όσο και στα εκ των υστέρων στάδια για την απόκτηση πληροφοριών σχετικά με τις (αναμενόμενες και πραγματοποιημένες) αποκλίσεις των κανονιστικών ρυθμίσεων και το κόστος και τα οφέλη της για τους

εμπόρους. Καθώς οι έμποροι αναλαμβάνουν το κόστος και τα οφέλη της κανονιστικής απόκλισης όσον αφορά τον αποπληθωρισμένο ή τον αυξημένο όγκο συναλλαγών, η συμμετοχή των ενδιαφερομένων μερών θα πρέπει να επιστήσει την προσοχή των ρυθμιστικών αρχών σε δυνητικά απροσδόκητες επιπτώσεις ή να παράσχει νομισματικές πληροφορίες σχετικά με τον αντίκτυπο των ρυθμιστικών αποκλίσεων στο εμπόριο (Liberante, 2015).

Και τα τρία εργαλεία κανονιστικής πολιτικής επιδιώκουν την προώθηση της ρύθμισης υψηλής ποιότητας. Ο κανονισμός είναι υψηλής ποιότητας, εάν επιτύχει τον στόχο του για δημόσια πολιτική, επιβάλλοντας παράλληλα ελάχιστο κόστος στην κοινωνία, τους ενδιαφερόμενους φορείς, το περιβάλλον και το κράτος. Ο κανονισμός υψηλής ποιότητας υποτίθεται ότι δεν εισάγει διακρίσεις. Δημιουργεί ένα ρυθμιστικό περιβάλλον, το οποίο θα ωφελήσει εξίσου εγχώριους και ξένους εμπόρους και καταναλωτές. Συνεπώς, η καλή κανονιστική πρακτική ευνοεί το διεθνές εμπόριο και την οικονομική ολοκλήρωση γενικότερα.

Επιπλέον, τα GRP από μόνα τους δεν περιορίζουν τον ρυθμιστικό χώρο και την κυριαρχία των χωρών. Μπορούν να ενημερώσουν τους υπεύθυνους χάραξης πολιτικής για τις πιθανές επιπτώσεις των ρυθμιστικών πρωτοβουλιών που σχετίζονται με το εμπόριο και να ενθαρρύνουν έτσι τον συνειδητό χειρισμό τους. Σε αντίθεση όμως με τις διεθνείς κανονιστικές συμφωνίες ή τη διαμόρφωση υπερεθνικών κανόνων, δεν επηρεάζουν την εξουσία των κρατών να ρυθμίζουν. Ο δυνητικός περιορισμός του ρυθμιστικού χώρου και της κυριαρχίας των χωρών μέσω ρυθμίσεων IRC έχει αποδειχθεί ότι είναι ένα ευαίσθητο ζήτημα για τους υπεύθυνους χάραξης πολιτικής και τους πολίτες, μεταξύ άλλων, στην τρέχουσα δημόσια συζήτηση για το TTIP, το TPP και τις συζητήσεις στον ΠΟΕ. Είναι επίσης ένα βασικό αποτέλεσμα της έρευνας που πραγματοποιήθηκε σε χώρες του ΟΟΣΑ στο πλαίσιο του ΟΟΣΑ (2013). Από αυτήν την προοπτική, το πολιτικό κόστος της ενσωμάτωσης των εμπορικών σκέψεων μέσω GRPs είναι περιορισμένο σε σύγκριση με άλλους μηχανισμούς IRC (Alemanno, 2015).

Οι RIA, η συμμετοχή των ενδιαφερομένων και η εκ των υστέρων αξιολόγηση είναι μια οικονομικά αποδοτική προσέγγιση για την ενσωμάτωση των εμπορικών

εκτιμήσεων στις εγχώριες κανονιστικές διαδικασίες, ανεξάρτητα από τον τομέα ή τον τομέα πολιτικής που εξετάζεται. Η συντριπτική πλειοψηφία των μελών του ΟΟΣΑ έχει θεσπίσει επίσημες διαδικασίες σε σχέση με αυτούς τους τρεις τομείς (ΟΟΣΑ, 2015α). Δεν χρειάζεται να σχεδιαστούν θεμελιωδώς νέες διαδικασίες, να υιοθετηθούν νέες εθνικές ή διεθνείς δεσμεύσεις ή να δημιουργηθούν νέες θεσμικές δομές.

2.5. Οι περιορισμοί των GRP για την επίλυση των προβλημάτων του εμπορίου

Ωστόσο, οι GRP αντιμετωπίζουν περιορισμούς όσον αφορά την ενσωμάτωση των εμπορικών ζητημάτων, που είναι σημαντικό να σκιαγραφηθούν προκειμένου να δημιουργηθεί ένα ρεαλιστικό επίπεδο προσδοκίας μεταξύ των φορέων χάραξης πολιτικής. Πρώτον, η έρευνα σχετικά με τη χρήση GRP και RIAs γενικά προειδοποιεί ότι αυτός είναι ένας τομέας στον οποίο μπορεί να υπάρχει σημαντικό χάσμα μεταξύ θεωρίας και πρακτικής. Πολλές χώρες δεσμεύονται επισήμως για την αξιολόγηση, για παράδειγμα, διαφόρων κοινωνικών ή περιβαλλοντικών επιπτώσεων, ώστε να δοθεί η κατάλληλη βαρύτητα σε αυτές τις εκτιμήσεις κατά την ανάπτυξη και την εφαρμογή πολιτικών. Ωστόσο, η εκτίμηση των πιθανών επιπτώσεων είναι συχνά ανεπαρκής στην πράξη και δεν τροφοδοτεί τη διαδικασία χάραξης πολιτικής (Nykvist and Nilsson, 2009; Ruddy and Hilty, 2008; Robinson et al., 2014; Owens, 2005; Russel and Jordan, 2007; Turnpenny et al., 2008; Baecklund, 2009; Wilkinson et al., 2004; Jacobs, 2006; Turnpenny et al., 2008). Όπως οι Deighton-Smith et al. (2016) συνοψίζουν, αυτό μπορεί να είναι το αποτέλεσμα της έλλειψης πολιτικής δέσμευσης για τις ΠΕΠ και για ορισμένους στόχους δημόσιας πολιτικής (Nykvist and Nilsson, 2009; Ruddy and Hilty, 2008; Robinson et al., 2014). Υπάρχει επίσης μια τάση μεταξύ των ρυθμιστικών αρχών να βλέπουν τις RIA ως νομιμοποίηση και όχι ως εργαλείο πληροφόρησης και αξιολόγησης (Owens, 2005; Russel and Jordan, 2007; Turnpenny et al., 2008; Baecklund, 2009).

Είναι σημαντικό ότι η ικανότητα της RIA και των GRP να ενημερώνουν τη διαδικασία χάραξης πολιτικής εξαρτάται από τη διαθεσιμότητα των σχετικών πληροφοριών. Ωστόσο, υπάρχουν προκλήσεις που σχετίζονται με τον εντοπισμό και τη μέτρηση των εμπορικών επιπτώσεων και του κόστους των κανονιστικών αποκλίσεων. Ενώ οι επιχειρήσεις αντιλαμβάνονται τις αποκλίσεις των κανονιστικών ρυθμίσεων μεταξύ των χωρών ως σημαντική πηγή κόστους για το εμπόριο (ΟΟΣΑ, 2014β), οι ρυθμιστικές αρχές χρειάζονται μια ακριβή και μετρήσιμη κατανόηση αυτού του κόστους για να τα εξισορροπήσουν στην άσκηση μεγιστοποίησης της ευημερίας. Διαφορετικά, αυτές οι ανησυχίες μπορεί να εκληφθούν ως μια απλή άσκηση πίεσης. Απαιτείται περαιτέρω εργασία για να εδραιωθεί η κατανόηση και οι ορισμοί του κόστους συναλλαγών που σχετίζονται με τις αποκλίσεις των κανονιστικών ρυθμίσεων και να συγκεντρωθούν τα στοιχεία σχετικά με το μέγεθος αυτών των δαπανών. Αυτό θα επιτρέψει στις ρυθμιστικές αρχές να δώσουν προτεραιότητα στις προσπάθειές τους για τις τριβές / κόστη που έχουν μεγαλύτερη σημασία και να ενσωματώσουν πιο αποτελεσματικά τις εμπορικές διαστάσεις στη ρυθμιστική διαδικασία (Hoekmann, 2014).

Οι GRP, στο βαθμό που διαδίδονται και συντονίζονται σε διάφορα μέρη της κυβέρνησης και των οργανισμών, είναι πιθανό να αυξήσουν τη διαφάνεια και την ευαισθητοποίηση των φορέων χάραξης πολιτικής για εμπορικά ζητήματα και να επιφέρουν μια σιωπηρή σύγκλιση των κανονισμών (Gerstetter, 2014). Ωστόσο, δεν αντιμετωπίζουν και επιλύουν άμεσα ρυθμιστικές αποκλίσεις (O'Rourke and Sinnott, 2001, Rodrick, 1995, Dutt and Mitra, 2002). Ως εκ τούτου, οι υπεύθυνοι χάραξης πολιτικής πρέπει να γνωρίζουν την πιθανότητα να διατηρηθεί η απόκλιση των κανονιστικών ρυθμίσεων (και οι σχετικές εμπορικές τριβές) (Kauffmann, 2014). Οι χώρες έχουν διαφορετικές δημόσιες πολιτικές και δημοκρατικές προτιμήσεις. Η ετερογένεια της προτίμησης μπορεί να μεταφραστεί σε κανονιστική απόκλιση και συνεπώς κόστος συναλλαγών. Η κανονιστική απόκλιση που οφείλεται σε αποκλίνουσες δημοκρατικές προτιμήσεις μπορεί σε κάποιο βαθμό να ενισχύσει την ευημερία. Οι προσπάθειες περιορισμού μιας τέτοιας κανονιστικής απόκλισης σε ολόκληρη τη δικαιοδοσία μπορεί να μεταφραστούν σε απώλειες κοινωνικής πρόνοιας καθώς οι ανάγκες και οι προτιμήσεις των ενδιαφερομένων δεν

αντικατοπτρίζονται πλέον με ακρίβεια στον κανονισμό (Majone, 2009; Buchanan, 1965, Casella, 1996). Επιπλέον, διαφορετικές κουλτούρες αντιπροσώπευσης και εξάρτηση από ρυθμιστικά μονοπάτια μπορεί να προωθήσουν αποκλίνουσα ρύθμιση. Επιπλέον, οι χώρες μπορούν να χρησιμοποιήσουν τις αποκλίσεις των κανονισμών και των κανονισμών για κρυφό προστατευτισμό, όπως απέδειξε η ξαφνική αύξηση των μη δασμολογικών φραγμών κατά την πρόσφατη παγκόσμια οικονομική κρίση (Economist, 2013). Η ενσωμάτωση των εμπορικών εκτιμήσεων μέσω GRPs είναι απίθανο να το αλλάξει αυτό, καθώς αυτές οι πρακτικές υποστηρίζουν τη χάραξη πολιτικής αλλά δεν υπερισχύουν των πολιτικών αποφάσεων.

Επιπλέον, οι RIA αντιμετωπίζουν μεθοδολογικούς περιορισμούς στην εκτίμηση και τη σύγκριση διαφόρων επιπτώσεων για την επιλογή πολιτικής, οι οποίοι ενδέχεται να εμποδίσουν τους υπεύθυνους χάραξης πολιτικής να λάβουν υπόψη τα ευρήματα της RIA (Wilkinson et al., 2004; Jacobs, 2006; Turnpenny et al., 2008; Nykvist και Nilsson, 2009; Robinson et al., 2014). Όσον αφορά την εκτίμηση των επιπτώσεων στο εμπόριο, οι RIA αποτελούν από το σχεδιασμό και τον σκοπό ένα εργαλείο για τη μεγιστοποίηση της εθνικής ευημερίας. Για το σκοπό αυτό, οι RIA αξιολογούν και μοντελοποιούν τις επιπτώσεις κυρίως σε εγχώριο επίπεδο. Ωστόσο, ο αντίκτυπος των ρυθμιστικών πρωτοβουλιών στο εμπόριο μπορεί να ξεπεράσει τα εθνικά σύνορα. Οι RIA είναι πιθανό να αγνοήσουν, για παράδειγμα, τις επιπτώσεις κανονιστικών πρωτοβουλιών σε προμηθευτές τρίτων χωρών, οι οποίες μπορεί να αυξήσουν το κόστος εισροών για τις εθνικές εταιρείες. Δεν είναι συνηθισμένο ούτε το γεγονός ότι οι RIA ενσωματώνουν ανάλυση ρυθμιστικών αποκλίσεων με σημαντικούς εμπορικούς εταίρους, η οποία θα συνεπαγόταν κατανόηση του τρόπου με τον οποίο η νέα κανονιστική πρόταση μπορεί να αποκλίνει από το κανονιστικό πλαίσιο άλλων δικαιοδοσιών. Μπορεί να είναι δύσκολο να αλλάξει αυτή η εστίαση εντός των εγχώριων RIA, τόσο λόγω της μεθοδολογικής πολυπλοκότητας όσο και του γεγονότος ότι οι νόμιμες εντολές ενδέχεται να απαιτούν από τις εθνικές ρυθμιστικές αρχές να επικεντρώνονται σε καθαρά εγχώριες εκτιμήσεις και να αγνοούν τις διεθνείς εκτιμήσεις κατά την ανάπτυξη κανονισμών. Μπορεί επίσης να υπάρχει έλλειψη εμπειρογνωμοσύνης και κενό

πληροφόρησης σχετικά με τον τρόπο που άλλες δικαιοδοσίες ρυθμίζουν παρόμοιες δραστηριότητες.

Επιπλέον, οι πληροφορίες που έχουν παρασχεθεί έως τώρα από τις RIA για τις ρυθμιστικές επιπτώσεις παραμένουν σε μεγάλο βαθμό μερικές για διάφορους λόγους. Ενώ οι έμποροι συνήθως ασχολούνται με τον συνολικό αντίκτυπο του ρυθμιστικού περιβάλλοντος στη δραστηριότητά τους - δηλαδή το άθροισμα των κανονισμών, των προτύπων και των νόμων σε έναν δεδομένο τομέα -, οι RIA χρησιμοποιούνται κυρίως στην πράξη για την εκτίμηση των επιπτώσεων σε όλους τους τομείς της δημόσιας τάξης για έναν μόνο ρυθμιστικό πρόταση. Αυτό επιδεινώνεται από το γεγονός ότι οι RIA διεξάγονται κυρίως από την εκτελεστική εξουσία της εθνικής κυβέρνησης. Ωστόσο, οι ρυθμιστικοί εμπορικοί φραγμοί είναι τα αποτελέσματα του συσσωρευμένου αποθέματος νόμων, κανονισμών, προτύπων και κανόνων που πλαισιώνουν δραστηριότητες σε έναν τομέα δημόσιου (από διαφορετικά επίπεδα κυβέρνησης και κοινοβουλίου) ή ιδιωτικού χαρακτήρα (Mendes, 2015).

Ειδικότερα, τα τελευταία 20 χρόνια επέφεραν αύξηση της ιδιωτικής ρύθμισης σε εγχώριο και διεθνικό επίπεδο (ΟΟΣΑ, 2013β, Eberlein et al, 2014). Σε πολλούς τομείς, η ιδιωτική ρύθμιση παίζει σημαντικότερο ρόλο από τη δημόσια ρύθμιση και τους νόμους. Ωστόσο, οι RIA και μια στρατηγική ρυθμιστικής πολιτικής με επίκεντρο το κράτος ενδέχεται να μην είναι σε θέση να αντιμετωπίσουν πλήρως και να αξιολογήσουν τα εμπορικά εμπόδια που προκύπτουν από τη διαμόρφωση ιδιωτικών κανόνων. Μπορούν να το πράξουν όταν τα ιδιωτικά πρότυπα ενσωματωθούν ως μέρος ενός προτεινόμενου κανονισμού³ ή όταν θεωρηθούν ως εναλλακτικό σενάριο σε μια κανονιστική πρόταση. Ωστόσο, δεν υπάρχει καμία νομική απαίτηση για τους ιδιωτικούς καθοριστές προτύπων-όπως γενικά δεν υπάρχει τέτοια απαίτηση για τα κοινοβούλια και τα υποεθνικά επίπεδα διακυβέρνησης-να πραγματοποιούν μια RIA παρόμοια με αυτήν που επιβάλλεται στα εκτελεστικά τμήματα των χωρών του ΟΟΣΑ (και αντικατοπτρίζεται ΟΟΣΑ 2015α). Ως εκ τούτου, οι φορείς χάραξης πολιτικής του δημόσιου τομέα ίσως χρειαστεί να σκεφτούν πώς να αντιμετωπίσουν τον αυξανόμενο ρόλο της ιδιωτικής ρύθμισης καθώς και τις αλληλεπιδράσεις μεταξύ δημόσιων και ιδιωτικών

ρυθμίσεων που επηρεάζουν το εμπόριο. Πιο συστηματική και περιεκτική εκ των υστέρων αξιολόγηση μπορεί να παρέχει μέρος της λύσης.

Επιπλέον, ενώ οι RIA μπορεί να περιλαμβάνουν διατάξεις για την παρακολούθηση και την επιβολή, περιορίζονται από την εκ των προτέρων φύση τους στην αντιμετώπιση των εμπορικών τριβών που μπορεί να προκύψουν από την εφαρμογή του κανονισμού. Ωστόσο, όπως υπογραμμίζεται στον ΟΟΣΑ (2013) και ιδίως στη μελέτη περίπτωσης του Συμβουλίου Ρυθμιστικής Συνεργασίας, οι ρυθμιστικές τριβές στο εμπόριο δεν προκύπτουν μόνο από ουσιαστικά διαφορετικούς κανόνες. Σε πολλές περιπτώσεις είναι αποτέλεσμα διαφορετικών μηχανισμών επιβολής. Η αντιμετώπιση τέτοιων κανονιστικών εμπορικών εμποδίων είναι εξαιρετικά δυσκίνητη. Απαιτεί όχι μόνο τη λεπτομερή εξέταση ενός κανονισμού για τον προσδιορισμό της πηγής μιας εμπορικής τριβής, αλλά επίσης, όταν εκδοθεί ο κανόνας, λαμβάνοντας υπόψη τον τρόπο επιβολής του επί τόπου (οι διαδικασίες ελέγχου και τα διορθωτικά μέτρα). Σε αυτήν την κατάσταση, ένα εκ των προτέρων εργαλείο μπορεί να μην είναι σε θέση να καταγράψει τις πλήρεις επιπτώσεις ενός κανονισμού (Mendes, 2015).

Το περιορισμένο πεδίο εφαρμογής των RIA (εν μέρει από το σχεδιασμό και εν μέρει στην πράξη) υπογραμμίζει τη σημασία της χρήσης άλλων εργαλείων κανονιστικής πολιτικής, όπως η συμμετοχή των ενδιαφερομένων και η εκ των υστέρων αξιολόγηση, για τη συμπλήρωση των πληροφοριών σχετικά με τις επιπτώσεις που παρέχει η εκ των προτέρων διαδικασία. Αυτά τα εργαλεία μπορούν συνήθως να υποστηρίξουν μια ευρύτερη εκτίμηση των επιπτώσεων του ρυθμιστικού περιβάλλοντος στο εμπόριο, πέρα από μία συγκεκριμένη κανονιστική πρόταση και ανεξάρτητα από την πηγή των κανόνων. Μπορούν επίσης να παρέχουν εκ των υστέρων πληροφορίες για το τι προκαλεί στην πράξη τριβές στο εμπόριο. Μέχρι στιγμής, τα στοιχεία δείχνουν την περιορισμένη στρατηγική χρήση αυτών των εργαλείων από χώρες, ιδίως την έλλειψη συμπληρωματικής χρήσης τους για την ενημέρωση της ανάπτυξης και της αναθεώρησης των κανονισμών (ΟΟΣΑ, 2015α). Ως εκ τούτου, μια πιο ολοκληρωμένη χρήση του RIA, η συμμετοχή των ενδιαφερομένων και η εκ των υστέρων αξιολόγηση παρέχει μια πολλά υποσχόμενη λεωφόρο για την ενεργοποίηση ενός ενάρετου κύκλου προσδιορισμού,

αξιολόγησης και εξέτασης των εμπορικών επιπτώσεων σε μια επαναληπτική διαδικασία. Πέρα από μια πιο συστηματική και ολοκληρωμένη χρήση εργαλείων κανονιστικής πολιτικής, μπορεί να χρειαστεί μια θεσμοθετημένη διεθνής ρυθμιστική πλατφόρμα συνεργασίας (όπως παρέχεται από το Συμβούλιο Κανονιστικής Συνεργασίας Καναδά-ΗΠΑ) για την αύξηση και την αντιμετώπιση των εμπορικών τριβών σε συνεχή βάση και την αποφυγή της σποραδικής εξέτασής τους μέσω της έγκαιρης διαβούλευση ή αξιολόγηση μόνο (Heynen, 2013).

Τούτου λεχθέντος, η συμμετοχή των ενδιαφερομένων και η εκ των υστέρων αξιολόγηση αντιμετωπίζουν τις δικές τους προκλήσεις που πρέπει να ληφθούν υπόψη όταν εξετάζεται το δυναμικό τους να συμπληρώσουν τη διαδικασία RIA για την ενσωμάτωση των εμπορικών προβλημάτων. Πιο συγκεκριμένα, αμφισβητήθηκε η ικανότητα των διαδικασιών εμπλοκής των ενδιαφερομένων μερών για να εξασφαλιστεί η συνεκτίμηση όλων των σχετικών φωνών. Εάν δεν πραγματοποιηθεί επαρκώς, η συμμετοχή των ενδιαφερομένων μερών μπορεί να παρέχει προνομιακή πρόσβαση στους υπεύθυνους χάραξης πολιτικής για συγκεκριμένες ομάδες. Ενώ πρόκειται για μια γενική πρόκληση της συμμετοχής των ενδιαφερομένων μερών, ήταν ιδιαίτερα ανησυχητική στις συζητήσεις για τις μεγάλες εμπορικές συμφωνίες. Ο Διευθύνων Σύμβουλος (2015) και ο Mendes (2011, 2015) προειδοποιούν ότι η συμμετοχή των ενδιαφερομένων μερών στο πλαίσιο εμπορικών συμφωνιών μπορεί υπό ορισμένες συνθήκες να ανοίξει το δρόμο προς την κανονιστική δέσμευση. Ο Mendes (2015) υπογραμμίζει επίσης ότι η δημιουργία νομικής υποχρέωσης για τη διεξαγωγή RIA και η συμμετοχή των ενδιαφερομένων μερών βάσει του TTIP μπορεί να πλαισιώσει και να οδηγήσει τις προσπάθειες του GRP προς IRC και εμπορικούς λόγους, μεταφέροντας έτσι την εστίαση μακριά από άλλες ανησυχίες για τη δημόσια πολιτική. Ο ΟΟΣΑ (2015α) τονίζει ότι οι υπεύθυνοι χάραξης πολιτικής πρέπει να διασφαλίσουν ότι οι «αδύναμοι» ενδιαφερόμενοι, οι οποίοι είναι λιγότερο οργανωμένοι από τις μεγάλες επιχειρήσεις και έχουν λιγότερους πόρους για να παρακολουθούν το ρυθμιστικό τοπίο, να πάρουν το λόγο τους στη ρυθμιστική διαδικασία.

Ομοίως, ακαδημαϊκές και πολιτικές δημοσιεύσεις έχουν εντοπίσει μια σειρά από γενικές αδυναμίες και προκλήσεις κατά τη διεξαγωγή εκ των υστέρων αξιολόγησης,

οι οποίες, μεταξύ άλλων, ισχύουν για τη χρήση του στην εκτίμηση των εμπορικών επιπτώσεων (Allio, 2015; Buell and Tortorella, 2011; Metzenbaum, 1998; Heckman et al., 1997). Ο Allio (2015) γενικά τονίζει την περιορισμένη υιοθέτηση της εκ των υστέρων αξιολόγησης σε όλες τις χώρες του ΟΟΣΑ: "μέχρι πρόσφατα, αυτή η διάσταση έλαβε συγκριτικά λιγότερη προσοχή στην ατζέντα της κανονιστικής μεταρρύθμισης και οι αξιολογήσεις μετά την εφαρμογή δεν έχουν εφαρμοστεί ακόμη συστηματικά στις περισσότερες χώρες." Λαμβάνοντας υπόψη ότι η αξιολόγηση των εμπορικών επιπτώσεων δεν βρίσκεται ψηλά στην ατζέντα των GRP μέχρι τώρα, φαίνεται δίκαιο να υποθέσουμε ότι τα κράτη μπορούν ακόμη να ενισχύσουν την εστίαση της αξιολόγησής τους σε εκ των υστέρων αξιολογήσεις και σε αυτόν τον τομέα πολιτικής. Οι Bennar και Dickinson (2011) τονίζουν επιπλέον ότι η ποιότητα της εκ των υστέρων αξιολόγησης μπορεί να υποφέρει από γνωστικές και κοινωνικές προκαταλήψεις, όπως κοινές υποθέσεις αιτιότητας και αξίες που εμποδίζουν την αμερόληπτη αξιολόγηση πολιτικών και κανονισμών. Οργανωτικά εμπόδια όπως οι ιεραρχίες και τα γραφειοκρατικά «φέουδα» ενδέχεται να περιπλέξουν περαιτέρω την ενδεδειγμένη και αμερόληπτη αξιολόγηση της νομοθεσίας. Τα εμπόδια κινήτρων μπορεί να υπονομεύσουν την εκ των υστέρων αξιολόγηση, καθώς οι αξιολογητές μπορεί να μην είναι πρόθυμοι να αμφισβητήσουν κριτικά τον υπάρχοντα κανονισμό - εν μέρει επειδή μπορεί να είναι οι συντάκτες του υπό έλεγχο κανονισμού. Ενώ αυτές οι γενικές προκλήσεις είναι πιθανό να επηρεάσουν τη χρήση εκ των υστέρων αξιολόγησης για την εκτίμηση των εμπορικών επιπτώσεων, οι επιπτώσεις στο εμπόριο είναι σχετικά ευκολότερο να ποσοτικοποιηθούν και να κερδιστούν, σε σύγκριση με τις κοινωνικές ή περιβαλλοντικές. Αυτό θα πρέπει να περιορίσει τα σφάλματα εκτίμησης λόγω γνωστικών προκαταλήψεων, ιεραρχιών, φραγμών κινήτρων ή γραφειοκρατικών «φέουδων».

Έτσι, από θεωρητική σκοπιά, το RIA παρέχει μια σημαντική βάση και ένα ευρέως χρησιμοποιούμενο εργαλείο για τους υπεύθυνους χάραξης πολιτικής για τον εντοπισμό και την αξιολόγηση των επιπτώσεων των ρυθμίσεων σε όλους τους τομείς της δημόσιας πολιτικής, συμπεριλαμβανομένων των επιπτώσεων στο εμπόριο. Αλλά πρέπει να χρησιμοποιηθεί σε συνδυασμό με άλλα εργαλεία

κανονιστικής πολιτικής, όπως η συμμετοχή των ενδιαφερομένων και η εκ των υστέρων αξιολόγηση, προκειμένου να δημιουργηθεί ένας ενάρετος κύκλος αξιολόγησης και ανατροφοδότησης που θα επιτρέπει τη συνεχή βελτίωση των κανονισμών. Μαζί, μπορούν να βοηθήσουν στη συλλογή πληροφοριών, να υποστηρίξουν τη λήψη αποφάσεων, να αυξήσουν την αποτελεσματικότητα και την αποτελεσματικότητα της ρύθμισης και τελικά να μεγιστοποιήσουν την ευημερία στο σπίτι. Τελικά, ωστόσο, μια GRP δεν μπορεί να καταργήσει την προτιμώμενη ετερογένεια μεταξύ των χωρών ή την πολιτική χρήση των ρυθμίσεων ως φραγμών εισόδου στην αγορά. Απαιτούνται άλλες, πιο άμεσες μορφές κανονιστικής συνεργασίας για να επιτευχθεί ισχυρότερη ρυθμιστική συνοχή (Deighton-Smith, et al. 2016).

2.6. Η διαδικασία RIA - πότε οι χώρες αξιολογούν τις επιπτώσεις στο εμπόριο;

Ένα ερώτημα πρώτης τάξης είναι όταν οι χώρες αξιολογούν τις εμπορικές επιπτώσεις ως μέρος των RIA τους. Λαμβάνοντας υπόψη ότι οι κυβερνήσεις λειτουργούν με περιορισμένους προϋπολογισμούς και πρέπει να αποφασίσουν προσεκτικά πώς να επενδύσουν τους περιορισμένους πόρους τους, οι κανόνες κατωφλίου και αναλογικότητας είναι βασικοί παράγοντες για την αποτελεσματική και αποδοτική χρήση των RIA για τη βελτίωση της νομοθεσίας και της δημόσιας τάξης. Οι υπεύθυνοι χάραξης πολιτικής διαμαρτύρονται για την υπερφόρτωση διαδικασιών RIA που περιορίζουν την αποτελεσματικότητα και την πληρότητα των αναφορών RIA. Στην πραγματικότητα, μπορεί να είναι περιττό να αξιολογούνται συνεχώς οι εμπορικές επιπτώσεις της ρύθμισης, ιδίως όταν είναι προφανώς ήσσονος σημασίας. Η ανάλυση των εθνικών κατευθυντήριων γραμμών RIA της Αυστραλίας, της Αυστρίας, του Καναδά, της ΕΕ, της Γερμανίας, της Ελβετίας και των ΗΠΑ υποδηλώνει ότι οι κανόνες κατωφλίου και αναλογικότητας μπορεί να είναι ασαφείς. Η ασάφεια είναι σε κάποιο βαθμό απαραίτητη για να επιτρέψει στις ρυθμιστικές αρχές να επικεντρωθούν στις σχετικές πληροφορίες που είναι απαραίτητες για τους φορείς χάραξης πολιτικής για τη λήψη πολιτικών αποφάσεων.

Ωστόσο, μπορεί να κάνει την εκτίμηση των εμπορικών επιπτώσεων πιο αυθαίρετη (Deighton-Smith, et al. 2016).

2.6.1. Κατώφλια για την εκτίμηση των εμπορικών επιπτώσεων

Όλες οι χώρες που εξετάζονται υποβάλλουν έκθεση για την αξιολόγηση των επιπτώσεων που σχετίζονται με το εμπόριο για όλους/τους σημαντικούς νόμους και κανονισμούς (ΟΟΣΑ, 2014, 2015). Η εξέταση των πρακτικών τους, ωστόσο, αποκαλύπτει μια πιο περίπλοκη εικόνα. Οι περισσότερες χώρες όντως αξιολογούν επισήμως τις επιπτώσεις που σχετίζονται με το εμπόριο με μικρή λεπτομέρεια σε έναν πρώτο προκαταρκτικό έλεγχο των πιθανών επιπτώσεων σε τομείς δημόσιας τάξης. Όσον αφορά τις επιπτώσεις στο εμπόριο, η κύρια υπηρεσία καλείται να αξιολογήσει σύντομα και ποιοτικά - συχνά με τη μορφή απλού καταλόγου ελέγχου - εάν ένα προτεινόμενο μέτρο είναι πιθανό να έχει αντίκτυπο στο διεθνές εμπόριο. Εάν η επικεφαλής υπηρεσία διαπιστώσει σε αυτό το στάδιο ότι ένα προτεινόμενο μέτρο είναι πιθανό να έχει σημαντικό αντίκτυπο σε οποιονδήποτε ή ορισμένο αριθμό εκτιμημένων τομέων δημόσιας πολιτικής, συμπεριλαμβανομένου του εμπορίου, το όριο για την έναρξη μιας ολοκληρωμένης διαδικασίας RIA πληρείται. Το όριο για την έναρξη των διαδικασιών RIA καθώς και για την εκτίμηση των εμπορικών επιπτώσεων ορίζεται αόριστα στις περισσότερες κατευθυντήριες γραμμές για την RIA.

Καμία εξεταζόμενη κατευθυντήρια γραμμή RIA δεν προβλέπει έναν «σκληρό» μετρήσιμο κανόνα κατωφλίου (π.χ. μια συγκεκριμένη διακύμανση στις εμπορικές ροές). Μπορεί να αντικατοπτρίζει τη δυσκολία καθορισμού τέτοιων ορίων, την έλλειψη σαφούς κατανόησης του κόστους και των επιπτώσεων των συναλλαγών που πρέπει να ληφθούν υπόψη και/ή της διαθεσιμότητας δεδομένων και την ανάγκη να αφεθεί στις ρυθμιστικές αρχές κάποια διακριτική ευχέρεια να επικεντρωθούν στις σχετικές επιπτώσεις και πληροφορίες ως μέρος RIA. Για να ενισχυθεί η χρήση των κατώτατων ορίων στη χρήση των RIA, είναι επομένως σημαντικό για τις ρυθμιστικές αρχές να έχουν έναν ορισμό και μια ικανότητα

μέτρησης των εμπορικών επιπτώσεων και του κόστους. Λόγω αυτής της κατανόησης, η εξέταση των εμπορικών επιπτώσεων στο πλαίσιο της διαδικασίας RIA μπορεί να εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τις προτεραιότητες, την εμπειρογνωμοσύνη που σχετίζεται με το εμπόριο, την πολιτική επιρροή της κύριας υπηρεσίας (Hoekmann, 2015).

2.6.2. Αναλογικότητα στην εκτίμηση των εμπορικών επιπτώσεων

Ένα άλλο διαδικαστικό ερώτημα είναι πώς να διασφαλιστεί η αναλογικότητα κατά την εκπόνηση των RIA. Η αρχή της αναλογικότητας ορίζει ότι πρέπει να αποφεύγεται η εκτίμηση των δήθεν ασήμαντων επιπτώσεων προκειμένου να ελευθερωθούν οι λιγοστοί δημόσιοι πόροι για την εκτίμηση σημαντικών επιπτώσεων. Στα χαρτιά, οι χώρες αντιμετωπίζουν την αρχή της αναλογικότητας με δύο διαφορετικούς τρόπους.

Οι κατευθυντήριες γραμμές RIA των περισσότερων χωρών προβλέπουν οριζόντια αναλογικότητα. Με άλλα λόγια, κάνουν διάκριση μεταξύ αναφορών χαμηλού, μεσαίου ή υψηλού αντίκτυπου, οι οποίες διαφέρουν ως προς το βαθμό λεπτομέρειας και συχνά τη μεθοδολογία. Οι λεγόμενοι μηχανισμοί triage ενημερώνουν τις κορυφαίες υπηρεσίες τι τύπο RIA να επιλέξουν για μια δεδομένη κανονιστική πρωτοβουλία. Μόλις επιλεγεί ένας τύπος RIA, η κύρια υπηρεσία πρέπει να αξιολογήσει οριζόντια τον αντίκτυπο ενός προτεινόμενου μέτρου σε όλους τους τομείς δημόσιας πολιτικής σύμφωνα με τις οδηγίες για τις RIA χαμηλού ή υψηλού αντίκτυπου. Οι συζητήσεις με τους εθνικούς εμπειρογνώμονες RIA και η ανασκόπηση των εκθέσεων RIA, ωστόσο, υποδηλώνουν ότι αυτός ο κανόνας οριζόντιας αναλογικότητας δεν τηρείται συχνά στην πράξη. Η εκτίμηση ασήμαντων επιπτώσεων λαμβάνει λιγότερη προσοχή από την εκτίμηση σημαντικών επιπτώσεων. Η παρατήρηση εγείρει το ερώτημα εάν ο κανόνας της οριζόντιας αναλογικότητας είναι λογικός, καθώς είναι πιθανό να υπονομεύσει την ισχύ των κατευθυντήριων γραμμών για την RIA στα μάτια των υπηρεσιών (Sunesen, et al. 2016).

Οι κατευθυντήριες γραμμές RIA ορισμένων χωρών, όπως η Γερμανία και η ΕΚ, προβλέπουν αναλογικότητα σε σχέση με τον τομέα της δημόσιας πολιτικής που αξιολογείται. Το βάθος της ανάλυσης για έναν δεδομένο τομέα δημόσιας τάξης εξαρτάται από τον αναμενόμενο αντίκτυπο σε αυτόν τον τομέα. Οι αναμενόμενες επιπτώσεις σε διάφορους τομείς δημόσιας πολιτικής εκτιμώνται προκαταρκτικά με βάση κατάλογο ελέγχου και/ή συνεχείς διυπηρεσιακές διαβουλεύσεις, η οποία στη συνέχεια ακολουθείται από εμπειριστατωμένες εκτιμήσεις για σημαντικά επηρεασμένους τομείς. Οι κατευθυντήριες γραμμές RIA δεν προβλέπουν μετρήσιμους κανόνες αναλογικότητας, οι οποίοι καθιστούν το βάθος της ανάλυσης των επιπτώσεων στο εμπόριο για παράδειγμα εξαρτώμενο από μια αναμενόμενη διακύμανση των εξαγωγών και εισαγωγών ή μια εκτροπή των εμπορικών ροών ορισμένου ποσοστού. Η έλλειψη μετρήσιμων κανόνων αναλογικότητας αντανάκλα αναμφισβήτητα τα προβλήματα στον καθορισμό των εμπορικών επιπτώσεων και του κόστους και στη λήψη αξιόπιστων δεδομένων. Παρ' όλα αυτά, η τομεακή αναλογικότητα αφήνει στην κύρια υπηρεσία κάποια ευελιξία για την εκτίμηση των επιπτώσεων που έχουν σημασία και προωθούν έτσι την αποτελεσματική χρήση των πόρων. Όπως προαναφέρθηκε, ωστόσο, ακόμη και χώρες που υιοθετούν επίσημα μια οριζόντια προσέγγιση της αναλογικότητας μπορούν στην πράξη να ακολουθούν μια τομεακή προσέγγιση της αναλογικότητας (Kauffmann, 2014).

2.6.3. Διασφάλιση σχετικής εμπειρογνωμοσύνης μέσω της θεσμικής οργάνωσης

Μια ευέλικτη και χωρίς αποκλεισμούς θεσμική ρύθμιση που επιτρέπει διυπηρεσιακές διαβουλεύσεις και τη συμμετοχή εμπειρογνομόνων μπορεί να είναι ένας τρόπος για να διασφαλιστεί η αποτελεσματική και αποτελεσματική χρήση των RIA για την εκτίμηση των εμπορικών επιπτώσεων. Οι εμπειρογνώμονες μπορεί να καταλάβουν γρήγορα εάν μια κανονιστική πρωτοβουλία μπορεί να επηρεάσει το εμπόριο και πώς να μετρήσει έναν τέτοιο αντίκτυπο. Οι αναθεωρημένες εθνικές κατευθυντήριες γραμμές RIA προτείνουν ότι-σε χαρτί-οι χώρες ακολουθούν δύο διαφορετικές στρατηγικές όσον αφορά τη συμμετοχή εμπειρογνομόνων και τις διυπηρεσιακές διαβουλεύσεις.

Οι περισσότερες κατευθυντήριες γραμμές RIA περιγράφουν τη διαδικασία σύνταξης ως μια κεντρική άσκηση. Η κύρια υπηρεσία, η οποία είναι υπεύθυνη για τη ρυθμιστική διαδικασία σε έναν συγκεκριμένο τομέα, είναι αποκλειστικά υπεύθυνη για τη διαδικασία σύνταξης. Σε πολλές χώρες, μπορεί να βασιστεί σε εξειδικευμένους φορείς που εποπτεύουν τη ρυθμιστική πολιτική για να παράσχουν υποστήριξη, για παράδειγμα, με την ποσοτικοποίηση, τη δημιουργία εσόδων και την οικονομετρική μοντελοποίηση των αναμενόμενων επιπτώσεων. Αυτά τα όργανα εποπτείας συνήθως εξασφαλίζουν επίσης ποιοτικό έλεγχο. Ελέγχουν εάν τα RIA είναι ουσιαστικά πλήρη και μεθοδολογικά ορθά. Αλλά μόνο στο στάδιο της υιοθέτησης - και επομένως σε επίπεδο πολιτικού υπουργικού συμβουλίου - οι άλλες υπηρεσίες εκφράζουν επίσημα την άποψή τους σχετικά με μια έκθεση RIA και μια κανονιστική πρωτοβουλία. Στην πράξη, οι κύριες υπηρεσίες συχνά συμβουλευόμαστε εξειδικευμένες υπηρεσίες προκειμένου να συλλέξουν πληροφορίες και εμπειρογνωμοσύνη καθώς και να αποτρέψουν ανοιχτές πολιτικές συγκρούσεις στο στάδιο της έγκρισης των εκθέσεων RIA. Μέσα στις περισσότερες κυβερνήσεις του ΟΟΣΑ έχουν δημιουργηθεί άτυπα δίκτυα, τα οποία επιτρέπουν στους υπαλλήλους να ανταλλάσσουν πληροφορίες που είναι απαραίτητες για τη σύνταξη των RIA. Αυτή η άτυπη προσέγγιση της κοινής λογικής, ωστόσο, σύμφωνα με πληροφορίες δεν τηρείται πάντα. Μερικές φορές, διάφορα τμήματα των κυβερνητικών διοικήσεων δεν επικοινωνούν και δεν ανταλλάσσουν πληροφορίες και ανησυχίες σχετικά με ρυθμιστικά έργα. Μπορεί να υπονομεύσει την αποτελεσματικότητα και την αποδοτικότητα των RIA ως εργαλείου κανονιστικής πολιτικής και να επιβάλει κόστος ευκαιρίας στην κοινωνία (Eberlein, et al. 2014).

Οι προσεγγίσεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της Γερμανίας και της Νέας Ζηλανδίας για τη διαδικασία σύνταξης του RIA παρέχουν ενδιαφέροντα παραδείγματα επίσημων διυπηρεσιακών διαβουλεύσεων κατά τη διαδικασία σύνταξης του RIA. Στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η κύρια υπηρεσία πρέπει να διαβουλεύεται συνεχώς κατά τη διαδικασία σύνταξης με μια διυπηρεσιακή καθοδηγητική ομάδα, η οποία περιλαμβάνει όλες τις ενδιαφερόμενες και επηρεαζόμενες υπηρεσίες της Επιτροπής. Η διυπηρεσιακή ομάδα καθοδήγησης προορίζεται να παρέχει πληροφορίες και να διασφαλίζει ότι δεν λαμβάνονται υπόψη ή δεν αξιολογούνται

επαρκώς σημαντικές επιπτώσεις. Στη Γερμανία, η κύρια υπηρεσία υποτίθεται ότι συνεργάζεται στενά με την εξειδικευμένη υπηρεσία για την εκτίμηση των τομεακών επιπτώσεων. Επομένως, εάν αναμένεται σημαντική επίδραση στο εμπόριο, η κύρια υπηρεσία θα πρέπει να ζητήσει από το υπουργείο Οικονομικών να παράσχει στοιχεία στη διαδικασία σύνταξης του RIA. Παρόμοιες υποχρεώσεις υπάρχουν στη Νέα Ζηλανδία. Η κύρια υπηρεσία πρέπει να συμβουλευτεί τις γραμμικές υπηρεσίες, εάν ένας κανονισμός είναι πιθανό να έχει σημαντικό αντίκτυπο σε έναν δεδομένο τομέα. Εάν ένας κανονισμός έχει αντίκτυπο στο εμπόριο-ειδικά στις διεθνείς υποχρεώσεις που σχετίζονται με το εμπόριο-η κύρια υπηρεσία πρέπει να εμπλέκει το Υπουργείο Εξωτερικών και Εμπορίου, μεταξύ άλλων, για να διασφαλίσει ότι οι κανονισμοί κοινοποιούνται όπως απαιτείται βάσει του νόμου του ΠΟΕ ή των εμπορικών συμφωνιών. Οι κατευθυντήριες γραμμές RIA της ΕΚ, της Γερμανίας και της Νέας Ζηλανδίας διασφαλίζουν επισήμως τη συμμετοχή τεχνικών εμπειρογνομώνων στη σύνταξη και αξιολόγηση της έκθεσης (Allio, 2015).

Οι διυπηρεσιακές διαβουλεύσεις πρέπει να εξασφαλίζουν ισόρροπη επιρροή και αξιολογήσεις. Η διαδικασία RIA πρέπει να διασφαλίζει ότι οι επιπτώσεις στο εμπόριο είναι επαρκώς ενημερωμένες, ούτε υποτιμημένες, ούτε υπερτιμημένες, ώστε να ληφθεί υπόψη η κατάλληλη εξέτασή τους έναντι άλλων επιπτώσεων και των οφελών που αναμένονται από τη ρύθμιση κατ' αρχάς. Τα υπουργεία εμπορίου είναι συνήθως ισχυρές υπηρεσίες εντός κυβερνητικών διοικήσεων με πολιτική επιρροή. Ο ρόλος του αρμόδιου υπουργείου και των εποπτικών φορέων είναι να διασφαλίσουν ότι η διαδικασία RIA εξυπηρετεί το ρόλο της συλλογής πληροφοριών και ανάλυσης για τη στήριξη της λήψης αποφάσεων. Τελικά, τα βάρη που δίνονται στις διάφορες εκτιμήσεις που επισημαίνονται στο RIA και οι αποφάσεις που λαμβάνονται πρέπει να λαμβάνονται με βάση τις κοινωνικές προτιμήσεις που αντικατοπτρίζονται στην πολιτική ηγεσία (ΟΟΣΑ, 2015α).

2.7. Επιπτώσεις στις εξαγωγές, τις εισαγωγές, τις επενδύσεις, το άνοιγμα της αγοράς και την ελκυστικότητα

Οι κατευθυντήριες γραμμές RIA της Αυστραλίας, της Αυστρίας, του Καναδά, της Γερμανίας, της Ελβετίας και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής προβλέπουν όλες την εκτίμηση των επιπτώσεων των ρυθμιστικών πρωτοβουλιών στις εξαγωγές, τις εισαγωγές και τις ροές επενδύσεων. Οι επενδύσεις συνήθως ανήκουν σε αυτόν τον τομέα καθώς τα επενδυτικά σχέδια στο εξωτερικό συμπληρώνουν το παραδοσιακό εμπόριο. Το εμπόριο και οι επενδύσεις είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Συνεπώς, οι εξωτερικές οικονομικές εκτιμήσεις περιλαμβάνονται ρητά στον κατάλογο των αξιολογούμενων τομέων δημόσιας πολιτικής. Ωστόσο, οι περισσότερες κατευθυντήριες γραμμές RIA δεν καθορίζουν τους δείκτες που πρέπει να εξεταστούν σε αυτόν τον τομέα, αφήνοντας διακριτική ευχέρεια στην κύρια υπηρεσία σχετικά με το τι ακριβώς πρέπει να αξιολογηθεί σε αυτόν τον τομέα (Hoekmann & Mavroidis, 2015).

Οι αυστριακές και ελβετικές κατευθυντήριες γραμμές, επιπλέον, απαιτούν την κύρια υπηρεσία για την αξιολόγηση των επιπτώσεων των κανονιστικών πρωτοβουλιών στο άνοιγμα της αγοράς, την ανταγωνιστικότητα και την ελκυστικότητα των οικονομιών τους ως παγκόσμιων επιχειρηματικών κόμβων. Οι οδηγίες αντικατοπτρίζουν μια ολοκληρωμένη κατανόηση αυτών των εννοιών. Μια κεντρική υπηρεσία μπορεί να χρειαστεί να αξιολογήσει πώς οι αλλαγές μεταξύ άλλων στα φορολογικά τους καθεστώτα, η προστασία των διεθνών δικαιωμάτων ιδιοκτησίας, η υποδομή, οι ρυθμιστικοί αγώνες μεταξύ εθνικών και διεθνών κανονισμών και προτύπων και επηρεάζουν το άνοιγμα, την ελκυστικότητα και την ανταγωνιστικότητα των οικονομιών τους σε παγκόσμιο πλαίσιο. Οι κατευθυντήριες γραμμές RIA της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ζητούν ρητά από τις κύριες υπηρεσίες να εξετάσουν τις επιπτώσεις των κανονιστικών πρωτοβουλιών στις παγκόσμιες αλυσίδες αξίας. Τονίζουν ότι οι RIA θα πρέπει να βοηθήσουν τα κράτη να αποκαλύψουν όχι μόνο τις ρυθμιστικές επιπτώσεις στις εξαγωγές και τις εξωτερικές επενδύσεις αλλά εξίσου στις εισαγωγές και τις εσωτερικές επενδύσεις, οι οποίες ως μέρος των παγκόσμιων αλυσίδων αξίας διαμορφώνουν αποφασιστικά τη διεθνή

ανταγωνιστικότητα της ευρωπαϊκής οικονομίας και των εταιρειών που εδρεύουν στην ΕΕ (Mendes, 2015).

Είναι αξιοσημείωτο ότι οι περισσότερες κατευθυντήριες γραμμές για την RIA καθώς και οι εξεταζόμενες εκθέσεις RIA επικεντρώνονται σιωπηρά στον αντίκτυπο των ρυθμιστικών πρωτοβουλιών στις επιδόσεις των εξαγωγών και στο ξεκλείδωμα τρίτων αγορών. Ωστόσο, όπως δείχνουν οι εργασίες σε παγκόσμιες αλυσίδες αξίας, οι οικονομίες του ΟΟΣΑ βασίζονται σε μεγάλο βαθμό στα εισαγόμενα ενδιάμεσα προϊόντα και υπηρεσίες για τις εξαγωγές τους (ΟΟΣΑ, 2013γ). Βρίσκονται στο τέλος των παγκόσμιων αλυσίδων αξίας. Η ανταγωνιστικότητα των εταιρειών που βασίζονται στις οικονομίες του ΟΟΣΑ στις παγκόσμιες αγορές εξαρτάται από αξιόπιστες, προσιτές και υψηλής ποιότητας συνεισφορές από ξένους προμηθευτές. Οι αρνητικές επιπτώσεις των κανονιστικών πρωτοβουλιών στις εισαγωγές - με τη μορφή αυξημένου διοικητικού φόρτου και σημαντικού κόστους συμμόρφωσης - μπορεί να έχουν σημαντικές επιπτώσεις στις εθνικές οικονομίες και τους πολίτες. Επομένως, οι ρυθμιστικές αρχές θα πρέπει να δώσουν μεγαλύτερη προσοχή στην εκτίμηση των επιπτώσεων στις εισαγωγές στις κατευθυντήριες γραμμές για τις RIA, προκειμένου να αντικατοπτρίζουν τις πραγματικότητες και τις περιπλοκές της παγκόσμιας αλυσίδας αξίας.

2.8. Αλληλεπίδραση μεταξύ ρυθμιστικών πρωτοβουλιών και διεθνούς ρυθμιστικού περιβάλλοντος

Οι κατευθυντήριες γραμμές RIA της Αυστρίας, του Καναδά, κ.α., απαιτούν από την κύρια υπηρεσία να εξετάσει τον αντίκτυπο ενός προτεινόμενου μέτρου στο διεθνές ρυθμιστικό περιβάλλον και επομένως τις εξωτερικές οικονομικές σχέσεις. Οι κατευθυντήριες γραμμές του Καναδά και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής παρέχουν λεπτομερείς οδηγίες σχετικά με το τι πρέπει να αξιολογηθεί. Πρώτον, απαιτούν την κύρια υπηρεσία για να αξιολογήσει εάν ένα προτεινόμενο μέτρο είναι σύμφωνο με τις διεθνείς νομικές δεσμεύσεις βάσει του δικαίου του ΠΟΕ και άλλων εμπορικών και επενδυτικών συμφωνιών. Δεύτερον, απαιτούν την κύρια υπηρεσία να βασίζεται

στο μέτρο του δυνατού τις τυχόν ρυθμιστικές πρωτοβουλίες στους υφιστάμενους διεθνείς κανονισμούς και πρότυπα, καθώς και σε ξένους κανονισμούς και πρότυπα μεγάλων εμπορικών εταιρών, προκειμένου να αποφευχθεί η δημιουργία κανονιστικών εμπορικών φραγμών. Εάν η κύρια υπηρεσία προτείνει την απόκλιση από τους διεθνείς κανονισμούς και πρότυπα, θα πρέπει να αποδείξει ότι είναι απαραίτητο για την επίτευξη των στόχων δημόσιας πολιτικής του Καναδά ή της Ευρώπης. Οι κατευθυντήριες γραμμές της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ενθαρρύνουν επίσης τις κύριες υπηρεσίες να χρησιμοποιούν διεθνή φόρουμ συζήτησης όπως ο ΠΟΕ ή διμερείς διάλογοι με εμπορικούς εταίρους για διαβουλεύσεις σχετικά με κανονιστικές πρωτοβουλίες που ενδέχεται να επηρεάσουν το εμπόριο (Bonell & Lando, 2013).

Είναι αξιοσημείωτο ότι μόνο λίγες χώρες λαμβάνουν επίσημα υπόψη το διεθνές ρυθμιστικό περιβάλλον ως μέρος των κατευθυντήριων γραμμών για την RIA. Η αξιολόγηση των αλληλεπιδράσεων μεταξύ ρυθμιστικών πρωτοβουλιών και του διεθνούς ρυθμιστικού περιβάλλοντος υποδεικνύεται ως αποτελεσματική και αποτελεσματική στρατηγική για τον εντοπισμό πιθανών εμπορικών επιπτώσεων. Η οικονομετρική μοντελοποίηση των επιπτώσεων των κανονιστικών πρωτοβουλιών στις εξαγωγές, τις εισαγωγές, τις ροές επενδύσεων και γενικότερα τις παγκόσμιες αλυσίδες αξίας είναι συχνά περίπλοκη. Απαιτεί εκτεταμένα δεδομένα και οικονομετρική τεχνογνωσία. Και τα δύο είναι συχνά σε έλλειψη. Η νομοθεσία του ΠΟΕ, οι εμπορικές συμφωνίες και η νομική εμπειρογνωμοσύνη, από την άλλη πλευρά, είναι αρκετά εύκολα προσβάσιμες στις εθνικές διοικήσεις. Οι υπεύθυνοι χάραξης εμπορικών και κανονιστικών πολιτικών μπορούν επομένως να σκεφτούν εάν η ενίσχυση των απαιτήσεων αξιολόγησης σχετικά με τις κανονιστικές αλληλεπιδράσεις μεταξύ εγχώριου και διεθνούς επιπέδου είναι ένας οικονομικά αποδοτικός τρόπος για τον εντοπισμό των πιθανών εμπορικών επιπτώσεων των ρυθμιστικών πρωτοβουλιών (Hoekmann & Mavroidis, 2015).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3 – ΣΥΜΒΑΣΗ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

3.1. Εισαγωγή

Από τη σκοπιά του ιδιωτικού δικαίου, μία από τις σημαντικότερες προκλήσεις που αντιμετωπίζει ένα διεθνές συμβόλαιο πώλησης είναι η ποικιλία των νομικών συστημάτων που θα μπορούσαν ενδεχομένως να εφαρμοστούν σε αυτό. Στο σύγχρονο εμπορικό πλαίσιο, αυτό το πρόβλημα επιδεινώνεται από παγκόσμιες αλυσίδες εφοδιασμού και συμβατικά δίκτυα που λειτουργούν σε διάφορες χώρες.

Τον εικοστό αιώνα, η εστίαση δόθηκε σε ένα καθολικό πλαίσιο που αντιμετωπίζει τις αβεβαιότητες και το κόστος των συναλλαγών που συνδέονται με το πρόβλημα της ύπαρξης διαφορετικών νομικών συστημάτων μέσω παγκοσμιοποιημένου ή ενιαίου δικαίου. Ήδη πριν από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, ο Γερμανός λόγιος Ernst Rabel πρότεινε τη δυνατότητα ενιαίου νόμου περί πωλήσεων στο Ινστιτούτο Εναρμόνισης του Ιδιωτικού Δικαίου (UNIDROIT). Στις αρχές της δεκαετίας του 1930, το UNIDROIT ξεκίνησε ένα έργο για την προετοιμασία ενός νόμου που ενοποιεί τους ουσιαστικούς κανόνες που διέπουν τις διεθνείς συμβάσεις πωλήσεων υπό την αιγίδα του Συνδέσμου Εθνών. Με επικεφαλής τον Rabel, μια επιτροπή Ευρωπαίων μελετητών συνέταξε μια προκαταρκτική έκθεση η οποία παρουσιάστηκε το 1935. Ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος διέκοψε το έργο, αλλά συνεχίστηκε το 1951 με μια διάσκεψη στη Χάγη. Το 1964 η διαδικασία σύνταξης ενός ενοποιημένου νόμου για τις πωλήσεις τελείωσε με μια διπλωματική διάσκεψη στη Χάγη, όπου υιοθετήθηκαν δύο συμβάσεις για την ενοποίηση του νόμου της διεθνούς πώλησης αγαθών, συγκεκριμένα ο ενιαίος νόμος για τη διεθνή πώληση αγαθών (ULIS) και ο ομοιόμορφος νόμος σχετικά με τη διαμόρφωση συμβάσεων για τη διεθνή πώληση αγαθών (ULF). Οι συμβάσεις της Χάγης τέθηκαν σε ισχύ το 1972. Ωστόσο, αυτές οι συμβάσεις δεν βρήκαν ποτέ υποστήριξη εκτός της Δυτικής Ευρώπης και εξακολουθούν να μην έχουν ευρεία αναγνώριση ως μέσα διεθνούς εναρμόνισης. Λίγο μετά την ίδρυση της Επιτροπής Διεθνούς Εμπορίου των Ηνωμένων Εθνών το 1968, η οργάνωση ξεκίνησε τη σύνταξη ενός νέου ενοποιημένου νόμου για τις

πωλήσεις. Το 1980, μετά από μια δεκαετία διαπραγματεύσεων, το τελικό σχέδιο της σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών για τις συμβάσεις για τη διεθνή πώληση αγαθών (CISG) εγκρίθηκε από τη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών και τελικά τέθηκε σε λειτουργία την 1η Ιανουαρίου 1988. Σήμερα, η CISG υποστηρίζεται από μια σειρά συμβάσεων που αφορούν πτυχές που σχετίζονται με τη διεθνή πώληση αγαθών, όπως η Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών του 1974 για την Περιοριστική Περίοδο στη Διεθνή Πώληση Εμπορευμάτων, η Σύμβαση της Γενεύης του 1983 για τη Διεθνή Πώληση Αγαθών, η Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών του 2005 για τη χρήση ηλεκτρονικών επικοινωνιών σε διεθνείς συμβάσεις και οι ομοιόμορφοι κανόνες του 1983 σχετικά με τις ρήτρες συμβάσεων για ένα συμφωνημένο ποσό που οφείλεται σε περίπτωση αποτυχίας εκτέλεσης. Από τον Μάιο του 2016, 85 χώρες έχουν επικυρώσει ή προσχωρήσει στη Σύμβαση. Ως αποτέλεσμα, χαιρετίζεται ως ένα από τα πιο επιτυχημένα παραδείγματα ενοποίησης ιδιωτικού δικαίου μέχρι σήμερα (Liberante, 2015).

Το κατά πόσον η CISG κατάφερε να αναπτύξει το διεθνές εμπόριο όπως προβλέπει το προοίμιό της, ωστόσο, είναι ένα διαφορετικό ζήτημα εντελώς. Αν και οι περισσότερες από τις χώρες που συμμετέχουν στο διεθνές εμπόριο είναι συμβαλλόμενα κράτη της σύμβασης, δεν υπάρχουν στατιστικά στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι οι περισσότερες διεθνείς συμβάσεις πωλήσεων που συνάπτονται σε παγκόσμιο επίπεδο διέπονται στην πραγματικότητα από τη CISG. Επιπλέον, ο υψηλός αριθμός επικυρώσεων δεν σημαίνει ότι η Σύμβαση ενοποιεί αποτελεσματικά τη διεθνή νομοθεσία περί πωλήσεων ή ότι παρέχει στα συμβαλλόμενα μέρη ένα χρήσιμο ή αποτελεσματικό κανονιστικό πλαίσιο.

Πρώτον, η Σύμβαση βασίζεται στην αρχή της αυτονομίας των κομμάτων. Αυτό σημαίνει ότι τα συμβαλλόμενα μέρη είναι ελεύθερα να αποκλείσουν η CISG ως το εφαρμοστέο δίκαιο της σύμβασής τους, το οποίο γίνεται συχνά στις συναλλαγές μεταξύ επιχειρήσεων. Επιπλέον, δεδομένου ότι επιτρέπεται στα συμβαλλόμενα κράτη να κάνουν επιφυλάξεις κατά τη στιγμή της επικύρωσης ή της προσχώρησης, τμήματα της Σύμβασης μπορούν να αποκλειστούν. Αυτό δημιουργεί αβεβαιότητα μεταξύ των συμβαλλομένων μερών και αντικρούει την ιδέα ότι υπάρχει ένας ενιαίος νόμος για τις πωλήσεις που στοχεύει στη μείωση της νομικής αβεβαιότητας.

Το περιορισμένο πεδίο εφαρμογής της Σύμβασης και η αποσπασματική φύση της δημιουργούν περαιτέρω αβεβαιότητα. Όταν τα μέρη δεν έχουν προβλέψει συγκεκριμένα θέματα που εξαιρούνται από το πεδίο εφαρμογής της Σύμβασης, αντιμετωπίζονται από την εθνική νομοθεσία. Αυτό σημαίνει ότι εξακολουθούν να εφαρμόζονται οι ίδιοι οι κανόνες του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου, τους οποίους οι υποστηρικτές του ομοιόμορφου δικαίου αποφεύγουν. Επιπλέον, λόγω της φύσης της ως συμβιβασμού, πολλές από τις διατάξεις της Σύμβασης περιέχουν τα λεγόμενα «εσωτερικά κενά». Αυτά πρέπει να συμπληρωθούν μέσω μιας διαδικασίας αυτόνομης ερμηνείας. Το ίδιο ισχύει και για την ουδέτερη ορολογία της, η οποία είναι συχνά ασαφής και διφορούμενη. Κατά την επίλυση ερμηνευτικών διαφορών, τα εθνικά δικαστήρια και τα διαιτητικά δικαστήρια πρέπει να λάβουν υπόψη τον «διεθνή χαρακτήρα της Σύμβασης και την ανάγκη προώθησης της ομοιομορφίας στην εφαρμογή της και της τήρησης της καλής πίστης στο διεθνές εμπόριο». Αυτή είναι απλώς μια οδηγία και μια γλώσσα που ορίζεται από μόνη της είναι αόριστη και ανοιχτή για ερμηνεία. Επιπλέον, εάν δεν υπάρχει επίσημο προηγούμενο σύστημα, δεν υπάρχει επίσημη εγγύηση ότι οι διατάξεις της Σύμβασης θα ερμηνεύονται ομοιόμορφα, καθώς εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από την καλή πίστη των δικαστών και των διαιτητών εάν θα τηρήσουν τις κατευθυντήριες γραμμές των συντακτών. Το άρθρο 7 παράγραφος 2 της CISG ορίζει ότι, όταν πρόκειται να καλυφθούν εσωτερικά κενά, τα δικαστήρια θα κάνουν χρήση των γενικών αρχών στις οποίες βασίζεται η Σύμβαση. Ωστόσο, η CISG δεν δηλώνει ή απαριθμεί ποιες είναι αυτές οι αρχές και, κατά συνέπεια, πρέπει να συναχθούν από τις άλλες διατάξεις της Σύμβασης μέσω μιας διαδικασίας αναλογικής. Όταν δεν υπάρχουν γενικές αρχές, ο δικαστής μπορεί να προχωρήσει έξω από τις τέσσερις γωνίες της CISG και να επιλύσει το ζήτημα σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία. Είναι, επομένως, σαφές ότι η CISG δεν ενοποιεί το νόμο των διεθνών πωλήσεων με εξαντλητικό τρόπο, αλλά αντ' αυτού λειτουργεί σε μια συμπληρωματική και συμβιωτική σχέση με το εθνικό δίκαιο, τη χρήση του εμπορίου, την αυτονομία των κομμάτων και άλλα διεθνή μέσα εναρμόνισης (Deighton-Smith, et al. 2016).

Σε αυτό το πλαίσιο, πρέπει να αναρωτηθούμε εάν ένας ενιαίος νόμος για τις πωλήσεις είναι εφικτός ή ευνοϊκός για το διεθνές εμπόριο. Η αύξηση της

δημιουργίας περιφερειακών και άλλων μέσων εναρμόνισης δείχνει ότι η CISG δεν είναι αποτελεσματική στη ρύθμιση όλων των θεμάτων του ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόζεται στις διεθνείς πωλήσεις και ότι δεν ανταποκρίνεται σε συγκεκριμένες περιφερειακές ανάγκες. Οι αρχές του UNIDROIT των διεθνών εμπορικών συμβάσεων (PICC), το σχέδιο αρχών του ευρωπαϊκού δικαίου των συμβάσεων (PECL), το σχέδιο κοινού πλαισίου αναφοράς (DCFR), μια πρόταση για ένα κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο πωλήσεων (CESL), η ενιαία πράξη για τα γενικά εμπορικά Ο νόμος που εκπονήθηκε από τον Οργανισμό Εναρμόνισης των Επιχειρησιακών Νόμων στην Αφρική (OHADA), οι Αρχές του Ασιατικού Συμβολαίου Νόμου (PACL) και οι Αρχές Συμβάσεων Νόμου Λατινικής Αμερικής (PLDC) έχουν σημειωθεί ως απόπειρες ρύθμισης και συμπλήρωσης των ελλείψεων της CISG. Εκτός από το σχέδιο νόμου CESL και OHADA, αυτοί είναι ως επί το πλείστον μαλακοί νόμοι που δεν είναι αυτόματα δεσμευτικοί για τα μέρη (Kauffmann, 2014).

Το 2012, κατά την 45η σύνοδο της Επιτροπής Διεθνούς Εμπορίου των Ηνωμένων Εθνών (UNCITRAL), η ελβετική κυβέρνηση εισήγαγε μια πρόταση που πρότεινε ότι το περιορισμένο πεδίο εφαρμογής και η αποσπασματική φύση της CISG απαιτούν αξιολόγηση της Σύμβασης για να καθοριστεί εάν πληροί τις προϋποθέσεις. τις σημερινές ανάγκες των διεθνών επιχειρήσεων και θα είναι σε θέση να το πράξουν στο μέλλον. Η Επιτροπή κλήθηκε να συζητήσει τη σκοπιμότητα και τη σκοπιμότητα των μελλοντικών εργασιών σχετικά με ένα ενοποιημένο διεθνές δίκαιο των συμβάσεων. Η ελβετική πρόταση βασίζεται σε δύο προϋποθέσεις, δηλαδή ότι οι διαφορές στους νόμους λειτουργούν ως εμπόδιο στο διεθνές εμπόριο και ότι τα νομικά συστήματα που λειτουργούν ως επιλογή δικαίου είναι συχνά ακατάλληλα για τη ρύθμιση των διεθνών συμβάσεων. Υποστηρίχθηκε επίσης ότι, ως μέσο επιλογής «soft-law», οι αρχές των διεθνών εμπορικών συμβάσεων (PICC) του UNIDROIT δεν μπορούν να καλύψουν τα κενά που άφησε η CISG. Η πρόταση, επιπλέον, υπέθεσε ότι οι διεθνείς συμβάσεις ρυθμίζονται καλύτερα μέσω ενός ενιαίου παγκόσμιου νόμου (Eberlein, et al. 2014).

Η ελβετική πρόταση επαναπροσδιορίζει την παλιά συζήτηση σχετικά με τα υπέρ και τα κατά της ενοποίησης του ιδιωτικού δικαίου. Στην ουσία, οι μελετητές αξιολόγησαν την πρόταση σε δύο βάσεις, δηλαδή κατά πόσον υπάρχει ανάγκη για

περαιτέρω εργασία σε αυτόν τον τομέα και εάν τα ελαττώματα στην CISG θα αντιμετωπιστούν επαρκώς από έναν νέο παγκόσμιο νόμο περί συμβάσεων. Οι κριτικοί κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι η πρόταση απέτυχε να διατυπώσει σαφώς την ανάγκη και το εύρος της περαιτέρω ενοποίησης. Προειδοποίησαν επίσης για τα μειονεκτήματα μιας σύμβασης ως μέσο εναρμόνισης των διαφορών στους νόμους, το ενδεχόμενο περαιτέρω κατακερματισμού σε περίπτωση δημιουργίας άλλου νόμου και την απόλυση ενός νέου παγκόσμιου νόμου-πλασίου ενώ το PICC εξακολουθούσε να υφίσταται.

Το σημείο εκκίνησης αυτού του άρθρου είναι να συμφωνήσουμε με αυτά τα σημεία κριτικής αλλά να προσθέσουμε μια άλλη διάσταση στη συζήτηση. Αυτό το άρθρο υποστηρίζει ότι είναι αδύνατο να ενοποιηθεί το διεθνές δίκαιο των συμβάσεων μέσω ενός ενιαίου μέσου, και ότι όλοι οι ενιαίοι νόμοι θα περιέχουν, επομένως, στοιχεία πλουραλισμού. Επιπλέον, πρόσφατες εξελίξεις όπως η ψήφος της Βρετανίας για αποχώρηση από την Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ) απαιτούν επανεξέταση του τρόπου με τον οποίο σκέφτεται κανείς για το νόμο και ειδικότερα το διεθνικό ή ενοποιημένο δίκαιο. Νωρίτερα, αποσύρθηκε επίσης πρόταση για κοινό ευρωπαϊκό νόμο για τις πωλήσεις (CESL). Αν και αυτά τα γεγονότα ενδέχεται να σηματοδοτούν μια κίνηση προς τον αυξημένο εθνικισμό, ο λόγος δεν πρέπει απλώς να ενημερώνεται από την παραδοσιακή συζήτηση για τον οικουμενισμό (παγκόσμιο δίκαιο) έναντι του εδαφισμού (εθνικό δίκαιο), καθώς καμία από αυτές τις θεωρίες δεν μπορεί να υπάρχει μεμονωμένα. Η κεντρική διατριβή αυτού του άρθρου είναι ότι, αντί να εξαλειφθεί ο υβριδικός χαρακτήρας του διεθνούς εμπορικού δικαίου, θα πρέπει να αναγνωριστεί ότι ο διεθνής νόμος για τις πωλήσεις λειτουργεί ήδη εντός ενός πλουραλιστικού πλαισίου και ότι η εστίαση μάλλον πρέπει να στραφεί προς τον τρόπο αποτελεσματικής διαχείρισης του παγκόσμιου νομικού πλουραλισμού (Hoekmann, 2014).

Καθώς το ισχύον πλαίσιο του διεθνούς νόμου περί πωλήσεων φαίνεται να ευνοεί τον οικουμενισμό, τουλάχιστον θεωρητικά, το άρθρο ξεκινά με μια ιστορική επισκόπηση του ομοιόμορφου νόμου. Αυτό θα ακολουθήσει μια συζήτηση για τις πρακτικές πραγματικότητες του διεθνούς κανονισμού περί πωλήσεων - ειδικά στις σχέσεις μεταξύ επιχειρήσεων. Αυτή η συζήτηση πραγματοποιείται με φόντο την

κριτική κατά της ελβετικής πρότασης για έναν παγκόσμιο νόμο περί συμβάσεων, και αυξανόμενα σημάδια απροθυμίας να συμμετάσχουν σε περαιτέρω προσπάθειες εναρμόνισης στην Ευρώπη. Θα δοθεί έμφαση στα προβλήματα και τους μύθους που συνδέονται με το ομοιόμορφο δίκαιο και το γεγονός ότι πολλοί παράγοντες παίζουν ρόλο στο διεθνές δίκαιο πωλήσεων. Το τρίτο μέρος θα επικεντρωθεί στα χαρακτηριστικά ενός αποτελεσματικού ρυθμιστικού πλαισίου και σε ποιος θα καθορίσει ποια είναι αυτά τα χαρακτηριστικά. Θα συζητηθούν επίσης μέθοδοι διαχείρισης του παγκόσμιου νομικού πλουραλισμού και θα γίνει ειδική αναφορά στον εγγενώς πλουραλιστικό χαρακτήρα της CISG (Bonell & Lando, 2013).

3.2. Γενικό υπόβαθρο

Οι μελετητές θεωρούν ότι οι διαφορές στα νομικά συστήματα είναι μεταξύ των σημαντικότερων μη δασμολογικών φραγμών στο διεθνές εμπόριο. Οι υποστηρικτές του ομοιόμορφου δικαίου στηρίζουν τα επιχειρήματά τους σε μείωση του κόστους συναλλαγής που επιφέρει με την ύπαρξη ενός ουδέτερου νόμου που διέπει τη σύμβαση. Ο ενιαίος νόμος απαλλάσσει την ανάγκη καθορισμού του εφαρμοστέου δικαίου και εκμάθησης του.

Η έννοια ενός παγκόσμιου εμπορικού δικαίου δεν είναι κάτι νέο. Μπορεί να εντοπιστεί στους μεσαιωνικούς χρόνους και ένα αυτόνομο νομικό σύστημα που εφαρμόζεται στο διεθνές εμπόριο με βάση τα διεθνή έθιμα και τις χρήσεις, το λεγόμενο αρχαίο *lex mercatoria*. Ωστόσο, η ιδέα ότι υπήρχε ένας αρχαίος παγκόσμιος νόμος που ρυθμίζει τις εμπορικές συναλλαγές είναι αρκετά αμφιλεγόμενη, καθώς υπάρχουν διαφορετικές απόψεις σχετικά με το εάν υπήρχε ή όχι ένας τέτοιος αυτόνομος νόμος και αν ναι, ποιο θα ήταν το πεδίο εφαρμογής του. Αυτό που είναι σαφές, ωστόσο, είναι ότι η άνοδος του εθνικισμού και της εδαφικής κυριαρχίας τον δέκατο όγδοο και δέκατο ένατο αιώνα προκάλεσε την ανάπτυξη του δικαίου των συμβάσεων σε γεωγραφικές γραμμές, με αποτέλεσμα οι συμβάσεις να ρυθμίζονται από νομικά συστήματα επιτρεπόμενα από το κράτος. Φυσικά, πολλά από αυτά τα συστήματα έχουν κοινά χαρακτηριστικά που τα συνδέουν βάσει της

ιστορικής τους προέλευσης σε αυτό που μερικές φορές αναφέρεται ως νόμιμες οικογένειες (Karttunen, 2015).

Τον 20^ο αιώνα η παγκοσμιοποίηση προκάλεσε αύξηση των διεθνών επιχειρηματικών συναλλαγών. Με αυτό, οι αβεβαιότητες που δημιουργούνται από τις διαφορές στα νομικά συστήματα οδήγησαν σε εκκλήσεις για ενοποίηση του νόμου. Αναζητήθηκε μια λύση στη διαμόρφωση ενός παγκόσμιου ή παγκόσμιου δικαίου όπου οι διεθνείς κυβερνητικοί φορείς όπως η UNCITRAL θα έπαιζαν σημαντικό ρόλο. Ως αποτέλεσμα, η CISG εισήχθη για να ρυθμίσει το ουσιαστικό δίκαιο που εφαρμόζεται στις διεθνείς συμβάσεις πωλήσεων. Σήμερα, το καθολικό πλαίσιο του διεθνούς νόμου για τις πωλήσεις αποτελείται από πληθώρα κανόνων που λειτουργούν σε διαφορετικά επίπεδα - παγκόσμιο, περιφερειακό και εθνικό. Εκτός από το κρατικό δίκαιο, διεθνείς οργανισμοί και οργανισμοί με ή χωρίς κρατική εκπροσώπηση, επιχειρηματικές ενώσεις και εμπορικά μέρη συμμετέχουν όλοι σε αυτό που κάποιοι θα αποκαλούσαν τη δημιουργία μιας νέας *lex mercatoria*. Αυτοί οι κανόνες λειτουργούν με τη μορφή σκληρού δικαίου (για παράδειγμα, διεθνών συμβάσεων ή εθνικών νόμων) ή με τη μορφή ήπιας νομοθεσίας (όπως γενικές αρχές δικαίου, πρότυπα νόμων, τυποποιημένες συμβάσεις μορφής, εμπορικές χρήσεις και έθιμα). Όπως οι κανόνες απαλού νόμου δεν είναι αυτόματα δεσμευτικοί, η ύπαρξή τους εξαρτάται από τη συμφωνία των μερών. Παρόλο που μπορούν να αντικαταστήσουν τον προεπιλεγμένο νόμο της σύμβασης στο σύνολό τους, λειτουργούν κυρίως σε συνδυασμό με ή ως συμπληρωματικό του σκληρού νόμου. Είναι επομένως σαφές ότι στην πράξη το ιδανικό ενός «παγκόσμιου δικαίου» δεν έχει ακόμη επιτευχθεί (Majone, 2014).

Η ελβετική πρόταση για έναν παγκόσμιο νόμο περί συμβάσεων βασίζεται στα θεμέλια της παραδοσιακής *lex mercatoria*. Ταυτόχρονα, μοιάζει με την έννοια ενός ενοποιημένου εμπορικού κώδικα. Η ιδέα ενός παγκόσμιου εμπορικού κώδικα ξεκίνησε για πρώτη φορά το 1970 όταν η Γραμματεία της UNIDROIT υπέβαλε σημείωμα στη νεοσύστατη UNCITRAL. Ο κώδικας αφορούσε όλες τις πτυχές του διεθνούς εμπορικού δικαίου σε ένα μόνο μέσο, και σε αυτό το βαθμό έχει ευρύτερο πεδίο από την ελβετική πρόταση. Αυτό που προτάθηκε ήταν ένας κώδικας που αποτελείται από δύο μέρη, το ένα αφορά το νόμο των υποχρεώσεων γενικά και ένα

άλλο με συγκεκριμένους τύπους εμπορικών συναλλαγών. Το έργο αρχικά χαιρετίστηκε με σκεπτικισμό και έγινε εφικτό μόνο τα τελευταία χρόνια όταν το UNIDROIT ξεκίνησε το έργο του για τις Γενικές Αρχές των Διεθνών Εμπορικών Συμβάσεων. Αρχικά, οι Αρχές λειτουργούσαν ως βάση ενός ενιαίου κώδικα διεθνούς εμπορικού δικαίου. Οι μελετητές επανέλαβαν την έκκληση για παγκόσμιο εμπορικό νόμο σε τακτά χρονικά διαστήματα. Τη δεκαετία του 1980, ο Schmitthoff συμμετείχε διαδίδοντας έναν παγκόσμιο κώδικα διεθνούς εμπορικού δικαίου που θα ενοποιούσε και συστηματοποίησε έναν αριθμό υφιστάμενων και μελλοντικών ομοιόμορφων νόμων στον τομέα του διεθνούς εμπορικού δικαίου. Το 2000 η ιδέα ενός παγκόσμιου εμπορικού κώδικα αναζωογονήθηκε και πάλι από τον τότε Γενικό Γραμματέα της UNCITRAL, Gerold Hermann. Οι μελετητές όπως ο Bonell και ο Lando (2013), υποστηρίζουν το όραμα ενός παγκόσμιου εμπορικού κώδικα. Σύμφωνα με τις ιδέες του Schmitthoff (1968), δεν προβλέπουν έναν ολοκληρωμένο διεθνή κώδικα για την αντικατάσταση όλων των υφιστάμενων εθνικών νόμων, αλλά μάλλον ένα σύνολο κανόνων που σχετίζονται με τα πιο σημαντικά είδη εμπορικών συναλλαγών. Ορισμένοι από αυτούς τους κανόνες υπάρχουν ήδη με τη μορφή διεθνών συμβάσεων ή προτύπων νόμων, ενώ άλλοι θα πρέπει να προστεθούν. Ωστόσο, το όραμά τους είναι ότι οι ισχύοντες κανόνες δεν πρέπει απλώς να μεταμοσχευτούν σε έναν νέο παγκόσμιο κώδικα, αλλά ότι πρέπει πρώτα να αφομοιωθούν όσον αφορά την ορολογία και το περιεχόμενο. Σε αντίθεση με τον Hermann Schmitthoff, που επικεντρώθηκε μόνο στους εμπορικούς κανόνες, προτείνουν ότι οι γενικές αρχές του δικαίου των συμβάσεων, όπως προβλέπονται από το PICC, θα πρέπει επίσης να αποτελούν μέρος του παγκόσμιου κώδικα. Διαφέρουν, ωστόσο, σχετικά με το ρόλο του PICC. Ο Bonell πιστεύει ότι οι γενικές αρχές της σύμβασης πρέπει να συμπληρώνουν μόνο τον παγκόσμιο εμπορικό κώδικα και ότι ο κώδικας θα πρέπει επομένως να αναφέρει ρητά ότι το PICC θα λειτουργεί ως συμπληρωματικό μη δεσμευτικό μέσο. Ο Lando, από την άλλη πλευρά, υποστηρίζει την ενσωμάτωση του PICC στον παγκόσμιο κώδικα ως δεσμευτικούς κανόνες δικαίου (Bonell & Lando, 2013).

Όπως συμβαίνει σήμερα με την Ελβετική Πρόταση, δεν ήταν όλοι πεπεισμένοι για την ανάγκη για έναν παγκόσμιο εμπορικό κώδικα. Αναγνωρίστηκαν οι δυνατότητες

που μπορεί να προσφέρει ένας παγκόσμιος κώδικας για την τόνωση της ακαδημαϊκής σκέψης και γραφής, την προώθηση της συνεργασίας μεταξύ νομικών σε διεθνές επίπεδο και ακόμη και την παραγωγή κειμένων προς όφελος και χρήση των αναπτυσσόμενων χωρών. Αυτό που πολλοί άνθρωποι παρέμειναν μη πεισμένοι ήταν η ανάγκη ενοποίησης του νόμου σε μορφή σκληρού νόμου, κυρίως λόγω της αναποτελεσματικότητας και των μειονεκτημάτων των συμβάσεων καθεαυτών. Υποστηρίχθηκε ότι η αρχή της αυτονομίας των μερών επιτρέπει στα μέρη να διαρθρώσουν τις συμβάσεις τους με τέτοιο τρόπο ώστε να μην υπάρχει ανάγκη εναρμονισμένου δικαίου, όπως να προβλέπεται ένας ενιαίος νόμος της επιλογής τους, ώστε όλες οι διαφορές να αναφέρονται διαιτησία, ή να χρησιμοποιούν προσαρμοσμένους όρους και συμβόλαια τυποποιημένης μορφής. Σήμερα, αυτά τα επιχειρήματα επανεμφανίζονται όχι μόνο ως αντίδραση στην ελβετική πρόταση αλλά και στη νομική υποτροφία σχετικά με την τρέχουσα κατάσταση του διεθνούς δικαίου των συμβάσεων (Majone, 2014).

3.3. Η κριτική του οικουμενισμού ως νομικό πλαίσιο

Παρά τα πλεονεκτήματα του ομοιόμορφου νόμου, υπάρχουν επίσης ορισμένοι μύθοι που σχετίζονται με την έννοια του παγκόσμιου δικαίου και του οικουμενισμού. Προκειμένου να αξιολογηθεί η αποτελεσματικότητα του οικουμενισμού ως νομικού πλαισίου, είναι απαραίτητο να ληφθούν υπόψη αυτές οι πτυχές.

Οι μελετητές επισημαίνουν ότι υπάρχει έλλειψη εμπειρικής απόδειξης ότι οι επιχειρήσεις αντιλαμβάνονται πραγματικά τους διαφορετικούς νόμους ως εμπόδιο στο διεθνές εμπόριο. Η κύρια υπόθεση στην οποία οι υποστηρικτές της παγκόσμιας εναρμόνισης βασίζουν τα επιχειρήματά τους είναι η μείωση του κόστους συναλλαγής. Δεδομένου ότι οι επιχειρηματίες σπάνια ενδιαφέρονται για το εφαρμοστέο δίκαιο της σύμβασής τους, αυτό παραμένει σε μεγάλο βαθμό ένα θεωρητικό επιχείρημα. Στις περισσότερες περιπτώσεις διαπραγματεύονται με συνεργάτες με τους οποίους έχουν μακροχρόνια σχέση, και όταν προκύπτει μια

διαφορά, συνήθως την επιλύουν χωρίς νομική προσφυγή. Οι διαφορές στη γλώσσα, τις πολιτιστικές συνήθειες και άλλους τύπους νόμων, όπως το φορολογικό και το δικονομικό δίκαιο, συχνά προκαλούν μεγαλύτερη ανησυχία στα συμβαλλόμενα μέρη από τις διαφορές στη νομοθεσία περί συμβάσεων. Όσον αφορά το δίκαιο των συμβάσεων, τα συμβαλλόμενα μέρη και οι δικηγόροι τους ανησυχούν γενικά ότι ο νόμος είναι σε θέση να αντιμετωπίσει τις ανάγκες και τα συμφέροντα των μερών και τη συναλλαγή τους παρά με το αν είναι ένας ενοποιημένος νόμος (Alemanno, 2015).

Επιπλέον, δεν υπάρχουν εμπειρικά στοιχεία που να υποστηρίζουν την ιδέα ότι ο ενιαίος νόμος παρέχει μεγαλύτερη ασφάλεια δικαίου από τους διαφορετικούς εθνικούς νόμους, ή ότι ο ενοποιημένος νόμος ενισχύει το διεθνές εμπόριο. Το ενιαίο δίκαιο σπάνια καλύπτει όλες τις πτυχές που ισχύουν για μια συγκεκριμένη συναλλαγή και πρέπει ακόμη να συμπληρωθεί από την εθνική νομοθεσία, τη συμφωνία μερών ή άλλα διεθνή μέσα εναρμόνισης. Το αποτέλεσμα είναι πολλαπλά επίπεδα δικαίου που διέπουν μία μόνο συναλλαγή. Επιπλέον, ο ενοποιημένος νόμος δεν είναι πάντα αποτελεσματικός νόμος, ειδικά όχι εάν δημιουργείται μέσω μιας διαδικασίας συμβιβασμού, όπως συμβαίνει συνήθως με τις διεθνείς συμβάσεις. Συχνά υπάρχει ομοιόμορφος νόμος μόνο στα χαρτιά, καθώς η πραγματική ομοιομορφία εξαρτάται από την ομοιόμορφη ερμηνεία των διατάξεών του από δικαστήρια και διαιτητικά δικαστήρια. Αυτή ήταν πάντα μια από τις κύριες προκλήσεις στην εφαρμογή της CISG. Πάνω από τριάντα πέντε χρόνια αργότερα, η νομολογία για την CISG εξακολουθεί να δείχνει σημάδια της λεγόμενης «τάσης των σπιτιών». Επιπλέον, η προεπιλογή και η εξαίρεση των ομοιόμορφων νόμων όπως η CISG περιορίζουν το ιδανικό ενός παγκόσμιου νόμου. Τα πρότυπα συμπεριφοράς δείχνουν ότι τα συμβαλλόμενα μέρη εξακολουθούν να επιλέγουν τον ομοιόμορφο νόμο υπέρ του εθνικού νόμου (το λεγόμενο καθεστώς status quo) με το οποίο είναι πιο εξοικειωμένοι (Hoekmann & Mavroidis, 2015).

Αν και ο ενοποιημένος ή εναρμονισμένος νόμος έχει τα πλεονεκτήματά του, αυτά τα οφέλη δεν πρέπει να θεωρούνται μεμονωμένα, αλλά πρέπει να σταθμίζονται με τα οφέλη που μπορεί να αποφέρει η πολυμορφία. Η μείωση του κόστους συναλλαγής ως αποτέλεσμα της μεγαλύτερης ασφάλειας δικαίου και

προβλεψιμότητας είναι ένα από τα κύρια οφέλη του ενοποιημένου και εναρμονισμένου νόμου. Ωστόσο, οι διαφορές στους νόμους παρέχουν τη βάση για συγκριτική ανάλυση που ενθαρρύνει και διευκολύνει την περαιτέρω ανάπτυξη του νόμου. Εάν όλοι οι νόμοι ήταν ίδιοι, η περαιτέρω ανάπτυξη θα αναστέλλεται (Deighton-Smith, et al. 2016).

Πρέπει επίσης να ληφθούν υπόψη γενικά πολιτικά και οικονομικά ζητήματα. Η άνοδος του διακρατικού νόμου πραγματοποιήθηκε σε μια συγκεκριμένη εποχή, δηλαδή μετά από δύο Παγκόσμιους Πολέμους και ενόψει ενός αναδυόμενου Ψυχρού Πολέμου. Αυτό μπορεί να ήταν μια κατάλληλη προσέγγιση για την εποχή του. Ωστόσο, τα σχέδια εναρμόνισης συχνά θεωρούνται ελιτιστικά, μη δημοκρατικά και εισβάλλουν στην κυριαρχία του εθνικού κράτους. Πρόσφατα υπήρξαν σημάδια αντίστασης σε νέες προσπάθειες ενοποίησης, ειδικά σε μορφή σκληρού νόμου. Οι προσπάθειες αναθεώρησης του άρθρου 2 του Αμερικανικού Ενιαίου Εμπορικού Κώδικα (UCC) και διαμόρφωσης ενός κοινού νόμου περί πωλήσεων για την Ευρώπη απέτυχαν και οι δύο, γεγονός που δείχνει ότι οι προσπάθειες για τη διαμόρφωση ομοιόμορφου νόμου είναι σπάνια επιτυχημένες και συχνά παραμένουν μόνο ακαδημαϊκής αξίας. Ειδικότερα, στο ευρωπαϊκό πλαίσιο, φαίνεται ότι το κίνημα εναρμόνισης χάνει την αρχική του δυναμική και ότι η απροθυμία πρόκειται να ξεκινήσει περαιτέρω νομική εναρμόνιση. Η απόφαση της Βρετανίας να αποχωρήσει από την Ευρωπαϊκή Ένωση σίγουρα θα συμβάλει σε περισσότερα ερωτήματα σχετικά με τη σκοπιμότητα εναρμόνισης και διεθνικού δικαίου. Το ευρωπαϊκό νομικό σύστημα έχει γίνει «συνονθύλευμα αλληλεπικαλυπτόμενων και εν μέρει αντιφατικών κανόνων» που μπορούν να δημιουργήσουν προκλήσεις προσβασιμότητας και προβλεψιμότητας. Επιπλέον, λέγεται ότι το πολυεπίπεδο σύστημα ιδιωτικού δικαίου στην Ευρώπη λειτουργεί σε ένα αναποτελεσματικό πολιτικό πλαίσιο όπου ο περιφερειακός νομοθέτης δεν μπορεί πλέον να συνειδητοποιήσει αποτελεσματικούς κανόνες, με αποτέλεσμα να παραμείνει ένα κανονιστικό κενό. Προβλέπεται ότι η παγκοσμιοποίηση και η ενοποίηση θα παραμείνουν σημαντικά πλαίσια, αλλά ότι το κενό θα γεμίζει όλο και περισσότερο από την εθνική νομοθεσία, τα εξειδικευμένα δικαστήρια, την αυτονομία των κομμάτων και τον ιδιωτικό νόμο. Αν και αυτές οι παρατηρήσεις γίνονται με ειδική

αναφορά στο ευρωπαϊκό πλαίσιο, μπορούν να αντληθούν χρήσιμα διδάγματα από αυτό για την παγκόσμια εναρμόνιση (Allio, 2015).

3.4. Ο πλουραλισμός στο πλαίσιο της CISG

Αν και η CISG θεωρείται ο πιο επιτυχημένος ομοιόμορφος νόμος, δεν είναι ένας πλήρης νόμος. Ρυθμίζει ένα πολύ συγκεκριμένο εύρος θεμάτων, δεν ισχύει για όλους τους τύπους αγαθών και λειτουργεί ως προεπιλεγμένος νόμος. Αυτό σημαίνει ότι η Σύμβαση δεν θα ρυθμίσει ποτέ πλήρως όλα τα διεθνή συμβόλαια πώλησης, ακόμη και αν όλες οι χώρες επρόκειτο να γίνουν Συμβαλλόμενα Κράτη στην CISG, όπως πάντα πρέπει να συμπληρώνεται. Επιπλέον, ο ουσιαστικά πλουραλιστικός χαρακτήρας της Σύμβασης επιβάλλεται από τη διάταξη ερμηνείας της, καθώς τα δικαστήρια και τα διαιτητικά δικαστήρια καλούνται να κάνουν χρήση του "εφαρμοστέου δικαίου δυνάμει των κανόνων του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου" εάν δεν υπάρχουν γενικές αρχές. Λέγεται λοιπόν ότι η ίδια η Σύμβαση αποτελεί ένα υβριδικό ή πλουραλιστικό σύστημα (Kauffmann, 2014).

Ένας μελετητής προτείνει μια προσέγγιση "CISG Plus" για την κάλυψη των κενών της Συνέλευσης. Αυτή η προσέγγιση θα βασιστεί στα υπάρχοντα σκληρά και μαλακά νομικά μέσα για "ανάπτυξη ενός ευρέως αποδεκτού σώματος εθνικού διεθνούς δικαίου για να ξεπεραστεί το περιορισμένο πεδίο εφαρμογής του". Υποστήριξη για μια τέτοια προσέγγιση βρίσκεται στο άρθρο 7 της CISG, καθώς αυτή η διάταξη προβλέπει τη Σύμβαση ως ζωντανό έγγραφο που μπορεί να αναπτυχθεί μέσω αυτόνομης ερμηνείας. Επιπλέον, δεδομένου ότι η CISG είναι ένα σύνολο κανόνων αθέτησης, τα συμβαλλόμενα μέρη είναι ελεύθερα να παρεκκλίνουν από οποιαδήποτε από τις διατάξεις του δυνάμει του άρθρου 6. Αυτή η προσέγγιση αποδίδει σημαντικό ρόλο στην αρχή της αυτονομίας των μερών, η οποία είναι μία από τις γενικές αρχές σχετικά με στην οποία βασίζεται η Σύμβαση. Οι κανόνες του Διεθνούς Εμπορικού Επιμελητηρίου (ICC) Incoterms® χρησιμοποιούνται τακτικά για να αντικαταστήσουν τους προεπιλεγμένους κανόνες της CISG σχετικά με την παράδοση και τη μεταβίβαση του κινδύνου. Αυτοί οι κανόνες κωδικοποιούνται από

έναν ιδιωτικό επιχειρηματικό οργανισμό που λειτουργεί ως μη κρατικός ιδιωτικός κανόνας (APEC-OECD, 2015).

Οι μελετητές και οι ασκούμενοι, επιπλέον, υποστηρίζουν τον ερμηνευτικό και συμπληρωματικό ρόλο του PICC στην κάλυψη των κενών στην CISG. Μερικές φορές τα δικαστήρια χρησιμοποίησαν μια ρεαλιστική προσέγγιση για να καλύψουν τα κενά της Σύμβασης μέσω των γενικών αρχών του διεθνούς εμπορίου, όπως διατυπώνονται στο PICC. Υπάρχουν, ωστόσο, μελετητές που επικρίνουν μια τέτοια προσέγγιση. Υποστηρίζουν ότι οι γενικές αρχές στις οποίες βασίζεται η Σύμβαση δεν μπορούν να προέρχονται από το PICC, καθώς το μέσο αυτό τέθηκε σε ισχύ μετά την έγκριση της Σύμβασης και ως εκ τούτου δεν μπορούσε να αντιπροσωπεύει τις αρχές στις οποίες βασίστηκε η CISG. Κατά την 45η σύνοδό της, η UNCITRAL δήλωσε ρητά ότι το PICC δεν πρέπει να εκληφθεί ως δηλώνοντας τις γενικές αρχές στις οποίες βασίζεται η Σύμβαση. Ωστόσο, στην έγκρισή του το 2010, η UNCITRAL δήλωσε ότι οι αρχές των διεθνών εμπορικών συμβάσεων και η CISG θα μπορούσαν να έχουν συμπληρωματική σχέση και ότι το PICC θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για την ερμηνεία και τη συμπλήρωση της σύμβασης. Αυτό δεν θα σήμαινε ότι, ελλείψει οποιασδήποτε δήλωσης των γενικών αρχών στις οποίες βασίζεται η CISG, το PICC θα παρέχει κωδικοποίηση αυτών των αρχών, αλλά επειδή κωδικοποιούν τις αρχές του διεθνούς εμπορίου γενικά υποστηρίζουν τον διεθνή χαρακτήρα τη Σύμβαση και περιλαμβάνει επίσης τις αρχές που αντικατοπτρίζονται στη Σύμβαση. Σε αυτό το βαθμό, το PICC θα μπορούσε να λειτουργήσει ως ένα νέο *lex mercatoria*. Τα δικαστήρια χρησιμοποιούν επίσης όλο και περισσότερο το PICC ως τον λεγόμενο «βασικό νόμο» για την ανάπτυξη και ερμηνεία του εθνικού και διεθνούς δικαίου γενικά (Kauffmann, 2014).

Επιπλέον, το PICC μπορεί να συμπληρώσει τις διατάξεις της CISG ως "το εφαρμοστέο δίκαιο βάσει των κανόνων του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου". Καθώς διαφορετικές διεθνείς νομικές τάξεις, σκληρές και ήπιες, μπορούν να αλληλοσυμπληρώνονται σε ένα πλουραλιστικό πλαίσιο, το PICC μπορεί να εκπληρώσει το ρόλο ενός ουδέτερου συμπληρωματικού νόμου επιλογής. Ωστόσο, αυτή η προσέγγιση δεν θα εξαρτάται μόνο από την υιοθέτηση της CISG από κράτη που δεν έχουν ακόμη επιλέξει να το πράξουν, αλλά και από συμβαλλόμενα μέρη

που επιλέγουν το PICC ως συμπληρωματικό νόμο της σύμβασης. Αυτό, με τη σειρά του, θα εξαρτηθεί από την προθυμία των δικαστηρίων να αναγνωρίσουν το PICC ως νόμο επιλογής. Τα εθνικά δικαστήρια είναι γενικά απρόθυμα να αναγνωρίσουν ότι μια σύμβαση μπορεί να διέπεται από γενικές αρχές του δικαίου και όχι μόνο από το κρατικό δίκαιο. Οι αρχές της Χάγης του 2015 για την επιλογή του δικαίου στις διεθνείς εμπορικές συμβάσεις, οι οποίες εγκρίθηκαν πρόσφατα από τη διάσκεψη της Χάγης για το ιδιωτικό διεθνές δίκαιο, (οι αρχές της Χάγης) ενδέχεται να προκαλέσουν ευπρόσδεκτη αλλαγή. Οι αρχές της Χάγης προβλέπουν ότι τα συμβαλλόμενα μέρη μπορούν να επιλέξουν να διέπονται από τη νομοθεσία τους και όχι μόνο από το κρατικό δίκαιο. Οι διαιτητές έχουν ήδη αναγνωρίσει αυτήν την πρακτική για πολύ καιρό (Hoekmann, 2015).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4 - ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΥ (ICC) INCOTERMS

4.1. Εισαγωγή

Από το 1936, το Διεθνές Εμπορικό Επιμελητήριο του Παρισιού δημοσίευσε διαδοχικές εκδόσεις ενός δεδομένου συνόλου ρητρών παράδοσης με διεθνή εμβέλεια, γνωστά ως κανόνες INCOTERMS. (Διεθνείς εμπορικοί όροι). Αυτά επανεξετάστηκαν περιοδικά το 1953, 1967, 1976, 1980, 1990 και τελευταία έκδοση το 2000. Αποστολή τους είναι να ερμηνεύουν και να ρυθμίζουν με ομοιόμορφο τρόπο τη διαπραγμάτευση των διεθνών συμβάσεων πώλησης. Η έκδοση INCOTERMS 2000 είναι το αποτέλεσμα μιας ομάδας 40 μελών της Επιτροπής Εργασίας των εμπορικών πρακτικών του Διεθνούς Εμπορικού Επιμελητηρίου στο Παρίσι. Για πρώτη φορά, έχουν συμμετάσχει εκπρόσωποι των ΗΠΑ και της Ιαπωνίας, οι οποίες αύξησαν τον βαθμό καθολικότητας των κανόνων (Deighton-Smith, et al. 2016).

Οι κανόνες INCOTERMS 2000 έχουν επικυρωθεί από την Εκτελεστική Επιτροπή του CIC Paris και δημοσιεύθηκαν στην Έκδοση 560 από την 1η Ιανουαρίου 2000 των ίδιων ΜΚΟ. Οι κανόνες INCOTERMS 2000 δεν φέρνουν σημαντικές αλλαγές στους INCOTERMS 1990, αλλά καλύπτουν ορισμένες αδυναμίες, που είναι πιο περιεκτικές, πιο ακριβείς και διασφαλίζουν μεγαλύτερη βεβαιότητα για τους εξαγωγείς και τους εισαγωγείς από οπουδήποτε στον κόσμο. Οι παρεμβάσεις που πραγματοποιούνται αποσκοπούν στην αποσαφήνιση αρκετών ζητημάτων που σχετίζονται με το στάδιο διαπραγμάτευσης και τη σύναψη της διεθνούς σύμβασης πώλησης. Παρέχουν μια κοινή γλώσσα για τις επιχειρήσεις σε οποιαδήποτε αγορά και σχεδόν σε οποιαδήποτε χώρα. Γίνονται δεκτές ως τέτοιες σε χώρες της ΕΕ, σε άλλες χώρες των ζωνών ελευθέρων συναλλαγών και βασικά χρησιμοποιούνται σήμερα στην Κίνα, τη Μέση Ανατολή, τις χώρες της Αφρικής και της Νότιας Αμερικής. Υπάρχει, ωστόσο, μια σημαντική εξαίρεση στην καθολικότητα των INCOTERMS 2000 και αφορά τους κανόνες που ονομάζονται RAFTD 1941 (Αναθεωρημένος Αμερικανικός Ορισμός Εξωτερικού Εμπορίου 1941) που εξακολουθούν να εφαρμόζονται από πολλούς

λιανοπωλητές των ΗΠΑ. Για την κύρια αντίθεση με το INCOTERMS FOB (το οποίο έχει 6 παραλλαγές στην Αμερική) πρέπει να δοθεί προσοχή στην απειλή των συμβάσεων FOB της Αμερικής με συνεργάτες στις ΗΠΑ.

Η τελευταία έκδοση INCOTERMS δημοσιεύθηκε το 2000. Σε οποιοδήποτε διεθνές συμβόλαιο πωλήσεων έχουμε το πρόβλημα να καθιερώσουμε διαδικασίες για την παράδοση, τη μεταφορά κινδύνου και τον καταμερισμό των εξόδων με τη μεταφορά εμπορευμάτων (ασφάλιση των αγαθών, η αξία της μεταφοράς) μεταξύ πωλητή και αγοραστή (Liberante, 2015).

Οι INCOTERMS είναι διεθνώς αποδεκτοί εμπορικοί όροι που ορίζουν το κράτος και τον λειτουργικό ρόλο του αγοραστή και του πωλητή στη μεταφορά αγαθών, την ιδιοκτησία αγαθών, τη διασφάλιση αγαθών. Σε νομικούς όρους, οι κανόνες INCOTERMS είναι προαιρετικοί και εξαρτώνται από τη βούληση των μερών, δηλαδή οι συνεργάτες μπορούν να περιλαμβάνουν στη σύμβαση άλλες ειδικές απαιτήσεις. Σε μια σύμβαση, η ενέργεια των INCOTERMS περιορίζεται σε συγκεκριμένα δικαιώματα και υποχρεώσεις που επιβάλλονται στα μέρη για την παράδοση πωληθέντων αγαθών.

Οι πραγματικότητες από το διεθνές εμπόριο έχουν δείξει ότι η εφαρμογή κάθε όρου σχετικά με τα διαφορετικά μέσα παράδοσης αντιπροσωπεύει κόστος που δεν μπορεί να παραμεληθεί. η συμπερίληψή τους στη σύμβαση απαιτεί διευκρίνιση. Είναι ιδιαίτερα σημαντικό να προσδιοριστεί ποιος και τι πληρώθηκε, καθώς οποιαδήποτε παράλειψη ή οποιαδήποτε αναφορά σχετικά με αυτό μπορεί να μειώσει ή ακόμη και να ακυρώσει τα οφέλη που αναμένεται από τον πωλητή ή τον αγοραστή στη συναλλαγή. Οι όροι παράδοσης θα ρυθμίζονται σύμφωνα με τον καθορισμό της σύμβασης, τους εμπορικούς κανόνες και πρακτικές. Μεταξύ των γενικών όρων το πιο σημαντικό για το εξωτερικό εμπόριο είναι εκείνοι που σχετίζονται με τους όρους παράδοσης και τα διεθνή μέρη (Eberlein, et al. 2014).

4.2. Το πεδίο εφαρμογής και η περιοχή ενδιαφέροντος των κανόνων INCOTERMS

Το INCOTERMS αντιπροσωπεύει μια κωδικοποίηση κανόνων ή συνηθισμένης πρακτικής στον τομέα των διεθνών πωλήσεων αγαθών, της συνήθους πρακτικής που εφαρμόζεται στην Ευρώπη. Ως νομική δύναμη, αυτοί οι κανόνες είναι εθελοντικοί, εφαρμόζονται μόνο εάν τα μέρη έχουν κάνει σαφή αναφορά στη σύμβασή τους στους κανόνες INCOTERMS. Οι κανόνες INCOTERMS δημιουργήθηκαν για να αποφευχθούν τυχόν διαφορές που ενδέχεται να προκύψουν από το γεγονός ότι τα συμβαλλόμενα μέρη γνωρίζουν διαφορετικές επιχειρηματικές πρακτικές που ισχύουν στις χώρες των εταίρων (Kauffmann, 2014).

Ο τομέας δράσης των INCOTERMS περιορίζεται στα ζητήματα που σχετίζονται με τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μερών της σύμβασης πώλησης, σχετικά με την παράδοση αγαθών που πωλούνται. Έτσι, το INCOTERMS σχετίζεται με ορισμένες ειδικές υποχρεώσεις που επιβάλλονται στα μέρη. Υπάρχουν 13 INCOTERMS, το καθένα εκφράζεται με συντομογραφία τριών γραμμάτων, καθένα από τα οποία αντιπροσωπεύει έναν τύπο διεθνούς πώλησης αγαθών. Υπάρχουν μερικά πλεονεκτήματα της χρήσης τους όπως εξηγείται παρακάτω (Eberlein, et al. 2014).

Επιτρέπουν τη συμβατική εξοικονόμηση χρόνου και χώρου - τα μέρη, αντί να διαπραγματεύονται το περιεχόμενο των συμβάσεων πώλησης-αγοράς του πωλητή και του αγοραστή, διαπραγματεύονται μόνο τον τύπο πώλησης, δηλαδή τον κανόνα INCOTERMS που προτίθενται να εφαρμόσουν.

Η ασφάλεια, η ασφάλεια της συναλλαγής, ανεξάρτητα από τον τρόπο με τον οποίο τα μέρη διαπραγματεύονται ένα τέτοιο συμβόλαιο δεν μπορεί να εξαλείψει τον κίνδυνο ασυμφωνίας μεταξύ των διαφόρων ρητρών, ενώ οι κανόνες INCOTERMS, που είναι έργο ειδικών, εξαλείφουν εντελώς αυτούς τους κινδύνους (Allio, 2015).

4.3. Η δομή των INCOTERMS

Στο σύνολο των κανόνων, INCOTERMS, οι έμποροι μπορούν να διαπραγματευτούν συνολικά 13 ρήτρες, εκ των οποίων επιλέγουν μία, τις οποίες συνάπτουν σε σύμβαση για συμμόρφωση με αυτήν. Κάθε συνθήκη παράδοσης της INCOTERMS έχει ένα όνομα και μια συντομογραφία του προτύπου της, ένα λογότυπο που αποτελείται από τρία κεφαλαία γράμματα. Βασικά, το διεθνές συμβόλαιο αγοράς πωλήσεων, ο επιλεγμένος όρος παράδοσης υποδεικνύεται από το λογότυπο (συντομογραφία), συμπληρωμένο από το όνομα του τόπου (κρίσιμο σημείο) στο οποίο τα μέρη συμφώνησαν να μεταφέρουν το κόστος, τον κίνδυνο και την ιδιοκτησία. Το 1990, οι συνθήκες ομαδοποιήθηκαν σε τέσσερις κατηγορίες, ομαδοποίηση που διατηρήθηκε και μετά τις αλλαγές και προσθήκες που έγιναν το 2000 (Hoekmann, 2015).

Ομάδα E - αναχώρηση - περιλαμβάνει μία προϋπόθεση (Hoekmann, 2015):

EXW Ex Works - "Ex Works" σημαίνει ότι ο πωλητής εκπληρώνει την υποχρέωση παράδοσης τη στιγμή κατά την οποία θέτει τα εμπορεύματα στη διάθεση του αγοραστή στις εγκαταστάσεις του ή σε άλλο όνομα (εργοστάσιο, εργοστάσιο, αποθήκη), χωρίς να ολοκληρώσει τις διατυπώσεις εξαγωγής και χωρίς να φορτώσει τα αγαθά σε ένα όχημα που στάλθηκε για να τα παραλάβετε. Η προϋπόθεση «E» είναι η κατάσταση σύμφωνα με την οποία ο πωλητής έχει τις ελάχιστες υποχρεώσεις, καθώς πρέπει μόνο να θέσει τα αγαθά στη διάθεση του αγοραστή στο συγκρότημα.

Ομάδα F - κύρια μεταφορά που δεν πληρώνεται από τον πωλητή - περιλαμβάνει 3 προϋποθέσεις:

FCA Free carrier - "Free Carrier" σημαίνει ότι ο πωλητής πληροί την υποχρέωση παράδοσης τη στιγμή που παραδίδει τα αγαθά στον καθορισμένο τόπο, με τις διατυπώσεις εξαγωγής, στον μεταφορέα που ονομάζεται από τον αγοραστή. Ο αγοραστής μπορεί να απαιτήσει από τον πωλητή να παραδώσει τα αγαθά σε άτομο διαφορετικό από τον μεταφορέα.

FAS Free Alongside Ship - ο πωλητής εκπληρώνει την υποχρέωση παράδοσης όταν τα αγαθά έχουν τοποθετηθεί παράλληλα με το πλοίο στο καθιερωμένο λιμάνι αποστολής. Ο αγοραστής θα υποστηρίξει όλα τα κόστη και τους κινδύνους απώλειας και σπατάλης των αγαθών εκείνη τη στιγμή. Ο πωλητής έχει την υποχρέωση να ολοκληρώσει τις διατυπώσεις εξαγωγής.

FOB Free On Board - ο πωλητής πληροί την υποχρέωση παράδοσης όταν τα αγαθά έχουν διασχίσει τα «πλοία» στο λιμάνι αποστολής που ονομάζεται. Από εκείνη τη στιγμή ο αγοραστής θα υποστηρίξει όλα τα κόστη και τους κινδύνους απώλειας και σπατάλης των αγαθών. Αυτή η συνθήκη ζητά από τον πωλητή να εκκαθαρίσει τα τελωνεία κατά την εξαγωγή και μπορεί να χρησιμοποιηθεί μόνο για τη μεταφορά εμπορευμάτων σε θαλάσσια ή εσωτερική πλωτή οδό.

Οι όροι της ομάδας "F" υποχρεώνουν τον πωλητή να παραδώσει τα αγαθά για μεταφορά σύμφωνα με την απόφαση του αγοραστή.

Ομάδα Γ - Κύρια μεταφορά που πληρώνεται από τον πωλητή - περιλαμβάνει 4 προϋποθέσεις:

CFR Κόστος και ναύλος - σημαίνει ότι ο αγοραστής έχει εκπληρώσει την υποχρέωση παράδοσης όταν τα εμπορεύματα διασχίζουν τη σιδηροδρομική γραμμή στο λιμάνι αποστολής. Ο πωλητής έχει την υποχρέωση να πληρώσει τα έξοδα και τα απαραίτητα φορτία για τη μεταφορά των εμπορευμάτων στο λιμάνι προορισμού που ονομάζεται. Η συνθήκη CFR υποχρεώνει τον πωλητή να εκκαθαρίσει τα τελωνεία για εξαγωγή. Αυτή η κατάσταση μπορεί να χρησιμοποιηθεί μόνο για μεταφορά σε σφραγίδα ή σε εσωτερική πλωτή οδό.

CIF Κόστος, Ασφάλιση και Ναύλος - σημαίνει ότι ο πωλητής εκπληρώνει την υποχρέωση παράδοσης μόλις τα εμπορεύματα διασχίσουν τη σιδηροδρομική γραμμή στο λιμάνι της αποστολής. Ο πωλητής είναι υποχρεωμένος να πληρώσει τα έξοδα και τα φορτία που απαιτούνται για τη μεταφορά των εμπορευμάτων στο λιμάνι προορισμού και οι κίνδυνοι απώλειας ή σπατάλης αγαθών, άλλα πρόσθετα έξοδα λόγω μελλοντικών γεγονότων στην παράδοση μεταφέρονται από τον πωλητή στον αγοραστή. Σύμφωνα με αυτήν την προϋπόθεση, ο πωλητής έχει την

υποχρέωση να αγοράσει τη θαλάσσια ασφάλιση έναντι του κινδύνου απώλειας ή φθοράς των αγαθών κατά τη μεταφορά.

CPT Carriage Paid TO - ο αγοραστής πρέπει να υποστηρίξει όλους τους κινδύνους και οποιοδήποτε άλλο κόστος μετά την παράδοση των αγαθών.

CIP Carriage and Insurance Paid To - αυτός ο όρος μπορεί να χρησιμοποιηθεί για οποιοδήποτε μέσο μεταφοράς, συμπεριλαμβανομένων των πολυτροπικών μεταφορών. Ο όρος «μεταφορά και ασφάλιση πληρώθηκε έως...» σημαίνει την υποχρέωση του αγοραστή να παραδώσει τα αγαθά στον καθορισμένο μεταφορέα και να καταβάλει το κόστος μεταφοράς για τη μεταφορά των αγαθών στον προορισμό. Ο αγοραστής θα φέρει κάθε κίνδυνο και τυχόν επιπλέον έξοδα μετά την παράδοση των αγαθών.

Οι όροι που περιλαμβάνονται στην ομάδα "Γ" απαιτούν από τον πωλητή να συνάψει μεταφορά όπως είναι συνηθισμένο και με δικά του έξοδα.

Ομάδα Δ - Άφιξη - περιλαμβάνει 5 προϋποθέσεις:

DAF Παράδοση στα σύνορα - σημαίνει ότι ο πωλητής εκπληρώνει την υποχρέωση παράδοσης όταν τα αγαθά έχουν παραδοθεί στον αγοραστή κατά την άφιξη των μεταφορικών μέσων εκφορτωμένων, με τις διατυπώσεις εξαγωγής, αλλά πριν ολοκληρωθούν οι τελωνειακές διατυπώσεις εισαγωγής στον τόπο που ονομάζεται συνοριακό σημείο ». Αυτή η συνθήκη μπορεί να χρησιμοποιηθεί ανεξάρτητα από το μέσο μεταφοράς κατά την παράδοση εμπορευμάτων σε χερσαία σύνορα. Εάν η παράδοση γίνεται στο λιμάνι προορισμού, επί του σκάφους ή στην αποβάθρα, πρέπει να χρησιμοποιηθούν οι προϋποθέσεις DES ή DEQ.

DES Delivered Ex Ship - σημαίνει ότι ο πωλητής εκπληρώνει την υποχρέωση παράδοσης όταν τα εμπορεύματα τίθενται στη διάθεση του αγοραστή στο πλοίο, στο καθιερωμένο λιμάνι προορισμού, χωρίς να εκκαθαρίζονται τα τελωνεία κατά την εισαγωγή. Αυτός ο όρος μπορεί να χρησιμοποιηθεί μόνο εάν τα εμπορεύματα πρόκειται να παραδοθούν δια θαλάσσης, μέσω πλωτής οδού ή πολυτρόπων μεταφορών σε πλοίο στο λιμάνι προορισμού.

DEQ Delivered Ex Quay - σημαίνει ότι ο πωλητής εκπληρώνει την υποχρέωση παράδοσής του όταν τα εμπορεύματα τίθενται στη διάθεση του αγοραστή, χωρίς να εκκαθαριστεί το τελωνείο για εισαγωγή, στην αποβάθρα στο ονομαστικό λιμάνι προορισμού. Ο πωλητής πρέπει να φέρει το κόστος και τους κινδύνους που συνεπάγεται η μεταφορά των εμπορευμάτων στο ονομαστικό λιμάνι προορισμού και η εκφόρτωση των εμπορευμάτων στην προκυμαία (πάκτωνας). Υπό τον όρο DEQ απαιτείται ο αγοραστής να πληροί τις τελωνειακές διατυπώσεις για την εισαγωγή αγαθών και να πληρώνει όλες τις διατυπώσεις, φόρους και τέλη και άλλα έξοδα που σχετίζονται με την εισαγωγή αγαθών. Αυτή η προϋπόθεση μπορεί να χρησιμοποιηθεί μόνο εάν τα εμπορεύματα πρέπει να παραδοθούν δια θαλάσσης ή μέσω πλωτής οδού ή πολυτροπικών μεταφορών εκφορτώνοντας από το πλοίο στην προκυμαία στο λιμάνι προορισμού.

DDP Delivered Duty Paid - εάν χρησιμοποιείτε αυτήν την προϋπόθεση, ο πωλητής θα παραδώσει τα αγαθά στον αγοραστή εκπληρώνοντας τις διατυπώσεις εισαγωγής και εκφόρτωση κατά την άφιξη σε οποιοδήποτε μέσο μεταφοράς, στον καθορισμένο προορισμό. Ο πωλητής θα αναλάβει όλα τα έξοδα που συνεπάγεται η μεταφορά των εμπορευμάτων εκεί, συμπεριλαμβανομένου, κατά περίπτωση, κάθε δασμού εισαγωγής στη χώρα προορισμού. Το DDP παρέχεται με τη μέγιστη υποχρέωση για τον πωλητή. Αυτή η συνθήκη δεν πρέπει να χρησιμοποιείται εάν ο πωλητής δεν μπορεί να αποκτήσει άμεσα ή έμμεσα τις άδειες εισαγωγής.

DDU Delivery Duty Unpaid - σημαίνει ότι ο πωλητής παραδίδει τα αγαθά στον αγοραστή, χωρίς τις διατυπώσεις εισαγωγής και χωρίς εκφόρτωση κατά την άφιξη σε οποιοδήποτε μέσο μεταφοράς στον προορισμό. Ο πωλητής αναλαμβάνει το κόστος και τους κινδύνους που συνεπάγεται η μεταφορά των εμπορευμάτων εκεί, εκτός από, κατά περίπτωση, οποιονδήποτε δασμό εισαγωγής στη χώρα προορισμού.

Οι όροι της ομάδας "Δ" καθορίζουν την ευθύνη του πωλητή για την άφιξη των εμπορευμάτων στο σημείο προορισμού που έχει συμφωνηθεί στα σύνορα ή στο έδαφος της χώρας εισαγωγής. Ο πωλητής πρέπει να αναλάβει όλους τους κινδύνους και τα έξοδα μεταφοράς εμπορευμάτων στον προορισμό. Οι όροι "D"

είναι "συμβόλαια άφιξης", σε αντίθεση με τους όρους "C" που είναι συμβάσεις αναχώρησης (αποστολή).

Για ευκολότερη διάκριση μεταξύ της έκτασης των υποχρεώσεων που έχουν αναλάβει τα συμβαλλόμενα μέρη στους κανόνες INCOTERMS 2000, έχει εισαχθεί μια νέα ιδέα σχετικά με τον χρόνο και τον τόπο πώλησης. Έτσι, μια ειδοποίηση του τύπου «Πώληση στην αναχώρηση» δείχνει ότι, κατά τη διάρκεια της κύριας μεταφοράς, ο κίνδυνος αναλαμβάνεται από τον αγοραστή, ενώ η ειδοποίηση «πώληση κατά την άφιξη» απαιτεί ο ίδιος κίνδυνος να ανατεθεί στον πωλητή.

Στην κατηγορία «Πώληση στην αναχώρηση» έχουν ανατεθεί οι ακόλουθοι όροι INCOTERMS 2000: EXW, FCA, FOB, CFR, CIF, CPT και CIP. Η κατηγορία "Πώληση κατά την άφιξη" περιελάμβανε όρους: DAF, DES, DEQ, DDU και DDP.

Σε ορισμένες περιπτώσεις, οι εισαγωγικοί κανόνες INCOTERMS προτείνουν τη χρήση ή τη μη χρήση μιας συγκεκριμένης κατάστασης, η οποία είναι ιδιαίτερα σημαντική, ιδίως σε σχέση με την επιλογή μεταξύ FCA και FOB.

4.4. Τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των μερών στη σύμβαση πώλησης-αγοράς

Όπως αναφέρθηκε, ο τομέας δράσης των INCOTERMS περιορίζεται σε ζητήματα που σχετίζονται με δικαιώματα και υποχρεώσεις των συμβαλλομένων μερών σε σύμβαση πώλησης-αγορών σχετικά με την παράδοση των πωλούμενων αγαθών. Έτσι, το INCOTERMS αναφέρεται σε μια σειρά συγκεκριμένων υποχρεώσεων που επιβάλλονται στα μέρη (Sunesen, et al. 2016).

Οι υποχρεώσεις του πωλητή αφορούν: την προμήθεια αγαθών βάσει της σύμβασης, την υποχρέωση απόκτησης αδειών, αδειών και την εκτέλεση άλλων διατυπώσεων, την υποχρέωση σύναψης συμβάσεων μεταφοράς και ασφάλισης, την υποχρέωση παράδοσης αγαθών, τους κινδύνους μεταφοράς, το κόστος συμμετοχής, την

υποχρέωση ειδοποίησης του αγοραστή, την υποχρέωση απόδειξης παράδοσης, την υποχρέωση ελέγχου, συσκευασίας και σήμανσης αγαθών, άλλες υποχρεώσεις.

Οι υποχρεώσεις του αγοραστή αφορούν: την υποχρέωση καταβολής του τιμήματος, την υποχρέωση απόκτησης πιστοποιητικών εισαγωγής ή άλλης επίσημης άδειας και την τήρηση, όπου απαιτείται, των τελωνειακών διατυπώσεων που απαιτούνται για την εισαγωγή εμπορευμάτων, την υποχρέωση καταγγελίας της σύμβασης μεταφοράς και ασφάλισης την υποχρέωση ανάληψης των εμπορευμάτων, τους κινδύνους μεταφοράς, το κόστος διανομής, την υποχρέωση προειδοποίησης του πωλητή, την υποχρέωση αποδοχής της απόδειξης παράδοσης, του εγγράφου μεταφοράς ή του ηλεκτρονικού μηνύματος, την υποχρέωση εξέτασης των εμπορευμάτων, άλλες υποχρεώσεις (APEC-OECD, 2015).

Όπως φαίνεται στο σχήμα 1 στην περίπτωση EXW, αυτή είναι μια τιμή που δεν περιλαμβάνει μεταφορά και άλλα έξοδα που σχετίζονται με την παράδοση. Η τιμή αυξάνεται προοδευτικά με το κόστος που σχετίζεται με τις εσωτερικές μεταφορές (FOB), τις διεθνείς θαλάσσιες μεταφορές (CIF / CAF) κ.λπ., και με τον ίδιο τρόπο οι υποχρεώσεις του πωλητή αυξάνονται καθώς θα πρέπει να φέρει το κόστος παράδοσης και τους κινδύνους.

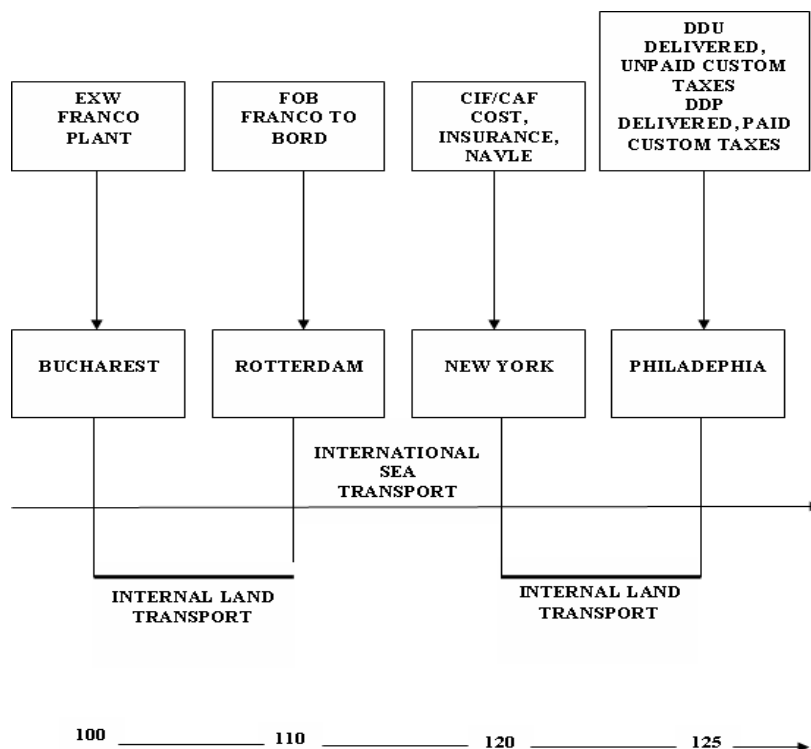
Επίσης, τηρώντας τις συμβατικές υποχρεώσεις των δύο μερών, είναι σημαντικό να καθοριστεί με σαφήνεια ο όρος παράδοσης. Αυτή είναι η στιγμή επίτευξης της παράδοσης, παραδίδοντας όλα τα εμπορεύματα στον αγοραστή. Η ημερομηνία ή η περίοδος που εκφράζουν τον όρο παράδοσης πρέπει πάντα να διατυπώνονται σύμφωνα με την ιδιαιτερότητα της παράδοσης και την κατάσταση παράδοσης με διαπραγμάτευση. Κατά τον καθορισμό αυτού του όρου λαμβάνονται υπόψη οι ανάγκες του πωλητή και οι δυνατότητες του αγοραστή (Hoekmann & Mavroidis, 2015).

Η σύμβαση συνήθως πραγματοποιείται πριν από την παραγωγή των εμπορευμάτων, πράγμα που σημαίνει ότι ο όρος παράδοσης πρέπει να λαμβάνει υπόψη την ιδιαιτερότητα της διαδικασίας παραγωγής. Στην πράξη χρησιμοποιούνται περισσότεροι τύποι όρων παράδοσης: καθορισμένος όρος

παράδοσης, ο οποίος μπορεί να είναι ακριβής ή ενδεικτικός. Ο ακριβής όρος παράδοσης χρησιμοποιείται σε όλες τις περιπτώσεις όπου ο πωλητής μπορεί να καθορίσει το χρονικό διάστημα όλων των δραστηριοτήτων που συνοδεύουν την παράδοση, μέχρι τη στιγμή που το εμπόρευμα πρέπει να παραδοθεί στον αγοραστή. Δεν μπορεί να καθοριστεί καθορισμένος όρος παράδοσης κατά την υπογραφή της σύμβασης, οπότε θα καθορίσουν μόνο τους όρους που πρέπει να επιτευχθούν ή σύμφωνα με τον όρο παράδοσης (Liberante, 2015).

Υποχρέωση του πωλητή να παραδώσει αγαθά βάσει της σύμβασης - ο πωλητής υποχρεούται να παραδώσει τόσο τα αγαθά όσο και το εμπορικό τιμολόγιο ή ένα ισοδύναμο ηλεκτρονικό μήνυμα σύμφωνα με τη σύμβαση πώλησης-αγοράς. Ο πωλητής παρέχει οποιαδήποτε άλλη απόδειξη συμμόρφωσης που μπορεί να απαιτείται στη σύμβαση.

Οι συνθήκες παράδοσης INCOTERMS διαδραματίζουν ζωτικό ρόλο στη σύναψη συμβάσεων μεταξύ συμβαλλομένων μερών από διαφορετικές χώρες, έχοντας σημαντικό ρόλο στις τρέχουσες διεθνείς συναλλαγές (Bonell & Lando, 2013).

Πηγή: INCOTERMS, 2014

Επιτρέπουν τον αυστηρό προσδιορισμό των ευθυνών του πωλητή και του αγοραστή κατά τη διεξαγωγή των πράξεων που εμπλέκονται στην παράδοση: συσκευασία αγαθών, αποθήκευση για εξαγωγή, φόρτωση με όχημα μεταφοράς, τελωνειακές διατυπώσεις για εξαγωγή, κυρίως μεταφορά, ασφάλιση κατά τη μεταφορά, τελωνειακές διατυπώσεις εισαγωγής, εκφόρτωση στο εργοστάσιο ή αποθήκη προορισμού. Στον παρακάτω πίνακα παρατίθενται οι υποχρεώσεις που σχετίζονται με πράξεις, η υποχρέωση που μεταφέρεται στο κόστος που αντανακλάται στην τιμή της σύμβασης.

Ομάδα / Υποχρεώσεις	E	F	C	D
Συσκευασία	Εξαγωγέας	Εξαγωγέας	Εξαγωγέας	Εξαγωγέας
Αποθήκευση	Εξαγωγέας	Εξαγωγέας	Εξαγωγέας	Εξαγωγέας
Φόρτωση (για το εργοστάσιο ή την αποθήκη)	Εισαγωγέας	Εξαγωγέας	Εξαγωγέας	Εξαγωγέας
Τελωνείο εξαγωγής	Εισαγωγέας	Εξαγωγέας	Εξαγωγέας	Εξαγωγέας
Κύρια μεταφορά	Εισαγωγέας	Εισαγωγέας	Εξαγωγέας	Εξαγωγέας
Ασφάλιση της κύριας μεταφοράς	Αδιευκρίνιστο (Εισαγωγέας)	Αδιευκρίνιστο (Εισαγωγέας)	Προς εξαγωγέα CIF και CIP	Αδιευκρίνιστο (Εξαγωγέας)
Τελωνείο εισαγωγής	Εισαγωγέας	Εισαγωγέας	Εισαγωγέας	Εισαγωγέας προς DDP εξαγωγέα
Εκφόρτωση (για το εργοστάσιο ή την αποθήκη)	Εισαγωγέας	Εισαγωγέας	Εισαγωγέας	Εισαγωγέας

Πηγή: INCOTERMS, 2014

Άδειες, εξουσιοδοτήσεις και διατυπώσεις - ο πωλητής είναι υποχρεωμένος να πληρώσει στον αγοραστή, κατόπιν αιτήματός του, όλη τη βοήθεια για να λάβει, όπου απαιτείται, οποιαδήποτε άδεια εξαγωγής ή άλλες επίσημες άδειες, που απαιτούνται για την εξαγωγή εμπορευμάτων. Ο μόνος κανόνας INCOTERMS όπου το κόστος μιας τέτοιας εργασίας βαρύνει τον αγοραστή είναι EXW. Αυτός ο κανόνας

εκφράζει την υποχρέωση του αγοραστή να παρέχει στον πωλητή επαρκή απόδειξη απόκτησης αγαθών.

Απόδειξη παράδοσης, παραστατικού μεταφοράς ή ισοδύναμου ηλεκτρονικού μηνύματος - σε βάρος του, ο πωλητής πρέπει να παρέχει στον αγοραστή, το έγγραφο που χρησιμοποιήθηκε για να αποδείξει την παράδοση των εμπορευμάτων. Στην περίπτωση του εγγράφου μεταφοράς, ο πωλητής έχει την υποχρέωση να παρέχει στον πελάτη, κατόπιν αιτήματός του, με κίνδυνο και έξοδα, κάθε βοήθεια για την απόκτηση ενός εγγράφου μεταφοράς. Το e-mail αντικαθιστά το έγγραφο με την προϋπόθεση ότι ο πωλητής και ο αγοραστής έχουν συμφωνήσει να επικοινωνούν ηλεκτρονικά. Στην περίπτωση του όρου EXW, αυτή η απόδειξη δεν είναι υποχρεωτική, αλλά τα μέρη μπορούν να ορίσουν στη σύμβαση που έχει συναφθεί η υποχρέωση του πωλητή να κάνει αυτή την απόδειξη (Hoekmann, 2014).

Στην περίπτωση του όρου DAF, εάν τα μέρη συμφωνήσουν να συνεχίσουν τη μεταφορά πέρα από τα σύνορα, ο πωλητής έχει την υποχρέωση να παρέχει στον αγοραστή, κατόπιν αιτήσεώς του, με κίνδυνο και έξοδα, ένα έγγραφο άμεσης μεταφοράς, που συνήθως λαμβάνεται στη χώρα αποστολής. , που συνήθως καλύπτει την αποστολή εμπορευμάτων στον τελικό προορισμό της χώρας εισαγωγής, που ονομάζεται από τον αγοραστή.

Έλεγχος, συσκευασία, σήμανση - Ο πωλητής υποχρεούται να πληρώσει όλα τα έξοδα αυτών των εργασιών ελέγχου, ποιοτικού ελέγχου, μέτρησης, ζύγισης, μέτρησης. Αυτές οι πράξεις είναι απαραίτητες για να καταστούν διαθέσιμα τα αγαθά στον αγοραστή. Ο πωλητής έχει επίσης την υποχρέωση να συσκευάσει τα αγαθά σε μια σωστή μεταφορά, αλλά μόνο στο βαθμό στον οποίο οι περιστάσεις σχετικά με τη μεταφορά έφτασαν στην προσοχή του πριν από τη σύναψη της σύμβασης πώλησης-αγοράς (Deighton-Smith, et al. 2016).

Επιθεώρηση εμπορευμάτων - Εάν η σύμβαση δεν προβλέπει διαφορετικά, το κόστος των επιθεωρήσεων των εμπορευμάτων, που πραγματοποιήθηκαν πριν από την αποστολή, βαρύνει τον αγοραστή, εκτός από την εντολή ελέγχου από τις αρχές της χώρας εξαγωγής. Εάν η επιθεώρηση πραγματοποιήθηκε για να επιτρέψει στον

έμπορο λιανικής να συμμορφωθεί με τις υποχρεωτικές διατάξεις που ισχύουν για την εξαγωγή αγαθών στη χώρα του, θα πρέπει να πληρώσει για την εν λόγω επιθεώρηση των εμπορευμάτων και εάν ο όρος που χρησιμοποιείται είναι EXW ο αγοραστής θα επιβαρυνθεί με τα έξοδα επιθεώρησης σε αυτήν την περίπτωση.

Στην περίπτωση του όρου EXW, παρέχεται η υποχρέωση του αγοραστή να αναλάβει το κόστος της επιθεώρησης, επίσης, όταν έχει εντολή από τις αρχές της χώρας εξαγωγής.

Άλλες υποχρεώσεις - Ο πωλητής πρέπει να προσφέρει στον αγοραστή, κατόπιν αιτήματός του, με τον κίνδυνο και τα έξοδά του, κάθε βοήθεια για την απόκτηση οποιωνδήποτε εγγράφων ή ισοδύναμων ηλεκτρονικών μηνυμάτων που εκδίδονται ή μεταδίδονται στη χώρα παράδοσης ή / και προέλευσης τα οποία ο αγοραστής μπορεί να ζητήσει εξαγωγή και / ή εισαγωγή αγαθών και, εάν είναι απαραίτητο, για τη διέλευση τους μέσω άλλης χώρας. Κατόπιν αιτήματος του αγοραστή, ο πωλητής υποχρεούται να του παράσχει τις απαραίτητες πληροφορίες για τη διασφάλιση της προμήθειας. Με τη σειρά του, ο αγοραστής πρέπει να πληρώσει όλα τα έξοδα και τα έξοδα που πραγματοποιήθηκαν για την απόκτηση των εγγράφων ή των αντίστοιχων ηλεκτρονικών μηνυμάτων που αναφέρονται παραπάνω και να αποζημιώσει τα έξοδα που πραγματοποίησε ο πωλητής για την παροχή βοήθειας.

Στην περίπτωση του όρου DDP, ο πωλητής είναι αυτός που φέρει όλα τα έξοδα και τις χρεώσεις που προκύπτουν από τη λήψη εγγράφων και ισοδύναμων ηλεκτρονικών μηνυμάτων του είδους που αναφέρεται, ενώ ο αγοραστής υποχρεούται να παρέχει στον πωλητή, κατόπιν αιτήματός του, βοήθεια για την απόκτηση των εγγράφων. Ο πωλητής θα επιστρέψει τα έξοδα που βαρύνουν τον αγοραστή κατά την παροχή βοήθειας (Hoekmann & Mavroidis, 2015).

4.5. Καινοτομίες που δημιουργήθηκαν από το INCOTERMS 2000

Οι κανονισμοί INCOTERMS 2000 αποτελούν κυρίως συμβιβασμό μεταξύ των θέσεων των εκπροσώπων των δύο κύριων ρευμάτων στο διεθνές εμπόριο: το νέο ρεύμα, το

ανανεωμένο μετά την ολοκλήρωση των παγκόσμιων εμπορικών πρακτικών για ένα ευρύ άνοιγμα που θα επέτρεπε τη συμμετοχή σε διεθνείς συναλλαγές, κάτω από ευνοϊκές συνθήκες, όλων των κρατών του πλανήτη, και το ρεύμα του ωδείου που υποστηρίζεται από πολύ ανεπτυγμένες χώρες όπως οι ΗΠΑ και η Ιαπωνία, που προσπαθούν να διατηρήσουν κάποιες πλεονεκτικές πρακτικές που προέρχονται από τη θέση της οικονομικής υπεροχής που έχουν κερδίσει εγκαίρως (Bonell & Lando, 2013).

Αν και σε σύγκριση με τους κανόνες του INCOTERMS 1990, οι νέες τεχνολογίες και οι διεθνείς εμπορικές πρακτικές δεν έχουν αλλάξει, η ύπαρξη νέων κενών και ανακρίβειας που εμφανίστηκαν και έγιναν αντιληπτές από ειδικούς τον τελευταίο καιρό προκάλεσαν την κατάρτιση νέων εκδόσεων αντίστοιχων κανονισμών, με ένα πιο ακριβές περιεχόμενο, διευκολύνοντας την επιτυχία των διεθνών εμπορικών δραστηριοτήτων παρέχοντας μεγαλύτερη ασφάλεια για τους εξαγωγείς και τους εισαγωγείς σε όλες τις χώρες του κόσμου.

Το INCOTERMS 2000 περιλαμβάνει 13 όρους, σε 4 κατηγορίες. Κάθε όρος κωδικοποιείται με τρία γράμματα. Το πρώτο προσδιορίζει την κατηγορία στην οποία ανήκει. Κατά τη μετάβαση από τους όρους Ε στους όρους Δ, όπως παρουσιάζεται παρακάτω, το σημείο όπου οι κίνδυνοι και τα έξοδα πηγαίνουν από τον πωλητή στον αγοραστή, περνά από την επιχείρηση του παραγωγού (συνθήκη EXW) στην έδρα του παραλήπτη (συνθήκη DDP) (Eberlein, et al. 2014).

Η INCOTERMS δεν είναι η μόνη ομάδα που χρησιμοποιείται στον τομέα των διεθνών όρων παράδοσης. Έτσι, η RAFD (Αναθεωρημένοι Αμερικανοί Ορισμοί Εξωτερικού Εμπορίου-1941), για το εξωτερικό εμπόριο των ΗΠΑ, μιλά για τους ακόλουθους συνήθεις όρους (Eberlein, et al. 2014):

Ex Point of Origin και σύμφωνα με αυτήν την προϋπόθεση παράδοσης, η τιμή γίνεται κατανοητή στον τόπο προέλευσης, ο πωλητής υποχρεούται να διαθέσει τα εμπορεύματα για τον αγοραστή, στο συμφωνημένο μέρος και ημερομηνία ή εντός της καθορισμένης περιόδου.

FOB (ονομαζόμενος μεταφορέας εσωτερικής ναυσιπλοΐας στο ονομαστικό σημείο αναχώρησης), σύμφωνα με τον οποίο η τιμή καθορίζεται στο σημείο μεταφορικής εσωτερικής ναυσιπλοΐας, ο πωλητής υποχρεούται να φορτώνει τα εμπορεύματα σε βαγόνια, φορτηγά, φορτηγίδες, αεροπλάνα ή άλλα οχήματα που καθορίζονται στη σύμβαση ·

FAS και FAS Vessel (ονομαζόμενο λιμάνι αποστολής), σύμφωνα με τα οποία η τιμή περιλαμβάνει έξοδα παράδοσης εμπορευμάτων στο ναυτιλιακό πλοίο από ή για αγοραστή στο λιμάνι.

C και F σύμφωνα με τα οποία η καθορισμένη τιμή περιλαμβάνει το κόστος μεταφοράς μέχρι το σημείο προορισμού ·

CIF (κόστος ασφάλισης κόστους που ονομάζεται σημείο προορισμού), σύμφωνα με την οποία η τιμή εμπορευμάτων περιλαμβάνει τη ναυτική ασφάλιση και άλλα έξοδα έως το καθορισμένο σημείο προορισμού ·

Ex Dock, η τιμή πώλησης περιλαμβάνει τυχόν επιπλέον έξοδα για την παράδοση των εμπορευμάτων στην αποβάθρα, στο λιμάνι εισαγωγής, με καταβληθέν τελωνειακό φόρο.

Η επιλογή εφαρμογής ενός ή του άλλου από τους όρους παράδοσης ή τις πρακτικές που είναι γνωστές σε όλο τον κόσμο θα πρέπει να λαμβάνει υπόψη μια σειρά κριτηρίων, όπως τα ακόλουθα: η αναλογία του νομίματος και του συμβολαίου ξένου νομίματος για πληρωμή μεταφοράς, ασφάλισης και άλλων χρεώσεων που σχετίζονται με την παράδοση κατάσταση της αγοράς και τα τέλη των αεροπορικών και χερσαίων μεταφορών, συμμετοχή σε διεθνείς συμβάσεις για τις μεταφορές, οι οποίες συνεπάγονται προτιμησιακές τιμές μεταφοράς, τελωνεία σε αγορές ή προμήθειες. Στην περίπτωση κορεσμένης αγοράς, όπου υπάρχει έντονος ανταγωνισμός, ο εξαγωγέας μπορεί να κερδίσει ένα τμήμα αυτής της αγοράς, παρέχοντας ορισμένες ευνοϊκές συνθήκες στον εισαγωγέα κατά την έννοια του κινδύνου και του ελάχιστου κόστους που πρέπει να φέρει ο τελευταίος. Σε αυτήν την περίπτωση, ο εξαγωγέας θα παραδώσει τα εμπορεύματα υπό τις προϋποθέσεις DEQ ή DDP (Hoekmann & Mavroidis, 2015).

Υπάρχουν καταστάσεις στις οποίες ένας εξαγωγέας που πωλεί αγαθά σε τακτική βάση και σε μεγάλη ποσότητα είναι μια θέση που δίνει την ευκαιρία να αποκτήσει ευνοϊκότερους όρους στο φορτίο και την ασφάλιση της εταιρείας, σε έναν περιστασιακό εισαγωγέα. Στη συνέχεια, ο εξαγωγέας μπορεί να αποδεχτεί όρους ως CFR, CIF, CPT ή CIP. Ο εξαγωγέας μπορεί να αναλάβει τον κίνδυνο κατά τη μεταφορά, επιλέγοντας παράδοση στην οποία θα αναλάβει την ευθύνη σε ένα σημείο προορισμού εμπορευμάτων (DAF, DES, DEQ, DDP), μόνο στο βαθμό που το σύστημα μεταφοράς στην επιλεγμένη διαδρομή είναι καλά οργανωμένο, οι χώρες που πρόκειται να περάσει έχουν καταγράψει έναν αριθμό σχετικά χαμηλών εργασιακών συγκρούσεων σε αυτήν την περιοχή και ο κίνδυνος οικισμών σε άλλες περιοχές ή λιμάνια προορισμού είναι περιορισμένος. Εάν ο εξαγωγέας πιστεύει ότι οι κίνδυνοι για τη χώρα εισαγωγής είναι μεγάλοι, τότε μεταφέρονται πλήρως στον εισαγωγέα (FAS, FOB, CFR) (Alemanno, 2015).

Οι κυβερνητικές αρχές μπορούν να δώσουν οδηγίες άμεσα ή έμμεσα, στους οικονομικούς παράγοντες της χώρας να πωλήσουν υπό όρους CIF ή CIP και να πραγματοποιήσουν αγορές υπό όρους FOB ή FCA. Οι INCOTERMS δίνουν μια ξεκάθαρη λύση για το πρόβλημα της μεταφοράς κινδύνου ενώ παραδίδουν τα αγαθά σε διεθνή κίνηση από πωλητή σε αγοραστή. Βασικά, με δύο εξαιρέσεις, ο χρόνος / τόπος μεταφοράς δαπανών αντιστοιχεί στον χρόνο / τόπο μεταφοράς κινδύνου. Οι εξαιρέσεις είναι οι όροι CFR και CIF όπου το κόστος μεταφέρεται στον προορισμό (όπως και σε άλλες συνθήκες στην ομάδα «C»), ενώ οι κίνδυνοι μεταφέρονται στο λιμάνι αποστολής, για παράδειγμα η αποστολή (όπως στην ομάδα «F»).

Το γεγονός ότι οι INCOTERMS δεν σχετίζονται με τη μεταβίβαση ιδιοκτησίας αποδεικνύει την ανάγκη εξεύρεσης λύσης των λειτουργικών δικαιωμάτων / υποχρεώσεων που σχετίζονται με αγαθά στη διεθνή κυκλοφορία, σύμφωνα με την αδυναμία μέχρι στιγμής να καθοριστεί ένα πρότυπο για τη μεταβίβαση ιδιοκτησίας. Στην πραγματικότητα σε αυτό το ζήτημα υπήρχαν διαφορετικές απόψεις και διαφορετικές λύσεις. Οι ανάγκες του διεθνούς εμπορίου απαιτούν μια ενιαία λύση, ακριβείς, σαφείς και εύκολες στην εφαρμογή υποχρεώσεις των μερών που σχετίζονται με τα εμπορεύματα (Alemanno, 2015).

Οι συνεργάτες της σύμβασης υποτίθεται ότι δεν γνωρίζουν μόνο τα κατάλληλα INCOTERMS, αλλά και να εισάγουν στη σύμβαση όλες τις απαραίτητες λεπτομέρειες, δηλαδή (Deighton-Smith, et al. 2016):

- προσδιορίζοντας το γεωγραφικό σημείο όπου το κόστος και η μεταφορά κινδύνου, ως εκ τούτου, θα εισαχθούν στη σύμβαση όχι FOB, αλλά, για παράδειγμα, FOB Constanta .
- με ένδειξη των ευθυνών για το χειρισμό (π.χ. πολλαπλοί τρόποι μεταφοράς).

Οι όροι INCOTERMS πρέπει επίσης να συσχετίζονται σωστά με άλλους κανόνες ή πρακτικές που επηρεάζουν την επιβολή της διεθνούς σύμβασης πώλησης, όπως: οι τακτικές γραμμές μεταφοράς (Όροι Liner), οι λιμένες, συγκεκριμένοι επαγγελματικοί κανόνες κ.λπ.

Για παράδειγμα, παρουσιάζουμε την επόμενη περίπτωση (Karttunen, 2015):

Η εταιρεία Roblux παρέχει βαλβίδες και εξαρτήματα σε έναν πελάτη στο Fes. Μελετάμε τη συμμόρφωση με διάφορα INCOTERMS.

Στοιχεία υπολογισμού:

- CASABLANCA CIF αξία: 18,440,00 EURO
- Εκτελωνισμός: 570,00 ευρώ
- Τελωνειακά τέλη: 15% της ΚΕΠΕΥ
- Τοπικοί φόροι: 22% του CIF που καταβάλλεται
- Παράδοση σε FES: 2.210,00 EURO

Προσδιορίζουμε την τιμή DEQ της παράδοσης και μετά τις τιμές DDU και DDP. Ποια είναι η διαφορά μεταξύ DES και CIF INCOTERMS;

Το DEQ Incoterm περιλαμβάνει έξοδα αποστολής στο εξωτερικό, έξοδα ασφάλισης και εκφόρτωση εμπορευμάτων, διατυπώσεις και τέλη.

Ένας άλλος υπολογισμός: DDU $\square$ CIF + εκφόρτωση + αποστολή.

Η διαφορά μεταξύ CIF και DES: το πρώτο είναι η πώληση Incoterm κατά την αποστολή, ενώ η μεταφορά των κινδύνων είναι στη χώρα του πωλητή. Το τελευταίο είναι μια πώληση Incoterm κατά την άφιξη, η μεταφορά του κινδύνου είναι στο πλοίο, στο λιμάνι προορισμού. Όμως, το κόστος που καταβάλλει ο πωλητής είναι πανομοιότυπο: αποστολή στο εξωτερικό και ασφάλιση στο λιμάνι προορισμού. Τα δύο INCOTERMS χρησιμοποιούνται αποκλειστικά για αποστολή στο εξωτερικό.

Υπολογισμός	Ευρώ
CIF	18,440.00
Εκφόρτωση	570.00
DEQ	19,010.00
Δασμοί τελωνείου 18.440 x 0,15	2,766.00
Τοπικοί φόροι 21.776 x 0,22	4,790.00
Αποστολή	2,210.00
Τοπικά τέλη	486.20
Τέλη DDP	29,262.20
Αξία DDU ίση με τιμή DDP μείον τελωνειακά τέλη και φόροι: DDP	29,262.20
Διατυπώσεις και τέλη:	-4,790.00
	-2,766.00
	-486.20
Τέλη DDU	21,220.00

Πηγή: INCOTERMS, 2014

4.6. Η εξέλιξη των διεθνών κανόνων για την παράδοση αγαθών

Οι κανόνες ή οι όροι παράδοσης αγαθών ήταν και ρυθμίζονται από μια σειρά διεθνών κανόνων που χρησιμεύουν ως σημείο αναφοράς για τον επιχειρηματικό κόσμο.

Από το 1928, με πρωτοβουλία του Διεθνούς Εμπορικού Επιμελητηρίου στο Παρίσι (ICC), προκειμένου να παρέχει στους εμπόρους ένα σύνολο διεθνών κανόνων για την ερμηνεία των όρων διαπραγμάτευσης που χρησιμοποιούνται πιο συχνά στο διεθνές εμπόριο και συνεπώς συμβάλλουν στην απλοποίηση των συναλλαγών για τη διαπραγμάτευση της πώλησης αγαθών και της σύναψης της εμπορικής συμφωνίας έχει αναπτυχθεί μια σειρά έξι όρων παράδοσης ή εμπορικών όρων που θεσπίζουν κανόνες για την ομοιόμορφη ερμηνεία των υποχρεώσεων, των κινδύνων και των ευθυνών στις διεθνείς πωλήσεις, ειδικά επειδή ήταν αβέβαιες και αντιφατικός (Hoekmann, 2015).

Αργότερα, το 1936, το Διεθνές Εμπορικό Επιμελητήριο στο Παρίσι δημοσίευσε μια σειρά διεθνών κανόνων σχετικά με την παράδοση, που ονομάζονται INCOTERMS (Διεθνείς Εμπορικοί Όροι) που περιλαμβάνουν 11 όρους διεθνούς εμπορίου, επίσης γνωστοί ως «ρήτρες παράδοσης», κανόνες που μπόρεσαν να καθορίσουν τις υποχρεώσεις του πωλητή και του αγοραστή καλύτερα και πληρέστερα από το 1928, γι 'αυτό οι Incoterms 1936 έγιναν δεκτοί από τους περισσότερους εμπόρους, λιγότερο από τους Βρετανούς και τους Αμερικανούς.

Ταυτόχρονα με την ανάπτυξη του εμπορίου σε όλο τον κόσμο, η «Επιτροπή Εργασίας για τις εμπορικές πρακτικές» του Διεθνούς Εμπορικού Επιμελητηρίου στο Παρίσι, εξέτασε, συμπλήρωσε και συστηματοποιήθηκε σε αρκετές περιπτώσεις, συγκεκριμένα: 1953, 1967, 1976, 1980, 1990, 2000 και 2010 οι προηγούμενοι κανόνες για την ομοιόμορφη ερμηνεία των ρητρών που περιέχονται στη συμφωνία διεθνούς πώλησης αγαθών. Ωστόσο, η Σύμβαση της Βιέννης (1980) για τη διεθνή πώληση αγαθών διέπει τη μεταβίβαση κινδύνου χωρίς καμία αναφορά στη μεταβίβαση ιδιοκτησίας, επειδή ήταν απίθανο να καθοριστεί ένα κριτήριο που θα καθιστούσε δυνατή την αναγνώριση του χρόνου μεταβίβασης ιδιοκτησίας,

δεδομένου ότι οι κανόνες του νόμου σε πολλές χώρες ορίζονται αυτή τη φορά διαφορετικά (Hoekmann, 2014).

Εάν το 1990 πραγματοποιήθηκε μια γενική αναθεώρηση των «κανόνων Incoterms», οι οποίοι διαφέρουν από την έκδοση του 1980 μειώνοντας τον αριθμό των όρων συναλλαγών που χρησιμοποιούνται, μπορούμε να πούμε ότι η έκδοση 2000 διατηρεί τους όρους, αλλά θέτει νέους κανόνες σύναψη διμερών συμφωνιών σχετικά με τις αλλαγές στην απομακρυσμένη ηλεκτρονική μετάδοση εμπορικών πληροφοριών.

Εκτιμούμε ότι τα κενά και οι αβεβαιότητες που αντιμετώπισαν και έλαβαν ειδική στην ανάπτυξη του διεθνούς εμπορίου πριν από το 2000, οδήγησαν στην ανάπτυξη του Incoterms 2000, όπου συμμετείχαν για πρώτη φορά εκπρόσωποι από τις ΗΠΑ και την Ιαπωνία. τις εν λόγω χώρες που έχουν τη δική τους εμπορική πρακτική σχετικά με την ανάπτυξη διεθνών συναλλαγών. Η συμμετοχή αυτή έχει διαδραματίσει σημαντικό ρόλο στην αύξηση της καθολικότητας των «κανόνων Incoterms», κανόνων με πιο περιεκτικό περιεχόμενο, που έχουν σχεδιαστεί για να διευκολύνουν την επιτυχία των διεθνών εμπορικών συναλλαγών, δίνοντας περισσότερη βεβαιότητα στους εξαγωγείς και τους εισαγωγείς. Σημειώστε ότι αυτοί οι κανόνες αποσκοπούν στην αποσαφήνιση ορισμένων πτυχών από τη φάση διαπραγμάτευσης και σύναψης της διεθνούς συμφωνίας πώλησης. μια τέτοια συμφωνία πυροδοτεί πραγματικά όλη τη διεξαγωγή μελλοντικών εργασιών και σχετίζεται με: εξατομίκευση, συσκευασία, μεταφορά, ασφάλιση, εκτελωνισμό, κυκλοφορία εγγράφων, πληρωμή, παραλαβή κ.λπ. Έτσι, οι κανόνες της Incoterms 2000 μπόρεσαν να ξεπεράσουν όλα τα σύνορα, αντιπροσωπεύοντας ένα κοινή γλώσσα των επιχειρηματιών, ανεξάρτητα από την αγορά στην οποία χρησιμοποιούνται, με άμεσες επιπτώσεις σε ορισμένες συνήθειες που φέρνουν μια ασυμφωνία στις εμπορικές σχέσεις μεταξύ της Ευρώπης και της Ανατολής, της Ευρώπης και της αμερικανικής ηπείρου, της αμερικανικής ηπείρου και της αφρικανικής ηπείρου κ.λπ. (Deighton-Smith, et al. 2016).

Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε την προσέγγισή μας παρουσιάζοντας τους όρους παράδοσης αγαθών στο εξωτερικό εμπόριο χωρίς να διευκρινίσουμε ότι οι

Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής υιοθέτησαν, από το 1919, έναν Κώδικα Πρακτικής για το διεθνές εμπόριο, ο οποίος αναθεωρήθηκε το 1941, και έγινε «Αναθεωρημένοι Αμερικανοί Ορισμοί Εξωτερικού Εμπορίου», ή RAFTD, που χρησιμοποιείται στον αμερικανικό χώρο, ειδικά στις ΗΠΑ, τον Καναδά και το Μεξικό, το οποίο περιλαμβάνει έξι κατηγορίες όρων, καθεμία από τις οποίες καθορίζει τις υποχρεώσεις του πωλητή και του αγοραστή (Eberlein, et al. 2014).

Ωστόσο, τα Incoterms τείνουν να επιβάλλουν έναν παγκόσμιο κώδικα, ο οποίος ουσιαστικά αντιπροσωπεύει τις θέσεις των εκπροσώπων των δύο τάσεων που εκδηλώνονται στο διεθνές εμπόριο, δηλαδή: την τάση «μεταρρύθμισης», που θεωρείται ως μια νέα τάση που στοχεύει στην ομοιόμορφη παγκόσμια εμπορική πρακτική προκειμένου να επιτευχθεί ένα ευρύ άνοιγμα, να επιτραπεί η συμμετοχή σε διεθνείς συναλλαγές με ευνοϊκούς όρους, όλων των χωρών του κόσμου και της «συντηρητικής» τάσης, που υποστηρίζεται ιδίως από ορισμένες ιδιαίτερα ανεπτυγμένες χώρες, προσπαθώντας να διατηρήσουν κάποιες πλεονεκτικές πρακτικές, που προκύπτουν από τη θέση του οικονομική υπεροχή που έχουν κερδίσει με την πάροδο του χρόνου (Karttunen, 2015).

4.7. Περιεχόμενο των όρων παράδοσης Incoterms 2010

Από την 1η Ιανουαρίου 2011 τέθηκε σε ισχύ η νέα έκδοση του Incoterms 2010, με στόχο ιδίως την καλύτερη κατανόηση και ευκολία χρήσης των όρων παράδοσης. Οι συμφωνίες που έχουν συναφθεί πριν από την ημερομηνία αυτή εξακολουθούν να διέπονται από τις προηγούμενες μορφές κανόνων της Incoterms.

Στην πραγματικότητα, ο όρος παράδοσης είναι ένας από τους βασικούς όρους μιας διεθνούς εμπορικής συμφωνίας, ρυθμίζοντας έτσι τη μεταφορά αγαθών και κινδύνων από τον πωλητή στον αγοραστή, συμπεριλαμβανομένων των νομικών και οικονομικών συνεπειών που δημιουργούνται. Πιστεύουμε ότι η ανάγκη τροποποίησης των όρων του εξωτερικού εμπορίου το 2010 οφείλεται, μεταξύ άλλων, στη νέα πραγματικότητα των χωρών της Κοινότητας, η οποία, όπως

γνωρίζετε, στην κοινή αγορά που ιδρύθηκε μεταξύ των 27 κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κυβέρνησε την ελεύθερη κυκλοφορία αγαθών, κεφαλαίων και ανθρώπων (Bonell & Lando, 2013).

Ένα άλλο επιχείρημα υπέρ του Incoterms 2010 αναφέρεται στην ανάγκη προσαρμογής της γλώσσας που χρησιμοποιείται και των όρων που χρησιμοποιούνται στις νέες πραγματικότητες της τεχνολογίας των πληροφοριών, έτσι ώστε η νέα αναθεώρηση να λαμβάνει υπόψη το ηλεκτρονικό εμπόριο και το ηλεκτρονικό σύστημα τιμολόγησης και μεταφοράς δεδομένων (Electronic Data Interchange), προετοιμάζοντας την τρέχουσα έκδοση για να ανταποκριθούμε καλύτερα σε αυτές τις ολοένα και πιο πανταχού παρούσες πραγματικότητες. Οι νέοι κανόνες έχουν επίσης εξαλείψει τις αμφισημίες που σχετίζονται με τις διαμάχες και τις δυσκολίες που προέκυψαν κατά την ερμηνεία των ρητρών Incoterms 2000 σχετικά με τις πρακτικές μεταφοράς, οι οποίες αλλάζουν συνεχώς και ολοένα και περισσότερο συνδυάζονται.

Εάν οι κανόνες του Incoterms 2000 περιλαμβάνουν 13 όρους παράδοσης, οι οποίοι ομαδοποιήθηκαν σε τέσσερις διαφορετικές κατηγορίες, λαμβάνοντας ως κριτήριο τις κύριες υποχρεώσεις του πωλητή, το Incoterms 2010 περιέχει μόνο 11 όρους παράδοσης, ταξινομημένες σε δύο κατηγορίες, ανάλογα με τον τρόπο χρήσης του μεταφορά (Hoekmann, 2014).

Παρόλο που το ICC δηλώνει ότι χρησιμοποιείται πάντα η τελευταία διαθέσιμη έκδοση των Incoterms, εκτός αν προβλέπεται διαφορετικά, θεωρητικά, οι συμφωνίες πώλησης μπορούν να συναφθούν, όπως και προηγουμένως, βάσει προηγούμενων εκδόσεων, υπό την προϋπόθεση ότι ο πωλητής και ο αγοραστής ορίζουν σαφώς στη σύμβαση που είναι η έκδοση Incoterms στην οποία βασίζεται η συναλλαγή.

Για να επιτευχθεί μια συνολική εικόνα των όρων παράδοσης που μπορεί να χρησιμοποιηθούν, σύμφωνα με το ICC, τόσο στις διεθνείς όσο και στις εθνικές συμφωνίες πώλησης, οι νέοι κανόνες Incoterms 2010 παρουσιάζονται σύμφωνα με τους τρόπους μεταφοράς που χρησιμοποιούνται.

Για να κατανοήσουμε τις ευθύνες τους που επιβάλλουν στην εκτέλεση διεθνών εμπορικών συμφωνιών για την πώληση αγαθών, η γνώση των κανόνων της Incoterms είναι σημαντική για όλες τις κατηγορίες συμμετεχόντων στο διεθνές εμπόριο, καθώς οι όροι παράδοσης επηρεάζουν σημαντικά τόσο την τιμή του τιμολογίου όσο και τη στατιστική αξία που απαιτείται για συμπλήρωση και αναφορά της στατιστικής δήλωσης Intrastat. Δεδομένου ότι η σωστή χρήση των Incoterms συνεπάγεται από τους εμπορικούς εταίρους, εκτός από τη γνώση του περιεχομένου τέτοιων όρων, τη συμπερίληψή τους στη συμφωνία πώλησης, με όλες τις απαραίτητες λεπτομέρειες, θεωρήσαμε σκόπιμο να παρουσιάσουμε εν συντομία κάτω από το περιεχόμενο του νέου κανόνες Incoterms 2010, τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου 2011 (Bonell & Lando, 2013).

4.8. Πλεονεκτήματα της χρήσης του Incoterms 2010

Αφού αναλύσουμε το περιεχόμενο των όρων παράδοσης Incoterms, θεωρούμε δικαιολογημένο να πούμε ότι η χρήση τους έχει πολλά πλεονεκτήματα για τους συμβατικούς εταίρους, όπως:

Οι κανόνες Incoterms 2010 επιτρέπουν τον αυστηρό προσδιορισμό των ευθυνών του πωλητή και του αγοραστή κατά την εκτέλεση των εργασιών που συνεπάγεται η παράδοση. Εάν θεωρήσουμε ότι οι υποχρεώσεις των συνεργατών στις συναλλαγές εξωτερικού εμπορίου μεταφράζονται σε κόστος που προκύπτει, το οποίο αντικατοπτρίζεται στην τιμή της σύμβασης, θεωρούμε δικαιολογημένο να παρουσιάσουμε κάτω από την κατανομή του κόστους μεταξύ του αγοραστή και του πωλητή (Hoekmann, 2015).

Παρόλο που δεν διέπουν τη μεταβίβαση κυριότητας, οι κανόνες της Incoterms παρέχουν μια σαφή λύση σχετικά με τη χρήση του όρου «μεταβίβαση κινδύνου», σύμφωνα με τον οποίο απαιτείται ο εταίρος, μέρος της συμφωνίας στην οποία βρίσκεται ο κίνδυνος ή που τον ανέλαβε. να διασφαλίσουμε το καλό είτε το ίδιο το κατέχει είτε όχι, έτσι ώστε σε περίπτωση ζημίας, ούτε ο αγοραστής ούτε ο πωλητής

να υποστούν οποιαδήποτε ζημιά, ανεξάρτητα από το πότε μεταβιβάζεται η ιδιοκτησία (Majone, 2014).

Οι όροι παράδοσης των εμπορευμάτων Incoterms καθορίζουν τις υποχρεώσεις των μερών σχετικά με την προμήθεια και την προετοιμασία των εγγράφων που διασφαλίζουν την παράδοση των εμπορευμάτων, όπως: τιμολόγιο, κατάλογος συσκευασίας, άδεια εξαγωγής, πιστοποιητικό ελέγχου των εμπορευμάτων, πιστοποιητικό προέλευσης, προξενικό τιμολόγιο, έγγραφο που πιστοποιεί την παράδοση, το έγγραφο μεταφοράς, το ασφαλιστήριο συμβόλαιο, την άδεια εισαγωγής.

Η σωστή χρήση των όρων παράδοσης της Incoterms συνεπάγεται από τους συμβατικούς συνεργάτες όχι μόνο τη γνώση του περιεχομένου αυτών των κανόνων, αλλά και τη σωστή εισαγωγή τους στη διεθνή συμφωνία πώλησης, με όλες τις απαραίτητες λεπτομέρειες. Ξεκινώντας από την εκτίμηση ότι η εφαρμογή κάθε προδιαγραφής, μέσα από τις διάφορες μεθόδους παράδοσης αγαθών, αντιπροσωπεύει κόστος που μπορεί να μην παραμεληθεί, είναι πολύ σημαντικό να γνωρίζουμε ποιος είναι ο συμβατικός συνεργάτης που πληρώνει και επίσης, πόσα πληρώνει, καθώς οποιαδήποτε παράλειψη ή έλλειψη προδιαγραφών ως προς αυτό μπορεί να μειώσει ή ακόμη και να ακυρώσει τα οφέλη που αναμένεται από τον πωλητή ή τον αγοραστή, κατά την ολοκλήρωση αυτών των συναλλαγών (Sunesen, et al. 2016).

4.9. Ειδικά χαρακτηριστικά σχετικά με την εφαρμογή του Incoterms 2010 στην Κοινότητα

Εάν δώσουμε προσοχή στις ενδοκοινοτικές εμπορικές συναλλαγές, στην κοινή αγορά της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει αποκλειστεί η ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων μεταξύ των 27 κρατών μελών. Οι αμοιβαίες ανταλλαγές απαλλάσσονται από όλους τους δασμούς. Επειδή δεν υπάρχουν τελωνειακές παρεμβάσεις και ως εκ τούτου δεν υπάρχουν τελωνειακές διατυπώσεις κατά την πραγματοποίηση ενδοκοινοτικών αγορών και προμηθειών, με αποτέλεσμα την

είσπραξη δασμών, φαίνεται ότι η εφαρμογή των όρων παράδοσης της Incoterms δεν είναι πλέον απαραίτητη (Eberlein, et al. 2014).

Ωστόσο, οι κανόνες παραμένουν σε ισχύ και, ως εκ τούτου, εφαρμόζονται στις συναλλαγές που δεν απαιτούν τελωνειακή διατύπωση, αναφέροντας εδώ τόσο τις ενδοκοινοτικές όσο και τις εθνικές συναλλαγές.

Η ανάγκη εφαρμογής των Incoterms για το ενδοκοινοτικό εμπόριο επιβεβαιώνεται από τη μέθοδο συμπλήρωσης της στατιστικής δήλωσης Intrastat, η οποία χρησιμοποιεί την ορολογία «Incoterms-2010» που χρησιμοποιείται για τη σύναψη εμπορικών συμφωνιών, υπό την προϋπόθεση ότι οι κοινοτικοί συμβατικοί εταίροι έχουν όλα τους 11 όρους παράδοσης, τους οποίους μπορούν να επιλέξουν, ανάλογα με τον επιδιωκόμενο στόχο. Λαμβάνοντας υπόψη τη γεωγραφική θέση των χωρών της Κοινότητας, δεν μπορούμε παρά να παρατηρήσουμε ότι θα δοθεί προτεραιότητα στις αποστολές εδάφους (οδικές, σιδηροδρομικές) και αεροπορικές, χωρίς να εξαιρείται η θαλάσσια μεταφορά, η οποία μπορεί να χρησιμοποιηθεί στις εμπορικές σχέσεις με τα ελληνικά λιμάνια. Πρακτικά όμως, μόνο μέρος αυτών των κανόνων χρησιμοποιείται συνήθως σε εμπορικές συναλλαγές εντός της Κοινότητας. Όταν αναφερόμαστε στον όρο EXW, εκτιμούμε ότι δεν χρησιμοποιείται στο κοινοτικό εμπόριο, καθώς, στην πράξη, ο πωλητής αναλαμβάνει τη λειτουργία φόρτωσης των εμπορευμάτων. ο αγοραστής αναλαμβάνει κατ'εξαιρέση το ίδιο. Επίσης, επειδή η προετοιμασία τελωνειακών διατυπώσεων δεν είναι πλέον απαραίτητη, η χρήση σε εμπορικές συναλλαγές των όρων παράδοσης DAP και DDP παίρνει μια κατεύθυνση, και οι δύο αυτόματα περιλαμβάνουν το κόστος λειτουργίας εκφόρτωσης, καταστάσεις όπου ο πωλητής πρέπει να παραδώσει στον προορισμό, στον τόπο συμφώνησης, τα αγαθά χωρίς υποχρεώσεις και κόστος (Liberante, 2015).

4.10. Διαφορές των Incoterms 2020 σε σχέση με τα Incoterms 2010

Οι κύριες βάσεις του Incoterms® 2020 παρέμειναν οι ίδιες, με μερικές βασικές ενημερώσεις και αλλαγές. Η κύρια αλλαγή περιλαμβάνει έναν νέο όρο DPU που αντικαθιστά το DAT, μαζί με άλλες αλλαγές στο Incoterms® όπως παρακάτω. Είναι επιτακτική ανάγκη όλα τα μέρη που εμπλέκονται στο παγκόσμιο εμπόριο να κατανοήσουν αυτές τις ενημερώσεις και πώς μπορούν να επηρεάσουν την αλυσίδα εφοδιασμού.

Το προηγούμενο Incoterm® DAT (Παραδόθηκε στο Terminal) ονομάζεται τώρα DPU (Παραδόθηκε στο Place Unloaded. Αποφασίστηκε να αλλάξει ο όρος σε DPU για να αφαιρεθεί η σύγχυση που προέκυψε στο παρελθόν. Στο παρελθόν, η DAT απαιτούσε «Παράδοση στο τερματικό (χωρίς φόρτωση). «Ωστόσο, η λέξη «τερματικό» προκάλεσε σύγχυση. Ο νέος όρος DPU (Παράδοση στο Place Unloaded) καλύπτει «οποιοδήποτε μέρος, είτε καλύπτεται είτε όχι» (APEC-OECD, 2015).

Τα CIF και CIP είναι τα μόνα δύο Incoterms® που απαιτούν από τον πωλητή να αγοράσει ασφάλιση στο όνομα του αγοραστή. Σύμφωνα με το Incoterms® 2010, απαιτείται ασφαλιστική κάλυψη τόσο για το CIF όσο και για το CIP βάσει της Ρήτρας Φορτίου Γ. Σύμφωνα με το νέο Incoterms® 2020, το CIP απαιτεί ασφαλιστική κάλυψη που συμμορφώνεται με τη Ρήτρα Φορτίου Α. Η ρήτρα Α καλύπτει ένα πιο ολοκληρωμένο επίπεδο ασφάλισης που συνήθως κατάλληλο για μεταποιημένα προϊόντα, όπου η ρήτρα Γ πιθανότατα ισχύει για εμπορεύματα (Hoekmann & Mavroidis, 2015).

Η CIF παραμένει η ίδια, απαιτεί ασφαλιστική κάλυψη «της Ρήτρας Φορτίου Γ» - Αριθμός αναφερόμενων κινδύνων, με εξαίρεση τις εξατομικευμένες εξαιρέσεις.

Το CIP απαιτεί τώρα μια αναβαθμισμένη ασφαλιστική κάλυψη «της Ρήτρας Φορτίου Α» - Όλος ο κίνδυνος, με εξαίρεση τις αναλυτικές εξαιρέσεις.

Το κόστος έγινε πρόβλημα με τα Incoterms® 2010 με ορισμένα ενδιαφερόμενα μέρη. Σε ορισμένες περιπτώσεις, οι μεταφορείς άλλαζαν τις τιμές τους, έτσι οι πωλητές αντιμετώπιζαν συχνά νέες χρεώσεις χειρισμού τερματικού. Τα Incoterms®

2020 παρέχουν τώρα πολύ περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά με το κόστος που εμφανίζεται στις ενότητες A9/ B9. Αυτό δηλώνει με σαφήνεια ποια κόστη κατανέμονται σε κάθε μέρος.

Σε έναν κόσμο με αυξανόμενες απαιτήσεις ασφαλείας, οι κανόνες Incoterms® 2020 παρέχουν πλέον περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά με τις κατανομές ασφαλείας και το απαραίτητο κόστος. Για κάθε κανόνα Incoterm®, οι κατανομές ασφαλείας έχουν προστεθεί στο A4 / A7 και οι σχετικές δαπάνες έχουν προστεθεί στο A9 / B9 (Mendes, 2015).

Σύμφωνα με τα Incoterms® 2010, θεωρήθηκε ότι όλες οι μεταφορές θα πραγματοποιούνται από τρίτο πάροχο μεταφορών. Οι ενημερώσεις στα Incoterms® 2020 επιτρέπουν την παροχή των μέσων μεταφοράς του αγοραστή ή του πωλητή. Αυτό αναγνωρίζει ότι ορισμένοι αγοραστές και πωλητές χρησιμοποιούν τις δικές τους μεθόδους μεταφοράς, συμπεριλαμβανομένων φορτηγών ή αεροπλάνων για την παράδοση αγαθών.

- Αυτό επιτρέπει τα μέσα μεταφοράς του αγοραστή σύμφωνα με τον κανόνα της FCA
- Αυτό επιτρέπει τα μέσα μεταφοράς του πωλητή με βάση DAP, DPU και DDP.

Έγιναν ενημερώσεις στα προηγούμενα Incoterms® 2010 για να ενθαρρυνθούν οι εξαγωγείς εμπορευματοκιβωτίων να χρησιμοποιήσουν τα FCA Incoterm®. Στην πραγματικότητα, τα περισσότερα μέρη χρησιμοποιούν ακόμα FOB όταν θα έπρεπε να χρησιμοποιούν FCA. Αυτό συμβαίνει επειδή ακόμη και έμπειροι πωλητές ήθελαν ακόμα να χρησιμοποιήσουν το FOB επειδή ήθελαν το συμβόλαιο να είναι κάτω από μια πιστωτική επιστολή (Deighton-Smith, et al. 2016).

Ως εκ τούτου, έχουν προκύψει διατάξεις στα Incoterms® 2020 που να ορίζουν ότι ο αγοραστής πρέπει να δώσει εντολή στον αερομεταφορέα να εκδώσει ένα έγγραφο μεταφοράς που να δηλώνει ότι τα εμπορεύματα έχουν φορτωθεί – δηλαδή μια φορτωτική με σημείωση «επί του σκάφους». Στο παρελθόν οι αερομεταφορείς συχνά αρνούνταν να εκδώσουν Bill of Lading με σημείωση στον πωλητή εάν έχουν

λάβει τα εμπορεύματα από ενδιάμεση μεταφορά (όπως φορηγό), αντί απευθείας από τον πωλητή (Hoekmann & Manroidis, 2015).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Παραδοσιακά, η ποικιλομορφία στα εθνικά νομικά συστήματα αντιμετωπίστηκε από τον ενοποιημένο νόμο. Για να μειώσουν το κόστος συναλλαγής και την αβεβαιότητα, οι οικουμενιστές επιδιώκουν να σβήσουν τις κανονιστικές διαφορές στην αναζήτηση ενός λεγόμενου παγκόσμιου ή παγκόσμιου νόμου. Ωστόσο, υπάρχει λόγος αμφισβήτησης της σκοπιμότητας και της σκοπιμότητας του οικουμενισμού, όπως θα κάναμε με τον εδαφικό κυριαρχία. Ο ενιαίος νόμος δεν είναι πάντα το ιδανικό πλαίσιο, καθώς συχνά υποτιμά τη δύναμη των συναισθηματικών δεσμών με τις τοπικές ή άλλες κοινότητες και πνίγει την καινοτομία και τον ανταγωνισμό που μπορεί να επιφέρει η πολυμορφία. Επειδή οι διαφορές στους νόμους είναι υποπροϊόντα διαφορετικών ιστοριών, φιλοσοφιών και κοσμοθεωρήσεων, η ομοιομορφία είναι συχνά δύσκολο να επιτευχθεί. Η συζήτηση έδειξε επίσης ότι η ομοιομορφία είναι πιο εμφανής από την πραγματική, καθώς βασίζεται κυρίως σε συμβιβασμούς. Επιπλέον, μερικές φορές μπορεί να ισοδυναμεί με ένα βήμα προς τα πίσω στο ότι κωδικοποιεί τις φυσικές ομοιογένειες αλλά δεν συμβαδίζει με τις σύγχρονες εξελίξεις.

Τελικά, το αποτελεσματικό δίκαιο πρέπει να καθορίζεται από οικονομικές δυνάμεις και όχι από τη μορφή του ίδιου του νόμου, είτε πρόκειται για σκληρό, μαλακό, ομοιόμορφο, διαφορετικό, κρατικό ή μη κρατικό δίκαιο. Στην πράξη, μια ποικιλία πηγών ρυθμίζει ήδη τις διεθνείς συμβάσεις σε μια συνεργατική προσπάθεια. Αυτό μπορεί να γίνει μέσω ενός συνδυασμού σκληρών και μαλακών επιλογών νόμου, για παράδειγμα το CISG που συμπληρώνεται από το PICC ή Incoterms, ή ακόμα και από το εθνικό δίκαιο.

Δεν χρειάζεται να αναθεωρηθεί το CISG ή να διαμορφωθεί ένας νέος παγκόσμιος νόμος περί συμβάσεων, καθώς η υφιστάμενη σύμβαση νόμου περί πωλήσεων αντιπροσωπεύει ήδη ένα υβριδικό ή πλουραλιστικό μοντέλο. Σε ένα υβριδικό σύστημα, ο ενιαίος νόμος δεν θα εξαφανιστεί, αλλά δεν θα λειτουργεί πλέον ως το απόλυτο πλαίσιο του διεθνούς νόμου περί πωλήσεων. Ο ρόλος της CISG θα μετακινηθεί όλο και περισσότερο από το να είναι ένας ενιαίος παγκόσμιος νόμος σε

αυτόν που διαμορφώνει την εμπορική κουλτούρα και τη «νομική συνείδηση» των εμπορικών κομμάτων, καθώς συνεχίζει να επηρεάζει και να αναπτύσσει διεθνή μέσα καθώς και εθνικούς νόμους και την ερμηνεία τους.

Η τρέχουσα υβριδική προσέγγιση πρέπει να υποστηριχθεί. Ο παγκόσμιος νομικός πλουραλισμός είναι ένα μεσαίο έδαφος, και είναι η πραγματικότητα της σημερινής παγκόσμιας τάξης, όπου ένας μεμονωμένος εμπορικός παράγοντας ρυθμίζεται από πολλούς νομοθέτες και ρυθμιστές κανόνων. Όσον αφορά τη διαχείριση μιας πλουραλιστικής προσέγγισης, αυτό πρέπει να γίνεται κατά περίπτωση. Η αυτονομία των μερών θα ήταν βασικό συστατικό, καθώς τα συμβαλλόμενα μέρη θα πρέπει να επιλέξουν ένα νομικό πλαίσιο που να είναι οικονομικά αποδοτικό για τη συγκεκριμένη συναλλαγή τους. Προκειμένου να αξιοποιηθεί βέλτιστα η αυτονομία των κομμάτων ως εργαλείο για τη διαχείριση του πλουραλισμού, οι κανόνες επιλογής του νόμου θα πρέπει να παρέχουν στα μέρη τη δυνατότητα να επιλέξουν τόσο κρατικούς όσο και μη κρατικούς κανόνες για να διέπουν τις συμβάσεις τους. Τα συμβαλλόμενα μέρη μπορούν επίσης να αποφύγουν τις διαφορές ρυθμίζοντας προσεκτικά τις συμβατικές τους σχέσεις και χρησιμοποιώντας τη δύναμη των κοινωνικών και σχετικών κυρώσεων. Τα δικαστήρια και τα διαιτητικά δικαστήρια μπορούν να διαδραματίσουν σημαντικό ρόλο στη διαμεσολάβηση μεταξύ των διαφόρων κανόνων και να ενεργούν ρεαλιστικά όταν γεμίζουν κενά στους νόμους μέσω μιας «αποχρωματισμένης ερμηνείας που επιδιώκει να ενώνει τους τοπικούς και διεθνείς κανόνες σε έναν νέο συνδυασμό».

Τον 21^ο αιώνα δεν μπορεί πλέον να υποστηριχθεί ότι το ομοιόμορφο ή παγκόσμιο δίκαιο είναι το πιο αποτελεσματικό νομικό πλαίσιο για τις διεθνείς συμβάσεις πώλησης. Δεν υπάρχει προσέγγιση για όλα τα μεγέθη, αλλά διαφορετικές μορφές ρύθμισης πρέπει να λειτουργούν μαζί για να συμπληρώνουν και να συμπληρώνουν το ένα το άλλο. Οι αρχές της αυτονομίας των συμβαλλομένων μερών και της συμβατικής ελευθερίας, μαζί με τη χρήση του εμπορίου, το εθνικό δίκαιο και το ομοιόμορφο δίκαιο και άλλα διεθνή μέσα εναρμόνισης δρουν παράλληλα για να παρέχουν ένα πλαίσιο που προσφέρει σχετικό βαθμό ασφάλειας δικαίου και προβλεψιμότητας, αλλά ταυτόχρονα επίσης πολύ - Απαιτείται ευελιξία.

Ένα πλουραλιστικό πλαίσιο θα πρέπει να αντιμετωπίζεται ως ευκαιρία και όχι ως πρόβλημα. Μπορεί να γίνει ένα διαρκές πλαίσιο για το διεθνές δίκαιο των πωλήσεων εάν διαχειρίζεται αποτελεσματικά τους χρήστες του, τα δικαστήρια και τα διαιτητικά δικαστήρια. Από τη σκοπιά της Νοτίου Αφρικής, μια προσέγγιση που βασίζεται στην αυτονομία θα βρει υποστήριξη στις συνταγματικές μας αξίες ελευθερίας και ισότητας, και θα συμβάλει στην ανάπτυξη του δικαίου των συμβάσεων, και πιο συγκεκριμένα του νόμου που αφορά τις διεθνείς συναλλαγές.

Πρόσφατα παρατηρήσαμε μια τάση γενίκευσης του κώδικα χρήσης που έχει σημειώσει σημαντικές βελτιώσεις τελευταία. Σε μια εξειδικευμένη εφημερίδα που δημοσιεύθηκε στις ΗΠΑ, οι αμερικανικές εταιρείες συνιστώνται ακόμη και να αντικαταστήσουν το RAFTD με INCOTERMS, προκειμένου να παρέχουν μεγαλύτερη σαφήνεια στον ορισμό των συμβατικών όρων και για καλύτερη προστασία των εμπορικών τους συμφερόντων.

Οι κανονισμοί INCOTERMS επεκτείνουν τις επιπτώσεις τους σε όλα τα στάδια και τις πράξεις που σχετίζονται με τη μεταφορά εμπορευμάτων από τον προμηθευτή στον δικαιούχο, με ρητή αναφορά στα ακόλουθα στοιχεία:

- υποχρέωση πωλητή να παραδώσει και υποχρέωση του αγοραστή να λάβει και να πληρώσει τα εμπορεύματα. Έτσι, ο πωλητής πρέπει να παραδώσει το εμπόρευμα σύμφωνα με τη συμφωνία από την άποψη της ποιότητας, της ποσότητας, του όρου παράδοσης και του σημείου παράδοσης και να υποβάλει αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την παράδοση (έγγραφα), και ο αγοραστής πρέπει να παραλάβει το εμπόρευμα στην προθεσμία όρος και πληρώσει την τιμή του εμπορεύματος σύμφωνα με τη συμφωνία.
- η πληρωμή των εξόδων συσκευασίας οφείλεται συνήθως στον πωλητή, εκτός από την περίπτωση κατά την οποία τα εμπορεύματα παραδίδονται χωρίς συσκευασία.
- ποσοτικός και ποιοτικός έλεγχος - ο πωλητής πρέπει να αναπτύξει όλες τις λειτουργίες (και να πληρώσει όλο το κόστος) για τον έλεγχο, προκειμένου να καταστήσει το προϊόν διαθέσιμο στον αγοραστή, τηρώντας τους όρους της σύμβασης.

- καθορισμός του σημείου διέλευσης των εξόδων και των κινδύνων από τον πωλητή στον αγοραστή ·
- υποχρέωση του πωλητή να ενημερώσει τον αγοραστή ότι το εμπόρευμα έχει τεθεί στη διάθεσή του (ή του μεταφορέα) και εάν η μεταφορά πρέπει να παρασχεθεί από τον αγοραστή, η υποχρέωσή του να ενημερώσει τον πωλητή σχετικά με τους όρους παράδοσης του εμπορεύματος στον εκχωρηθέντα μετακομιστής.
- σύναψη της σύμβασης μεταφοράς και απόκτηση σχετικών με την παράδοση εγγράφων ·
- απόκτηση άλλων εγγράφων εξαγωγής (εισαγωγής): άδεια, πιστοποιητικό προέλευσης, προξενικό τιμολόγιο κ.λπ.
- οργάνωση εκτελωνισμού και καταβολή τελωνειακού φόρου.

Συμπερασματικά, η χρήση του INCOTERMS έχει διάφορα πλεονεκτήματα για τους συμβατικούς εταίρους ως εξής:

- επιτρέπουν να προσδιορίσουν με ακρίβεια τις ευθύνες του πωλητή και του αγοραστή στην ανάπτυξη των πράξεων που σχετίζονται με την παράδοση: συσκευασία, αποθήκευση για εξαγωγή, φόρτωση στα μέσα μεταφοράς, εξαγωγή τελωνειακών διατυπώσεων, εισαγωγικές τελωνειακές διατυπώσεις, εκφόρτωση στην επιχείρηση προορισμού ή στην αποθήκη ·
- καθορίζουν τις υποχρεώσεις των μερών σχετικά με την απόκτηση εγγράφων που σχετίζονται με την παράδοση: τιμολόγιο, λίστα συσκευασίας, άδεια εξαγωγής, πιστοποιητικό ελέγχου εμπορευμάτων, πιστοποιητικό προέλευσης, προξενικό τιμολόγιο, έγγραφο παράδοσης, έγγραφο μεταφοράς, άδεια εισαγωγής ασφαλιστηρίου συμβολαίου ·
- παρόλο που δεν ρυθμίζουν τη μεταβίβαση του δικαιώματος ιδιοκτησίας, οι INCOTERMS δίνουν μια σαφή λύση στο πρόβλημα της μεταφοράς κινδύνου σχετικά με την παράδοση εμπορευμάτων στο διεθνές εμπόριο από τον πωλητή στον αγοραστή.

Οι όροι INCOTERMS πρέπει να συσχετίζονται επαρκώς ταυτόχρονα με άλλους κανονισμούς και χρήσεις του διεθνούς συμβολαίου πώλησης, όπως:

προγραμματισμένες συνθήκες γραμμών (Όροι γραμμής), κανονισμοί λιμένων, ειδικοί επαγγελματικοί κανόνες κ.λπ.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Alemanno, A. (2015), "The regulatory cooperation chapter of the transatlantic trade and investment partnership agreement: institutional structures and democratic consequences?", *Journal of International Economic Law*, Vol. 18/3, pp. 625-640.

Alemanno, A. (2013), "Is there a role for cost-benefit analysis beyond the nation-state?", HEC Paris Research paper, No. 973/2013, http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=2194299.

Alemanno, A. (2009), "The better regulation initiative at the judicial gate: A Trojan horse within the Commission's Walls or the way forward", *European Law Journal*, Vol. 15(3), pp. 382-400.

Allio, L. (2015), "Ex post Evaluation of Regulation: An Overview of the Notion and of International Practices", in *Regulatory Policy in Perspective: A Reader's Companion to the OECD Regulatory Policy Outlook 2015*, OECD Publishing, Paris, <http://dx.doi.org/10.1787/9789264241800-en>.

APEC-OECD (2015), "APEC-OECD integrated checklist on regulatory reform – a policy instrument for regulatory quality, competition policy and market openness".

Bennar, L., Dickinson, K. (2011), "Incorporating evaluation into the regulatory process", *Duke Environmental Economics Working paper Series*, EE 11-06.

Berden et al. (2009) "Non-tariff measures in EU-US trade and investment – and economic analysis" ECORYS Nederland, Rotterdam, http://trade.ec.europa.eu/doclib/docs/2009/december/tradoc_145613.pdf.

Bonell, M. J., & Lando, O. (2013). Future prospects of the unification of contract law in Europe and worldwide: a dialogue between Michael Joachim Bonell and Ole Lando on the occasion of the seminar in honour of Ole Lando held in Copenhagen on 29 August 2012. *Uniform Law Review*, 18(1), 17-31.

Buchanan, J. (1965), "An economic theory of clubs", *Economica*, Vol. 32, 1-14.

Buell, N., Tortorella, J. (2011), "An analysis of the program assessment rating tool: measuring the performance of federal environmental and natural resource programs", Duke University.

Casella, A. (1996), "Free trade and evolving standards", in Bhagwati, J., Hudec, R., (eds), Free Trade and Harmonization, vol.1, MIT Press, Cambridge, 119-156.

CEO (Corporate Europe Observatory) (2016), "Dangerous regulatory duet – How transatlantic regulatory cooperation under TTIP will allow bureaucrats and big business to attack the public interest", <http://corporateeurope.org/international-trade/2016/01/dangerous-regulatory-duet>.

CEO (Corporate Europe Observatory) (2015), "Regulatory cooperation in TTIP: united in deregulation" <http://corporateeurope.org/international-trade/2015/04/regulatory-cooperation-ttip-united-deregulation>.

Sunesen, E. et al. (2016), "How a strong pharmaceutical chapter in TTIP will benefit the EU", Copenhagen Economics, Copenhagen.

Deighton-Smith, R., Erbacci, A., Kauffmann, C. (2016), "Promoting inclusive growth through regulatory policy: the role of regulatory impact assessments", OECD Regulatory Policy Working Papers, No. 3, OECD Publishing, Paris.

Dutt, P., Mitra, D. (2002) "Political ideology and endogenous trade policy: an empirical investigation" in: NBER working paper, No. 9239, www.nber.org/papers/w9239.

Eberlein, B., Abbott, K. Black, J., Meidinger, E., Wood, S. (2014), "Transnational business governance interactions: conceptualisation and framework for analysis", Regulation & Governance, Vol. 8, pp. 1-21.

Economist (2013), "The hidden persuaders", London, www.economist.com/news/special-report/21587381-protectionism-can-take-many-forms-not-all-them-obvious-hidden-persuaders.

European Commission (2015a), “Initial provisions for chapter ( ) on regulatory cooperation”, Brussels, http://trade.ec.europa.eu/doclib/docs/2015/february/tradoc_153120.pdf.

European Commission (2015b), “Tool#22: External trade and investment”, Brussels, http://ec.europa.eu/smart-regulation/guidelines/tool_22_en.htm.

European Commission (2014), “Consolidated CETA text”, Brussels, http://trade.ec.europa.eu/doclib/docs/2014/september/tradoc_152806.pdf.

Gerstetter (2014), “Regulatory Cooperation under TTIP – A risk for democracy and national regulation”, Heinrich Böll Stiftung TTIP Series, Berlin, https://www.boell.de/sites/default/files/ttip_study_regulatory_cooperation_under_ttip_1.pdf.

Heckman, J. Heinrich, C., Smith, J. (1997), “Assessing the performance of performance standards in public bureaucracies”, *The American Economic Review*, Vol. 87/2, pp.389-395.

Heynen, J. (2013), “The Canada-U.S. Regulatory Cooperation Council”, in OECD, *International Regulatory Co-operation: Case Studies, Vol. 2: Canada-US Co-operation, EU Energy Regulation, Risk Assessment and Banking Supervision*, OECD Publishing, Paris. DOI: <http://dx.doi.org/10.1787/9789264200500-3-en>.

Hoekmann (2015), “Fostering transatlantic regulatory cooperation and gradual multilateralization”, *Journal of International Economic Law*, Vol. 18/3, pp. 609-624.

Hoekmann, B. (2014), “Trade agreements and international regulatory cooperation in a supply chain world”, European University Institute: Florence, http://cadmus.eui.eu/bitstream/handle/1814/34207/RSCAS%202015_04.pdf?sequence=1.

Hoekmann, B., Mavroidis, P. (2015), “Regulatory spillovers and the trading system: from coherence to cooperation”, E15 Initiative working paper,

<http://e15initiative.org/wp-content/uploads/2015/04/e15-regulatory-op-hoekman-and-mavroidis-final.pdf>.

Jacob, K., Volkery, A., Lenschow, A. (2008), "Instruments for environmental policy integration in 30 OECD countries", in Jordan, A., Lenschow, A. (Eds.), *Innovation in Environmental Policy? Integrating the Environment for Sustainability*, Edward Elgar, Cheltenham, pp. 24-47.

Jacobs, S. (2006), "Current Trends in Regulatory Impact Analysis", Working Paper – Jacobs and Associates.

Karttunen, Marianna. (2015). "Private Sector Involvement in TBT Transparency: Preliminary Results from a Survey." European University Institute, Unpublished Doctoral Research.

Kauffmann, C. (2014), "The OECD Perspective on Good Regulatory Practices and International Regulatory Cooperation", remarks made at the George Washington University Regulatory Studies Center's conference, *Enhancing the Transatlantic Trade and Investment Partnership: Reducing Regulatory Barriers*, <http://regulatorystudies.columbian.gwu.edu/oecd-perspective-good-regulatory-practices-and-international-regulatory-cooperation>

Liberante, W. (2015), "Taking comments into account: U.S. notice and comment rulemaking – a sampling of U.S. agencies' methods for responding to public comments", APEC workshop: public consultations, 3-4 December 2015, Zacatecas.

Majone, G. (2014), "Policy harmonisation: limits and alternatives", *Journal of comparative policy analysis*, Vol. 16/1, pp. 4-21.

Majone, G. (2009), "The transformation of the regulatory state", *Osservatorio sull'Analisi di Impatto della Regolazione*, http://www.osservatorioair.it/wp-content/uploads/2010/10/Paper_Majone_RegulatoryState_sept2010.pdf.

Majone, G. (1994), "The rise of the regulatory state in Europe, *Western European Politics*, Vol.17/3, pp. 77-101.

Mendes, J. (24 September 2015), "Regulatory Cooperation under TTIP: Democracy on this side of the bridge". Verfassungsblog, <http://www.verfassungsblog.de/en/regulatory-cooperation-under-ttip-democracy-on-this-side-of-the-bridge/>.

Metzenbaum, S. (1998), "Making measurement matter: the challenge and promise of building a performance-focused environmental protection system", Brookings Institute, Washington D.C..

Nykvist, B., M. Nilsson (2009), "Are impact assessment procedures actually promoting sustainable development? Institutional perspectives on barriers and opportunities found in the Swedish committee system", *Environmental Impact Assessment Review*, Vol. 29, pp. 15-24.

OECD (2015a), *Regulatory Policy Outlook*, OECD Publishing, Paris, <http://dx.doi.org/10.1787/9789264238770-en>.

OECD (2015b), "Benefits from trade-related international regulatory cooperation – a theoretical framework (TAD/TC/WP/RD(2015)5)" OECD, Paris.

OECD (2014), *OECD regulatory compliance cost assessment guidance*, OECD Publishing, Paris, <http://dx.doi.org/10.1787/9789264209657-en>.

OECD (2014b), "OECD International Business Dialogue: Business Survey", OECD Publishing, Paris, www.oecd.org/tad/events/IBD_2014_business_survey_results.pdf.

OECD (2014c), "2014 OECD Regulatory Indicators Survey", OECD, Paris, www.oecd.org/gov/regulatory-policy/measuring-regulatory-performance.htm.

OECD (2013), *International Regulatory Co-operation – Addressing global challenges*, OECD Publishing, Paris, <http://dx.doi.org/10.1787/9789264200463-en>.

OECD (2013b), *International regulatory co-operation: case studies*, Vol. 3 – Transnational private regulation and water management, OECD Publishing, Paris, <http://dx.doi.org/10.1787/9789264200524-en>.

OECD (2013c), *Interconnected economies – benefiting from global value chains*, OECD Publishing, Paris, <http://dx.doi.org/10.1787/9789264189560-en>.

OECD (2012), *Recommendation of the Council on Regulatory Policy and Governance*, OECD Publishing, Paris, www.oecd.org/gov/regulatory-policy/2012-recommendation.htm.

OECD (2009a), “Indicators of regulatory management systems”, OECD Publishing, Paris, www.oecd.org/gov/regulatory-policy/44294427.pdf.

OECD (2009b), *Regulatory impact analysis: a tool for policy coherence*, OECD Publishing, Paris, <http://dx.doi.org/10.1787/9789264067110-en>.

OECD (2005), *OECD Best Practice Principles for Regulatory Policy – The Governance of Regulators*, OECD Publishing, Paris, <http://dx.doi.org/10.1787/9789264209015-en>.

O’Rourke, K. and R. Sinnott (2001), “The determinants of individual trade policy preferences: International survey evidence”, *Brookings Trade Forum*, pp. 157-206, <http://citeseerx.ist.psu.edu/viewdoc/download?doi=10.1.1.318.45&rep=rep1&type=pdf>.

Owens, S. (2005), “Making a difference? Some perspective on environmental research and policy”, *Transactions of the Institute of British Geographers*, Vol. 30/3, pp. 287-292.

Renda, A. (2015), “Regulatory Impact Assessment and Regulatory Policy”, in *Regulatory Policy in Perspective: A Reader’s Companion to the OECD Regulatory Policy Outlook 2015*, OECD Publishing, Paris, <http://dx.doi.org/10.1787/9789264241800-en>.

Robinson, L.A., Hammitt, J.K., Zeckhauser, R. (2014), “The Role of Distribution in Regulatory Analysis and Decision Making”, *Regulatory Policy Program Working Paper RPP-2014-03*, Harvard University, Cambridge, MA.

Ruddy F.T., Hilty, L.M. (2008), "Impact assessment and policy learning in the European Commission", *Environmental Impact Assessment Review*, Vol. 28, pp. 90-105.

Russel, D., Jordan, A. (2007), "Gearing-up governance for sustainable development: Patterns of policy appraisal in United Kingdom central government", *Journal of Environmental Planning and Management*, Vol. 50/1, pp. 1-21.

Schmitthoff, C. M. (1968). The unification or harmonisation of law by means of standard contracts and general conditions. *International & Comparative Law Quarterly*, 17(3), 551-570.

Sharma, M. et al. (2013), "Expert report on the implementation of ex post evaluation – good practice and experience in other countries", Prognos, Berlin, https://www.normenkontrollrat.bund.de/Webs/NKR/Content/EN/Publikationen/2014_02_24_evaluation_report.pdf?blob=publicationFile&v=2.

Shortall, D. (2007), "Regulatory Reform and Market Openness: Processes to Assess Effectively the Trade and Investment Impact of Regulation", OECD Trade Policy Papers, No. 48, OECD Publishing, Paris. DOI: <http://dx.doi.org/10.1787/154631866770>.

Shub, R. (2015), "Transparency, public consultation practices and government accountability in U.S. rulemaking", European Parliament, Brussels.

Turnpenny, J. (2008), "Are we nearly there yet? Lessons for integrated sustainability assessment from EU environmental policy-making", *International Journal of Innovation and Sustainable Development*, Vol. 3/1, pp. 33-47.

Turnpenny, J. et al. (2008), "Why is integrating policy assessment so hard? A comparative analysis of the institutional capacities and constraints", *Journal of Environmental Planning and Management*, Vol. 51/ 6, pp. 759-775.

UNCTAD (2007) “Food safety and environmental requirements in export markets – friend or foe for producers of fruit and vegetables in Asian developing countries? (UNCTAD/DITC/TED/2006/8)”, UNCTAD, Geneva.

USTR (2015), “Chapter 25 – Regulatory coherence”, <https://medium.com/the-trans-pacific-partnership/regulatory-coherence-6672076f307a#.t97djhtu8>.

Wiener, J., Alemanno, A. (2015) “Improving International Regulatory Cooperation: TTIP as a Step Toward a Global Policy Laboratory “ Law & Contemporary Problems, Issue No. 75.

Wijkström, Erik N. The Third Pillar: Behind the Scenes, WTO Committee Work Delivers. E15Initiative. Geneva: International Centre for Trade and Sustainable Development (ICTSD) and World Economic Forum, 2015, www.e15initiative.org/.

Wilkinson, D., Fergusson, M., Bowyer, C., Brown, J., Ladefoged, A., Monkhouse, C., Zdanowicz, A. (2004), “Sustainable Development in the European Commission’s Integrated Impact Assessments for the 2003”, Institute for European Environmental Policy, London.

WTO (2014), “The WTO Agreement Series – Technical Barriers to Trade”, WTO, Geneva.

WTO (2012) “Sixth triennial review of the operation and operation of the agreement on technical barriers to trade under article 15.4 (G/TBT/32)”, WTO, Geneva.

WTO (2011) “Compilation of sources on good regulatory practice (G/TBT/W/341)”, WTO, Geneva.

WTO (2011b) “Report of the ad hoc working group on SPS-related private standards to SPS Committee (G/SPS/W/256)”, WTO, Geneva.

WTO (2007) “Private standards and the SPS Agreement (G/SPS/GEN/746)”, WTO, Geneva.